

Phản Bội Chi Luyện

Contents

Phản Bội Chi Luyện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	34
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	48
21. Chương 21	50
22. Chương 22	53
23. Chương 23	54
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59

Phản Bội Chi Luyện

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, trả thù, pink (đừng để cái ‘trả thù’ nó lừa tênh ^^), HEMột sáng đầu đông, một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-boi-chi-luyen>

1. Chương 1

Một sáng đầu đông, một chiếc Mercedes-Benz đen bóng lao vút trên đường.

Bên trong xe là một nam nhân anh tuấn đang cau mày nhìn tư liệu trong tay, càng xem càng nhíu chặt mày, sau đó vô cùng tức giận mà ném tập tài liệu sang bên, hừ lạnh một tiếng, “Phế vật.”

Cả người nam nhân mặt mày nghiêm nghị kia tản mát ra khí tức lạnh lùng bá đạo, cho dù tái xế phía trước cũng bị hấn làm cho hoảng sợ.

Trong công ty có ai không biết tính tình Lôi Nhất Minh – Lôi tiên sinh không phải táo bạo bình thường, làm những người bên cạnh hắn cũng phải nơm nớp tuân lệnh mà vẫn còn lo sợ.

Qua kính chiếu hậu có thể thấy sắc mặt Lôi Nhất Minh ngày càng kém. Bỗng hắn ôm bụng, gõ gõ lên kính xe, “Ông Trương, tìm chỗ dừng lại một chút, mua giùm tôi ly café.”

Nhìn dáng vẻ của hắn, ông Trương liền biết hắn lại đau dạ dày rồi, mà cá tính của Lôi Nhất Minh đúng là loại cứng đầu đến chết, càng đau lại càng muốn uống café. Theo như lời hắn nói thì là, không cho phép mình yếu ớt như vậy, nhất định phải tăng cường rèn luyện.

“Vâng!” Từ ngày đầu tiên làm tài xế cho Lôi Nhất Minh, ông đã biết mình không cần quản nhiều chuyện, nếu không ngay hôm sau sẽ nhận được thư đuổi việc. Trong nhà còn có già trẻ lớn bé chờ ông nuôi, lão bản nói cái gì thì chính là cái đó.

Dừng xe trước cửa một siêu thị nhỏ, lão Trương nhanh chóng chạy vào siêu thị, cầm một ly café đen không đường ra quầy tính tiền.

Chờ nửa ngày mới nhìn thấy một nam tử khoảng ba mươi đang vác một thùng bia từ kho đi đến. Người kia hòa nhã giải thích, “Xin lỗi, vừa nãy tôi phải đi nhập thêm ít hàng mới, đã để ông phải đợi lâu rồi.”

Nam tử kia diện mạo thanh tú nhã nhặn, tuy ăn mặc bình thường nhưng lời nói cử chỉ có thể nhìn ra là người có học. Lão Trương cũng tự nhiên có hảo cảm với người này, căng thẳng khi nãy do Lôi Nhất Minh gây ra khi nãy cũng được thả lỏng một ít.

“Không sao không sao, tôi đi mua café cho lão bản. Dạ dày anh ta không tốt!”

“Dạ dày không tốt không được uống café đâu!” Nam tử thiện ý đề nghị, “Hay ông đổi thành sữa đi!”

“Tính tình lão bản của tôi có phần hơi lập dị! Anh tính tiền cho tôi được rồi!” Mặc dù nói xấu người khác sau lưng cũng không tốt lắm, nhưng lời lão Trương nói cũng không phải là giả. Nếu ông mang sữa trở về, ngày mai chắc chắn khỏi phải đi làm nữa.

“Vậy sao?” Nam tử thu tiền, suy nghĩ một chút, mỉm cười đưa một bịch bánh sandwich cho lão Trương, “VẬY ĐƯA CÁI NÀY CHO LÃO BẢN CỦA ÔNG ĂN TẠM ĐI! SỚM NHƯ VẬY HẮN CHƯA ĂN SÁNG ĐÚNG KHÔNG?! ĐÂY LÀ TÔI TỰ LÀM, TẶNG ÔNG!”

Theo lý thuyết, lão Trương hẳn là không cần làm điều thừa. Nếu muốn bình an, tốt nhất nên nhất nhất làm theo lệnh lão bản, mua café rồi rời khỏi là được. Nhưng nam tử kia lại nở nụ cười điềm đạm ôn nhu, làm cho người ta thật sự không đành lòng cự tuyệt hảo ý của y.

Tuy trong lòng cũng biết không nên làm điều thừa thãi, nhưng lão Trương vẫn là nhận lấy bịch sandwich kia, nói, “Cám ơn!” Rồi mới rời đi.

Lên xe, Lôi Nhất Minh đã chờ đến mất hết kiên nhẫn. Tuy chưa nói câu nào nhưng biểu tình của hắn đã tương đối đáng sợ.

Lão Trương nhanh chóng đưa café qua. Lôi Nhất Minh uống một ngụm café, cất lời nói lạnh như băng, “Lái xe” rồi chuẩn bị nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nhớ tới hảo ý của nam tử ôn hòa kia, lão Trương cố lấy dũng khí đưa bịch sandwich ra, run giọng nói, “Lão bản, đây... đây là siêu thị đưa.”

“Àn!” Lên tiếng, Lôi Nhất Minh đưa tay nhận lấy, mở giấy ra, cắn một miếng.

Vốn tưởng rằng Lôi Nhất Minh sẽ không chịu nhận, Lão Trương cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, thâm nghĩ, may quá, lần này vượt mong ngựa mà không đụng đến đuôi ngựa.

(Vuốt móng ngựa mà không đụng đến đuôi ngựa: Vuốt móng ngựa: ý chỉ hành động a dua, nịnh hót lấy lòng. Vuốt móng ngựa mà không đụng đến đuôi ngựa: tâng bốc/nịnh nọt đúng chỗ rồi, không làm người kia nổi giận)

Đáng tiếc không đợi lão Trương hoàn toàn thả lỏng, Lôi Nhất Minh đột nhiên giống như bị sét đánh, nhảy dựng khỏi ghế, lớn tiếng hỏi, “Ông mua ở đâu?”

“Cái gì vậy?” Lão Trương hoảng sợ, không biết chính mình đã làm sai chuyện gì.

“Sandwich! Ông mua chỗ nào? Mau quay xe lại cho tôi!” Lôi Nhất Minh nghiêng răng nghiêng lợi nắm chặt tay.

“Tôi không làm gì cả, không liên quan đến tôi a!” Lão Trương hoàn toàn bị dọa choáng váng, “Là lão bản của siêu thị đưa cho tôi, anh ta nói là do chính anh ta làm.”

Xe vốn chạy cũng chưa bao xa, thời gian hai người nói chuyện xong cũng đã trở lại siêu thị nhỏ kia.

Lôi Nhất Minh một câu cũng không nói, mở cửa xe xông ra ngoài, ba bước thành hai đi vào siêu thị nhỏ vừa mua café kia.

Cửa tự động linh Đinh! một tiếng, lời thăm hỏi ôn nhu ân cần đồng thời vang lên, “Hoan nghênh quý...” Chữ cuối cùng kia vì người mới tới mà biến mất.

“Đã lâu không gặp! Thẩm Quần!” Lôi Nhất Minh gần từng tiếng kêu tên nam tử sắc mặt tái nhợt trước mắt. Nhìn y như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu, trong lòng hắn dậy lên một cảm giác trả thù thống khoái, và... đau lòng.

“Nếu tôi nhớ không lầm, chúng ta đã sáu năm không gặp rồi a! Anh thực tiêu điều tự tại! Không ngờ còn mở siêu thị ở đây.” Lôi Nhất Minh đánh giá xung quanh, một tiếng hừ! lạnh phát ra từ mũi hắn. “Anh hẳn cũng không biết, để tìm được anh, tôi đã phải phai ra bao nhiêu người đâu nhỉ. Thì ra anh lại trốn ở đây. Hai trăm vạn a! Chỉ đủ cho anh mở một cái siêu thị cón con thế này thôi sao? Đáng lẽ khi đó anh nên lấy thêm nhiều một chút nhỉ!”

(Hai trăm vạn = 2.000.000 tệ x 3313.43 D/tệ = 662.6856.179 ~ 6.7 tỷ D.

Lấy nguồn từ vi.coinmill.com/CNY D.html#CNY=2000000 – tỷ giá ngày 21-11-2012)

Thẩm Quần vịn vào quầy thu ngân, một câu cũng chưa nói, sắc mặt tái nhợt như lúc nào cũng có thể ngất xỉu.

Lôi Nhất Minh nhìn y một cái, lời nói khó nghe nhất thời cũng không thốt nổi nữa, chỉ có thể lạnh lùng Hừ! một tiếng, sắc mặt khó coi đứng đó.

“Lão bản, tôi đã đưa tiểu Mông đến nhà trẻ rồi, giờ qua đổi ca nga!” Một thanh âm của người còn trẻ đánh vỡ sự xấu hổ của hai người. Theo thanh âm đi vào, một nam tử trẻ tuổi lại bị tình cảnh trước mắt dọa sợ. Một nam nhân anh tuấn với biểu tình hung hăng, một Thẩm Quần lúc nào cũng có thể hôn mê bất tỉnh. Tình cảnh này, rốt cuộc là ai dọa ai, chỉ cần người có mắt liếc một cái là biết.

“Xảy ra chuyện gì vậy, lão bản? Có phải người này mua rồi không trả tiền không?”

“Hừ!” Đúng là thời đại buồn cười. Lôi Nhất Minh cười lạnh một tiếng, nhìn tên Trình Giảo Kim đột nhiên hiện ra trước mắt này. Căn cứ vào lời nói khi này, hẳn nhanh chóng biết được thân phận của tên này. Nhưng người hắn quan tâm không phải tên đó, vừa rồi rõ ràng hắn đã nghe được một cái tên...

Khoanh tay, quay đầu lại, hắn lạnh lùng nhìn Thẩm Quần hỏi, “Tiểu Mông là ai?”

Thẩm Quần hít sâu một hơi, cuối cùng một chữ cũng không nói được. Y chỉ nắm chặt tay, đến khi các khớp ngón tay trắng bệch, móng tay cơ hồ đã đâm sâu vào thịt, gần như cầu xin mà nhìn Lôi Nhất Minh.

Nhưng Lôi Nhất Minh làm như không thấy, hung tợn nhìn chằm chằm vào y, lặp lại vấn đề vừa rồi, “Tiểu Mông là ai? Tôi hỏi anh, tiểu Mông là ai?”

“Người làm gì hung hăng như vậy hung? Tiểu Mông là con của lão bản chúng tôi! Anh muốn biết tôi nói cho mà biết!” Mắt thấy Lôi Nhất Minh khí thế bức nhân, A Tinh thực tự nhiên đứng chặn trước Thẩm Quần, “Đừng thấy tính tình lão bản chúng tôi tốt thì khi dễ! Tôi báo cảnh sát bây giờ!”

“Anh đã kết hôn? Còn có con?” Lôi Nhất Minh ngược lại nở nụ cười giận dữ, “Lúc tôi phát điên lên đi tìm anh, anh i lại kết hôn, lại còn có con trai!”

“Người ta đều phải kết hôn, có gì kì lạ chứ? Kết hôn rồi sinh con thì lạ lắm sao? Thần kinh anh không bình thường mới thấy kì quái!” A Tinh thấy bộ dáng lúc giận lúc cười của Lôi Nhất Minh, chỉ cảm thấy thần kinh người này có vấn đề.

Lôi Nhất Minh chỉ cảm thấy hô hấp khó khăn, chỉ ở đây một phút đồng hồ cũng không nổi nữa. Hắn thực sự không biết chính mình có thể nói thêm lời khó nghe nào nữa hay không.

Nhìn Thẩm Quần, lắc lắc đầu, Lôi Nhất Minh chỉ vào y, thực quả quyết bỏ xuống một câu, “Tôi đã biết người ở đây, tôi sẽ lại đến! Đừng nghĩ trốn thêm lần nữa! Đừng nghĩ! Nếu không người nhất định sẽ hối hận!”

Lưu lại lời đe dọa không chút sức nặng nào, Lôi Nhất Minh chạy như trốn khỏi cái siêu thị kia.

2. Chương 2

Muốn tìm ra một người đã có ý định trốn tránh như mò kim dưới đáy bể. Nhưng nếu muốn điều tra một người đã xuất hiện thì lại dễ như trở bàn tay.

Lôi Nhất Minh nhìn kỹ từng từ trong báo cáo vừa được đưa đến chỗ hắn, ngoại trừ sắc mặt ngày càng khó coi, một câu cũng không nói; cho đến khi đọc hết tờ cuối cùng mới dừng lại.

Một tờ cuối cùng đó, ngoại trừ vài từ đơn giản trên đó, còn có một tấm ảnh chụp. Tấm ảnh này tuy chỉ là chụp trộm nhưng hình ảnh tương đối rõ ràng.

Bối cảnh là ở bên ngoài, Thẩm Quần nắm tay một cậu bé khoảng năm sáu tuổi từ một quán kem đi ra. Đứa bé kia cầm một cây kem ốc quế, trên gương mặt là nụ cười sáng lạn, Thẩm Quần ôn nhu nhìn cậu. Hình ảnh này thật ấm áp!

Lôi Nhất Minh lập lại nhìn tấm ảnh trong tay, ánh mắt lạnh xuống đến cả âm một trăm hai mươi mốt độ .

Thấy Lôi Nhất Minh cả nửa ngày không nói lời nào, nam nhân ngồi trên sofa như đứng ngồi không yên. Gã giật nhẹ chân, do dự không biết phải mở miệng thế nào. “Lôi tiên sinh, xin hỏi... Ngài không hài lòng với nghiệp vụ của chúng tôi sao?”

“Hài lòng, tôi vô cùng hài lòng!” Lôi Nhất Minh bỏ báo cáo điều tra xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt, vừa rồi xem bức ảnh này lại làm bùng lên lửa giận của hắn, mà cơn tức giận này giờ đây lại như muốn trút xuống người thám tử tư này.

Đúng là kì quái. Sao năm nay đám thám tử có thể tra ra bao nhiêu thứ hắn không muốn biết như thế? Muốn bức tử hắn sao?

Mơ hồ cảm thấy có chỗ không thích hợp, thám tử đưa tay lên xoay xoay cravat rên cổ, cười gượng vài tiếng, “Phương châm của chúng tôi là điều tra tất cả những chuyện thực và mặt trái của nó, không bỏ qua bất cứ việc gì, dù là nhỏ nhất!”

“Đi lấy chi phiếu đi!”

“Vâng!”

Nhìn cánh cửa màu đen đã khép lại, Lôi Nhất Minh lần nữa cầm lên ảnh chụp trên bàn làm việc, lạnh lùng hừ! một tiếng. “Thật đúng là phụ tử tử hiếu a.”

Phạch! một tiếng, ném lại tấm ảnh lên bàn, Lôi Nhất Minh mạnh mẽ đứng lên, đi đến trước cửa sổ sát đất. Tâm tình của hắn thật sự quá mức phức tạp, phẫn nộ và thương tâm, ngay cả lòng cũng không yên kéo về phía hắn, ép hắn đến không thở nổi.

Đột nhiên Lôi Nhất Minh cảm thấy rất muốn hút thuốc. Hắn đã bỏ thuốc bao nhiêu năm nay, giờ cơn thèm thuốc bỗng như độc trùng ngóc đầu dậy, chậm rãi gặm nhấm tâm trạng hắn.

“A Tháp, mang cho tôi bao thuốc lá lên đây.” Ấn nút gọi của điện thoại trên bàn, Lôi Nhất Minh cau mày phân phó, “Loại nào cũng được. Nhanh lên!”

Trong vòng ba phút đồng hồ, thư ki đã qua huấn luyện mang đến một bao thuốc lá đặt lên bàn làm việc của hắn, đương nhiên còn kèm theo cả chiếc bật lửa cực kỳ tinh mỹ.

Khói thuốc đã lâu không gặp làm Lôi Nhất Minh ho khan, cảm giác đặng đặng ở đầu lưỡi tràn ra, làm cảm xúc hỗn loạn khi nãy của hắn dần bình ổn lại; nội tâm rung động cũng bắt đầu từng chút từng chút lắng đọng lại.

Nhìn khói thuốc quanh quẩn lan nhẹ giữa các ngón tay, Lôi Nhất Minh nhin không được mà tự hỏi, đã bao lâu rồi hắn không hút thuốc nữa? Có lẽ từ lúc quen biết Thẩm Quần, hắn đã bỏ thứ này rồi!

Lôi Nhất Minh nhớ rõ, phổi Thẩm Quần không tốt; khi hắn biết chuyện này thì cũng không hút nữa. Tuy biết mình không phải là người tốt tính gì, nhưng hắn chưa bao giờ làm chuyện gì gây tổn thương cho Thẩm Quần.

Vì sao một người ôn nhu dịu dàng như thế, sáu năm trước lại rời khỏi hắn, không nói một lời?

Lôi Nhất Minh nhớ rõ, lúc ấy đã phát sinh một việc...

Tối đó, hắn mang Thẩm Quần về ra mắt cha mẹ. Lúc ấy cha hắn – Lôi Vạn Niên không lấy làm vui vẻ gì, nhưng nhờ có mẹ hắn nỗ lực giảng hòa nên không khí trên bàn cơm tuy không gọi là hòa hợp nhưng vẫn có thể bình yên ăn xong bữa tối.

Bởi vì biết cha mẹ có khả năng sẽ làm khó Thẩm Quần, cho nên Lôi Nhất Minh không dám rời khỏi Thẩm Quần nửa khắc, luôn quanh quẩn bên y. Ngay cả khi mẹ kêu Thẩm Quần đến phòng bếp giúp bà, hắn cũng một mực từ chối.

Lúc đưa Thẩm Quần về đây, chính mình đã từng thề, nhất định phải cùng một chỗ. Dù có bất cứ kẻ nào, dùng bất cứ phương pháp gì để phá hoại tình cảm này, hắn tuyệt đối không tha thứ. Thẩm Quần cũng vậy. Bọn họ muốn cả đời này đều ở bên nhau, vĩnh viễn cũng không tách ra.

Nhưng châm chọc là, ngày hôm sau, người yêu hắn – người hắn đã thề vĩnh viễn bên nhau ấy – đã ra đi, ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Giường lạnh băng, gối cũng lạnh băng, cái nhà lạnh lẽo này ngoại trừ một người đang hít thở là hắn ra, giống như nằm mồ hoang lạnh.

Ngay cả một câu cũng không lưu lại, Thẩm Quần cứ như vậy rời đi.

Bắt đầu từ khi hắn tưởng rằng Thẩm Quần xuống lầu mua bữa sáng. Y luôn ôn nhu chăm sóc hắn, trước khi hắn tỉnh lại y luôn đi mua bánh quẩy và sữa đậu nành cho hắn ăn. Nhưng hôm đó, hắn đã đợi từ sáng đến trưa, từ trưa cho đến tối, người kia vẫn không xuất hiện. Cuối cùng khi trời đã tối hẳn, tâm hắn cũng chìm đến đáy cốc!

Lãnh tỉnh (lạnh lùng bình tĩnh) mặc quần áo về nhà, phần nộ ném tượng ngựa sứ từ đời Đường, đập nát bàn trà thủy tinh nhập khẩu từ Austria, thêm vài bình hoa cổ mà cha hắn mua với giá rất cao.

Không nhìn đến những mảnh vỡ đó, Lôi Vạn Niên im lặng đứng ở đầu cầu thang, dùng giọng nói đau thương và ánh mắt từ ái mà nhìn hắn.

Hắn nhớ rõ từng câu từng chữ cha hắn – Lôi Vạn Niên nói lúc ấy.

Ông nói, “Thẩm Quần đi rồi! Là ta quản chuyện của các con. Dùng cách cũ nhất nhưng cũng hiệu quả nhất – tiền! Ta đồng ý cho y một trăm vạn để rời khỏi con, y nói y muốn hai trăm vạn! Con có thể hận ta, nhưng tốt nhất con nên tỉnh táo một chút. Với con, ái tình là vô giá; nhưng với y, cái gì cũng có giá cả. Trong lòng y, con chỉ có giá hai trăm vạn, mà con trong lòng ta là đứa con vô giá! Ta có thể dễ dàng tha thứ khi con yêu một nam nhân, nhưng ta không thể tha thứ khi trong lòng người kia, con chỉ có giá hai trăm vạn!”

Hắn biết Lôi Vạn Niên không nói dối, bởi cha hắn là một nam nhân kiêu ngạo, khinh thường cách nói dối để lừa gạt con ông. Nhưng ngay lúc đó, hắn vẫn điên cuồng giận dữ, chất vấn Lôi Vạn Niên, “Vì sao cha lại nhúng tay vào chuyện của con? Con thà rằng vĩnh viễn không biết trong lòng y, con trị giá bao nhiêu tiền. Con muốn cùng y ở chung một chỗ. Con thích y! Thương y!”

Sau đó Lôi Vạn Niên lắc đầu nói với hắn, “Chờ khi con tìm được y, hỏi một chút xem y còn muốn tình yêu của con không đã rồi hãy nói.”

Vì thế nên sáu năm nay, hắn liều mạng làm việc, cũng liều mạng phai người tìm y. Mà Thẩm Quần giống người đã biến mất khỏi thế gian này, ngay cả bóng dáng không lộ ra một chút.

Bây giờ đã tìm được y! Lại phát hiện thì ra lời nói khi ấy của cha hắn đúng là châm chọc.

Tình cảm mà chính mình nâng niu trong tay, có lẽ Thẩm Quần căn bản chỉ là khinh thường. Chính mình như đã sống trong địa ngục sáu năm, Thẩm Quyền lại hạnh phúc khoái hoạt mà trải qua thời gian đó. Kết hôn sinh con, giờ lại mở một siêu thị nho nhỏ. Mặc dù đã ly hôn, nhưng nhìn đến tấm ảnh phụ tử từ hồi kia, Lôi Nhất Minh đột nhiên có cảm giác hận thấu xương, nhưng cảm giác đau lòng cũng đồng thời nhen nhóm.

Hung hăng dập tắt điều thuốc xuống gạt tàn, Lôi Nhất Minh chậm rãi nhắm mắt, “Nếu anh không cần tình yêu của tôi, vậy thì hãy nhận lấy sự trả thù của tôi!”

3. Chương 3

bé con xuất hiện nhá, siêu cute lun

Đường Tân Nguyên, số mười bảy, lầu ba, dãy B.

Nhìn địa chỉ trên tay, lại nhìn biển số nhà trước mắt, chính xác không lầm.

Lôi Nhất Minh cực kỳ không kiên nhẫn ấn chuông cửa, nghe được tiếng hô “Ra liền” rất nhỏ từ trong phòng truyền ra.

Hít sâu một hơi, Lôi Nhất Minh tính toán làm sao phủ đầu Thẩm Quần cho tốt.

“Là cậu?” Thẩm Quần thấy bóng người ngoài cửa, sửng sốt một chút.

“Không phải tôi thì là ai? Mở cửa!” Lôi Nhất Minh không được mời mà tự động đẩy cửa ra, như cường đạo xông vào nhà, đi vào phòng, từ trên xuống dưới đánh giá một phen. Vừa nhìn vừa cười lạnh nói, “Anh chỉ ở chỗ rách nát này?”

(Như cường đạo xông vào nhà: nguyên văn: : sấm không môn đích cường đạo. Lúc đầu mang ý nghĩa: kẻ trộm không lấy được thứ gì, tay không trở về; sau được dùng với nghĩa lấy trộm thứ gì đó. Nghĩa trong câu này là muốn ám chỉ Lôi Nhất Minh như cường đạo, xông thẳng vào nhà người ta như chốn không người.)

Phòng mà Thẩm Quần ở không lớn, nhưng cũng không tính là nhỏ, là loại hai phòng ngủ một phòng làm việc một bếp, sàn nhà trải thảm, tường xung quanh quét sơn vàng nhạt, trên trần là ngọn đèn tỏa ánh sáng nhu hòa, có vẻ rất ấm áp.

Phòng bếp rất nhỏ, chỉ đủ để một cái bàn và hai ba cái ghế nữa. Trong phòng khách kê một bộ sofa dài vàng nhạt và một cái bàn để TV. Sofa và TV đều có thú nhồi bông của trẻ nhỏ. Nhìn kỹ lại thì thấy các góc của bàn và bàn trà đều được bao nhựa, để phòng trẻ nhỏ bị đụng vào. Cánh cửa ở cả hai phòng đều được đóng lại; trong đó có một cánh cửa được sơn thành trời xanh mây trắng như phim hoạt hình, trên còn treo một con hổ nhỏ.

Lôi Nhất Minh nhìn tất cả, trong lòng cũng căng lên. Thẩm Quần theo sau hắn, vẻ mặt cẩn cẩn thận thận, dường như chính y mới là khách không mời mà đến.

“Anh không có gì muốn nói sao?” Lôi Nhất Minh quay đầu nhìn về mặt đầy kinh sợ của Thẩm Quần, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Thẩm Quần ngẩng đầu nhìn hấn, sắc mặt dưới ngọn đèn càng tái nhợt, con mắt tối đen mà ướt át. Y nhẹ nhàng liếm liếm môi dưới, do dự mà hỏi, “Cậu, cậu muốn đổi giày không?”

Đổi giày? Đổi giày cá con khỉ! Chẳng lẽ chính mình chạy đến đây chỉ để nghe một câu ‘cậu muốn đổi giày không’ chắc?

Lôi Nhất Minh xoay người nắm lấy bả vai Thẩm Quần, bộ mặt dữ tợn nhìn y, “Ngay cả một câu cũng không nói, anh đã rời khỏi tôi. Giờ chúng ta gặp lại, anh lại hỏi tôi ‘muốn đổi giày không’. Con mẹ nó, tôi đến đây không phải để nghe một câu vô nghĩa như vậy! Chẳng lẽ anh không thể cho tôi một lời giải thích sao?”

Lúc hai người đang dùng dằng dây dưa, căn bản không hề để ý khi nào thì cánh cửa có hình con thỏ đã mở ra, một bóng người nho nhỏ vọt tới.

“Không được bắt nạt ba ba tôi!” Trong cơn thịnh nộ, Lôi Nhất Minh chỉ cảm thấy trên đùi bị cái gì đó cắn một cái, cúi đầu liền thấy đôi mắt trắng đen rõ ràng, y hết như Thẩm Quần, đang chăm chăm trừng hấn.

Quá giống, thực sự quá giống! Chỉ cần là người có mắt đều có thể dễ dàng ra kết luận, đứa bé này chính là con của Thẩm Quần, tuyệt không thể sai!

Huyết thống thực sự là kỳ diệu...

Nhìn tiểu quỷ đang cản trở trước mắt này, Lôi Nhất Minh cười lạnh buông Thẩm Quần ra, chậm rãi ngồi xổm xuống, đối diện với nó. “Nhóc tên gì? Dám cắn chú?” Mấy chữ cuối cùng Lôi Nhất Minh như phun ra từng chữ.

Không nói tới một tiểu quỷ chỉ mới năm sáu tuổi, đổi thành một người trưởng thành bị uy hiếp như vậy cũng nhất định có cảm giác bị áp bức.

“Ba ba!” Tiểu quỷ bị sợ hãi, không chút nghĩ ngợi xoay người nhào vào trong lòng Thẩm Quần, ôm chặt lấy y.

“Cậu đừng dọa nó sợ!” Thẩm Quần đưa tay ôm con, vội vàng nói, “Nó chỉ là một đứa con nít thôi, không hiểu gì cả. Chuyện trước kia là vấn đề của người lớn chúng ta, đừng liên lụy đến trẻ con.”

“Ha, anh có tư cách gì bàn điều kiện với tôi?” Lôi Nhất Minh cười lạnh nhìn Thẩm Quần, chỉ vào Thẩm Mông nói, “Đứa nhỏ này không nên xuất hiện trên đời này. Nếu anh luôn ở chung với tôi thì sao lại có một đứa nhóc thế này? Muốn giải quyết vấn đề của chúng ta thì cũng thuận tiện giải quyết đứa nhỏ này luôn.”

“Cậu nói bậy! Không được làm tổn thương nó!” Lời vừa ra khỏi miệng, thấy sắc mặt Lôi Nhất Minh càng thêm khó coi, thanh âm của Thẩm Quần lại lập tức nhỏ xuống. Y nóng lòng như lửa đốt nhìn Lôi Nhất Minh, gần như dùng một giọng cầu xin, “Cậu có tức giận thì cũng đừng giận chó đáng mèo sang đứa nhỏ, thật sự không liên quan gì đến nó.”

“Sáu năm trước anh không nói câu nào đã rời khỏi, còn dám vụng trộm sau lưng tôi kết hôn; anh không nghĩ đến lúc gặp được tôi sẽ thế này sao?” Lôi Nhất Minh nhìn Thẩm Quần đang thất kinh, trong lòng có một loại cảm giác vui vẻ đến đau đớn.

Nghe xong những lời này, Thẩm Quần cắn môi, vẻ mặt phức tạp nhìn hấn, trong ánh mắt có thương cảm, có lo âu, cũng có ý bất ngờ, “Tôi, tôi không ngờ cậu lại khổ sở lâu đến thế.”

“Ha, thế anh cho là gì?” Lại còn có lý do thế này nữa? Lý trí Lôi Nhất Minh thật sự đã trống rỗng. Nhưng nhìn khuôn mặt với biểu tình phức tạp kia của Thẩm Quần, lòng tự trọng làm hấn phải nhận câu hỏi của y. Chịu đựng nội thương, Lôi Nhất Minh nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Tôi đã sớm không còn khổ sở nữa rồi! Tôi tìm anh chẳng qua là vì không chịu được sự phản bội của anh, càng không thể dễ dàng tha thứ cho việc, trong mắt anh, tình yêu của tôi chỉ đáng giá hai trăm vạn!”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Thẩm Quần cúi đầu sờ sờ tóc của con trai, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót, “Cậu muốn tôi thế nào cũng được, nhưng đừng giận chó đáng mèo lên tiểu Mông.” Miệng nói xong không sao cả, nhưng cánh tay đang ôm Thẩm Mông ngày càng chặt.

Lôi Nhất Minh còn chưa kịp mở miệng, Thẩm Mông liền giẫy khỏi tay Thẩm Quần, che cho phụ thân phía sau mình, mở to hai mắt trừng Lôi Nhất Minh, lớn tiếng nói, “Không được khi dễ ba ba tôi!” Nói xong lại

xoay người ôm Thẩm Quần, nhẹ giọng an ủi, “Ba ba không phải sợ, chờ Đạt Đạt trở về sẽ bảo vệ chúng ta!”

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt Thẩm Quần thoáng cái đã không còn chút máu; tay y che lên miệng đứa con không nhìn được mà phát run. Đáng tiếc lời nói như nước hắt đi, sao còn thu về được nữa! Lôi Nhất Minh lại không phải kẻ điếc, làm sao mà không nghe thấy được?!

“Đạt Đạt là ai?” Gần đây hắn không biết phạm hướng thế nào mà luôn phải hỏi ‘ai là ai’! Biết chắc đáp án sẽ làm hắn tức đến hộc máu nhưng hắn lại không có cách nào làm bộ như không nghe thấy.

(Phạm hướng (= phạm trùng): là thuật ngữ trong phong thủy học thuật ngữ, ý nói có chuyện xung khắc, xuất phát từ 10 thứ kị. Trong đó, phạm hướng chỉ điều thứ chín: phạm hướng sẽ không được thịnh vượng. Ở đây có thể hiểu là anh phạm hướng nên luôn gặp điều xui xẻo, khiến mình tức chết.)

Nhìn Thẩm Quần như bị dọa sợ, ôm Thẩm Mông thối lui về sau, Lôi Nhất Minh chỉ cảm thấy lực nhấn nại của chính mình đã đến giới hạn. Hắn không nhìn nổi nữa, đưa tay kéo Thẩm Quần, dùng lực lớn đến mức như muốn bóp nát vai y, nghiến răng nói từng chữ, “Tôi muốn biết đáp án!”

“Không có, không có người này!” Thẩm Quần quay đầu tránh né ánh mắt hắn, cách trả lời giấu đầu hở đuôi này đúng là càng tỏ càng đen.

“Chết tiệt, anh rốt cuộc muốn đùa giỡn tôi đến khi nào?” Lôi Nhất Minh có thể thề với trời, hắn tuy tức đến phát điên nhưng hắn cũng không dùng sức lớn để đẩy Thẩm Quần ra a! Hắn không ngờ quán tính lại lớn nư vậy, mà Thẩm Quần lại nhẹ đến thế. Trong thoáng chốc, chỉ dùng chút lực, Thẩm Quần liền bịch! một cái bay ra ngoài, đụng vào bàn rồi ngã xuống đất.

Cái bàn lệch khỏi vị trí ban đầu, bình hoa thủy tinh trên bàn bị đụng đổ, chỉ nghe thấy choang! một tiếng, y lại kéo ngã thêm một cái ghế.

“Ba ba!” Thẩm Mông oa! một tiếng, ôm Thẩm Quần ngã trên mặt đất, khóc lớn. Nó vừa khóc vừa lớn tiếng lên án Lôi Nhất Minh là người hung ác, “Ông là người xấu, là người rất rất xấu, dám bắt nạt ba ba!”

Sự thật khỏi cần hoài nghi, nhìn quang cảnh hiện trường ‘phạm tội’ này, lại nhìn Thẩm Mông khóc không nổi nữa, lại còn cái trán Thẩm Quần bị đụng mạnh, Lôi Nhất Minh còn có cái gì có gì có thể thanh minh nữa?

Oán khí đầy bụng không chỗ phát tiết vừa rồi, dưới tình thế này thì hắn chỉ còn có thể nuốt cơn tức vào trong. Hắn đen mặt, cúi người xuống ôm lấy Thẩm Quần. Sức nặng trên tay lại làm hắn phải giật mình, quả thật là quá nhẹ.

Hắn tuy không nhận tội nhưng đã cúi đầu, nhưng người bị ôm cũng không có bộ dáng cảm kích gì. Thẩm Quần giật mình nhìn hắn chăm chăm, mắt nháy một hồi rồi cúi đầu nhẹ nhàng từ chối, “Không, không cần! Tôi có thể tự mình...”

Lời khách sáo xa cách này làm lòng Lôi Nhất Minh mơ hồ đau, nhìn không được trừng y một cái, ác thanh ác khí mắng, “Đừng nhúc nhích, động nữa là tôi đánh con anh đó!”

Câu uy hiếp này vô cùng hữu dụng! Lời vừa ra khỏi miệng, Thẩm Quần quả nhiên ngoan ngoãn không dám động dậy gì nữa. Nhưng trong lòng Lôi Nhất Minh cũng khó chịu vô cùng. Lần này hắn không thèm để ý gì nữa, thật sự là bộ dáng của đám xã hội đen truy con nợ đến tận nhà!

Vừa định ôm Thẩm Quần đi vào phòng y, người trên tay lại nhẹ nhàng giật mình, “Tiểu Mông!”

Lôi Nhất Minh cúi đầu, thiếu chút nữa đã quên quở khóc nhe này luôn. Chỉ thấy nó nức nở nắm lấy tay áo Thẩm Quần, miệng còn lải nhải, “Không được đem ba ba tôi đi, không được mang ba ba tôi đi!”

Trong lòng hắn thấy vừa phiền vừa giận, nhưng hắn cũng không muốn lại làm một tên đại gian đại ác lần nữa, chỉ có thể ngăn chặn lửa giận mà miễn cưỡng nói một câu, “Chú ôm ba ba nhóc vào phòng, không muốn ba ba chết thì bỏ tay ra, qua đây với chú!”

4. Chương 4

Vào phòng Thẩm Quần; thấy phòng bố trí cũng tương đối đơn giản; chỉ có một cái giường, một tủ quần áo và một giá sách. Lôi Nhất Minh cũng không có thời gian cẩn thận quan sát xung quanh, chỉ đặt người trong tay xuống giường.

Vừa mới đặt xuống, chân mới kê bên giường đã nghe được tiếng “A!” của người kia.

“Còn đau chỗ nào nữa sao?” Lôi Nhất Minh cau mày, nhẹ nhàng sờ sờ trán y, lại bắt đầu sờ từ mắt cá chân lên bắp đùi, vừa ấn vừa hỏi. Đến khi ấn đến đầu gối, Thẩm Quần giật nảy người lên.

“Là nơi này sao?” Chậm rãi cuốn cao ống quần, quả nhiên thấy đầu gối đã sưng lên.

Không khí lạnh phủ trùm lên phần da trần của Thẩm Quần, làm y nhẹ nhàng run rẩy.

Lôi Nhất Minh xụ mặt nhìn miệng vết thương của y, nửa ngày không nói chuyện, mặt đen như Bao Công rồi.

“Không đau đâu.” Cũng không biết là vì an ủi Lôi Nhất Minh hay Thẩm Mông, Thẩm Quần cúi đầu nhẹ giọng nói. Một tay y nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Thẩm Mông.

“Hộp thuốc ở đâu?”

“Ở ngăn tủ trong phòng bếp. Tôi đặt ở trên, sợ tiểu Mông trèo nghịch.”

Lôi Nhất Minh xoay người rời đi, theo lời Thẩm Quần nói liền dễ dàng tìm được hộp thuốc. Lúc trở lại phòng, Thẩm Quần đang nói chuyện với tiểu Mông, thấy hắn đến liền không nói nữa. Hắn mơ hồ nghe được một câu, “phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Lôi Nhất Minh mở hộp thuốc ra, nhìn thấy một đồng thuốc không biết tên thì sưng sốt một chút, sau đó thử phì phì đóng hộp thuốc lại, nói, “Đi bệnh viện!”

“Không cần phải thế.” Thẩm Quần mở hộp thuốc ra, lấy thuốc nước và băng vải, “Thế này là được rồi.” Nói xong tự mình đổ thuốc ra, lại tự tay buộc chặt băng lại. Thủ pháp thuần thục quả thực có thể so sánh với y tá chuyên nghiệp.

Lúc Thẩm Quần muốn tiếp tục xử lý vết thương trên trán, Lôi Nhất Minh thực tự nhiên thay y tiếp tục, dùng băng gạc cố định vết thương, tốt hơn lần trước rất nhiều.

Nhìn Thẩm Quần quán băng lên trán, Lôi Nhất Minh buột miệng hỏi, “Anh rất dễ bị thương sao?”

Lời vừa nói ra, Lôi Nhất Minh liền hối hận. Lời này quả thực chính là không đánh đã khai. Là bằng chứng tốt nhất cho thấy hắn vẫn không quên y, vẫn quan tâm từng ly từng tý đến cuộc sống của y.

Mà phản ứng của Thẩm Quần làm cho hắn càng thêm khó xử. Y sưng sốt một chút, sau đó nhanh chóng cúi đầu một mực phủ nhận, “Không có.”

Lửa giận vốn cố gắng đè ép khi nãy giờ lại bùng lên, đương nhiên bây giờ còn mạnh hơn lúc nãy nhiều. Lôi Nhất Minh đứng phắt dậy, cười lạnh nhìn Thẩm Quần, “Đừng cho là tôi cho anh chút sắc mặt hòa nhã là dễ bắt nạt tôi. Tôi nói cho anh biết, chuyện của chúng ta còn chưa xong đâu! Tôi không thích tự động thủ với anh, đó không phải tác phong của tôi. Nhưng tốt nhất anh nên ngoan ngoãn nghe lời, đừng ép tôi đến chỗ không thể không động thủ!”

Thẩm Quần nhẹ nhàng thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi, “Cậu muốn thế nào?”

“Phương pháp cụ thể tôi còn chưa nghĩ tới.” Lôi Nhất Minh ôm cánh tay, lạnh như băng nhìn y, “Nhưng giờ tôi vẫn chưa muốn trừng phạt anh, tôi muốn đến đây ở trước, không để cho anh lại chạy trốn. Biện pháp cụ thể chờ tôi nghĩ xong rồi nói sau.” Lý do mà hắn vẫn để trong lòng chưa nói ra miệng đương nhiên chính là, nhất định phải tra ra “Đạt Đạt” kia là ai? Chỉ cần tên kia dám xuất hiện, hắn nhất định đánh cho gã mặt mũi bầm dập, ngay cả mẹ gã không nhận ra.

“Nhưng, nhưng, nơi này rất nhỏ, cậu ở đây sẽ không quen đâu.” Bị tin tức này làm cho hoảng sợ, Thẩm Quần nhìn Lôi Nhất Minh, lắp bắp nói.

Lôi Nhất Minh làm sao thềm quan tâm đến lời kháng nghị nho nhỏ này của Thẩm Quần. Hắn neho mắt, hừ lạnh một tiếng, “Không cần anh quan tâm, ta nói sao thì là như vậy!”

Vừa vào công ty, trợ lý liền đi theo Lôi Nhất Minh vào văn phòng để báo cáo lịch trình hôm nay.

(Cái này là lịch làm việc một ngày của tổng tài (aka chủ tịch tập đoàn (với những công ty gia đình) hoặc giám đốc của tập đoàn (với những công ty cổ phần)), thường được thư kí lên lịch trước, bao gồm công việc phải làm, hẹn gặp ai... vào lúc nào, ở đâu... Ai xem phim Hàn thì hay thấy cái này lắm a.)

Lôi Nhất Minh vừa nghe vừa hủy bỏ một số công việc không quan trọng.

“Vài hội nghị tôi sẽ không tham gia, cậu thay tôi truyền đạt vài ý tứ là được rồi. Còn nữa, cậu nói A Sâm đừng hợp đồng với tập đoàn Cự Tập bên kia. Nếu là kế hoạch hợp tác thì kế hoạch tài chính của họ có vấn đề, chúng ta không cần phải vội.”

“Vâng.”

“Chuyện Vương đồng bên kia nói lão Hồ nắm chặt, đó là miếng thịt béo.”

(Đồng (): là chức vụ giám đốc của công ty con (aka chi nhánh – thuộc tập đoàn lớn). Hoặc có nghĩa là đồng sự (là người đại diện do những người có vốn trong một công ty/xí nghiệp cổ phần bầu ra.) Đồng sự có nhiệm vụ giám sát và chủ trương nghiệp vụ.

Ở đây không nói rõ ‘Vương đồng’ giữ chức vụ gì nên có thể hiểu theo cả hai nghĩa trên.

Trên đây chỉ là ý hiểu của ta theo baike.baidu.com/view/138394.htm. Ai có cách giải thích khác để hiểu hơn hoặc thấy ta sai ở đâu thì báo ta. Đa tạ!

“Tôi đã biết.”

“Còn nữa, cậu đi điều tra cho tôi xem siêu thị cạnh đường Tân Nguyên đứng tên ai rồi mua lại cho tôi. Được rồi, cậu đi làm việc đi.”

“Bây giờ lại đầu tư bất động sản?” trợ lý nghi hoặc nhìn hắn. Ánh mắt của Lôi Nhất Minh luôn lão luyện, nhưng lúc này thị trường bất động sản đang đóng băng, mua vào căn bản là chỉ có lỗ không thắng a!

“Đó là việc của tôi. Nhớ kĩ, dùng tiền trong tài khoản của tôi là được, vô luận bao nhiêu tiền đều phải mua bằng được cho tôi!” Lôi Nhất Minh nói như đinh đóng cột, “Chuyện này cứ từ từ mà làm cũng được, nhưng nhất định phải làm cho tốt.”

“Vâng, chuyện này tôi sẽ tự mình làm.”

“Được rồi, không còn việc gì nữa, cậu xuống trước đi.”

Trợ lý đi tới cửa, do dự một chút mới nói, “Chủ tịch, có người gọi điện thoại đến tìm ngài, người đó nói đừng nói lại với ngài, nhưng tôi cảm thấy vẫn nên nói lại với ngài một tiếng.”

“Tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi.” Lôi Nhất Minh lại lấy bức ảnh hai cha con Thẩm Quần ra nhìn, suy nghĩ nửa ngày rồi lại bỏ vào ngăn kéo.

Cầm điện thoại nối với điện thoại ở nhà, nghe được thanh âm của Lôi Vạn Niên bên kia, Lôi Nhất Minh trầm mặc trong chốc lát, “Là con.”

Bên kia điện thoại, Lôi Vạn Niên khe khẽ thở dài, “Con tìm được Thẩm Quần rồi?”

“Vâng!” Lôi Nhất Minh nắm chặt điện thoại, mặt không đổi sắc nói, “Con không muốn ba lại nhúng tay vào chuyện của chúng con. Con đã không còn là mao đầu tiểu tử năm đó nữa.” Nghĩ nghĩ, hắn lại bỏ thêm một câu, “Cho dù là ba có lo cho con thì cũng vậy.”

(mao đầu tiểu tử: aka thằng nhãi con)

“Con đã tìm y sáu năm, ta còn có thể nói gì được nữa?” Lôi Vạn Niên đành chịu nói, “Sao con còn không chịu từ bỏ đi!” Đối với hành động điên cuồng tìm kiếm cả sáu năm trời của Lôi Nhất Minh, khuyên giải an ủi lúc đầu của ông đã biến thành tức giận, cuối cùng biến thành bó tay hết cách.

“Con chính là như vậy!” Lôi Nhất Minh nói xong câu cuối cùng, cạch! một tiếng, gác điện thoại. Đối với chuyện lúc trước Lôi Vạn Niên nhúng tay quản chuyện Thẩm Quần, hắn vẫn canh cánh trong lòng. Tuy không đến mức đoạn tuyệt quan hệ cha con với Lôi Vạn Niên nhưng khúc mắc trong lòng vẫn chưa được cởi bỏ.

Vừa nghĩ đến tình cảnh hiện nay với Thẩm Quần, Lôi Nhất Minh liền cảm thấy phiền muộn, không biết làm thế nào mới tốt. Nếu nói đổ kị là con rắn độc gặm cắn trái tim thì tâm tình bây giờ trong lòng hắn là hàng ngàn hàng vạn con rắn độc cực lớn.

Rõ ràng trong lòng hận không thể hung hăng bóp nát Thẩm Quần, nhưng khi nhìn thấy cái chân và trán bị thương của y, lòng hắn không khỏi nhảy loạn, chỉ có đau lòng và không nổi. Nhưng trong mắt Thẩm Quần thì mình đại khái chỉ là người phá hỏng cuộc sống bình yên của y, là người phá hoại!

Nghĩ đến đây, Lôi Nhất Minh thở dài, ấn điện thoại nội bộ trên bàn, gọi trợ lý, “A Cơ, hủy bỏ toàn bộ thông báo tìm người đã đăng hàng ngày, từ nay về sau cũng không cần đăng nữa.”

Sắp xếp xong mọi việc, Lôi Nhất Minh rời khỏi công ty; lão Trương đang ở trong xe bắt an chờ hắn. Mấy ngày nay, tâm tình Lôi Nhất Minh lúc tốt lúc xấu, ngoại trừ sợ bị đuổi việc, ông cũng lo mình không cẩn thận sẽ thành vật hi sinh.

Sau khi Lôi Nhất Minh lên xe liền lấy chi phiếu ra đưa cho ông, khó có lúc dùng vẻ mặt ôn hòa mà nói, “Mang vợ con đi đâu đó nghỉ ngơi đi. Trong khoảng thời gian này tạm thời không cần đến đưa đón tôi.”

Lão Trương run rẩy đưa tay ra nhận chi phiếu, liếc nhìn con số trên đó liền hoảng sợ. Ông vội vội vàng vàng nói, “Lão bản, tiền trợ cấp thôi việc không cần nhiều như vậy.”

“Tôi không phải là muốn sa thải ông, chỉ là cảm ơn ông thôi.” Lôi Nhất Minh nhắm mắt lại, tựa vào ghế sau xe. “Ông đã giúp tôi tìm được một thứ rất quan trọng.”

“Vậy ai sẽ đến lái xe cho ngài?” Lão Trương tuy không hiểu gì nhưng xem ra bộ dạng của Lôi Nhất Minh không phải đang nói giỡn, lúc này mới yên lòng.

“Tôi tự mình lái.”

Lão Trương lên nhìn Lôi Nhất Minh qua kính chiếu hậu, do dự chốc lát mới nhẹ giọng nói, “Nhưng chủ tịch đã nói, lúc trước khi ngài lái xe đã xảy ra chuyện... Như vậy được không?”

“Tôi đâu biết rõ. Lần này đến đường Tân Nguyên đi, rồi ông có thể về nhà.”

“Vâng!” Nếu Lôi Nhất Minh đã quyết định thì đương nhiên lão Trương cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

5. Chương 5

Chính thức ở chung nhà *tung bông, tung hoa*

Thu dọn mọi thứ đến dưới nhà Thẩm Quần, trời đã tối sầm xuống. Nhìn ngọn đèn vàng ấm áp trên lầu ba, Lôi Nhất Minh đột nhiên có cảm giác như mình đã về nhà. Có chút buồn cười vì sự đa tình của mình, hắn mang theo valy lên lầu.

Mở cửa ra, Thẩm Quần trầm mặc nhận valy của hắn, mang vào phòng. Tiểu Mông đi theo phía sau y, dùng ánh mắt không mấy thiện nhìn kẻ không mời mà đến như hắn.

Lôi Nhất Minh khoanh tay, như quốc vương hưởng thụ nghi thức chào đón tâm không cam lòng không nguyện của nó. Trong lòng hắn thực ra đã nổi lên chút chua xót và cảm giác không biết phải làm sao, nhưng ngoài mặt vẫn là bộ dáng ngông nghênh tự cao tự đại.

Đi khắp nơi rồi hắn lại mò vào nhà tắm, phát hiện trong đó có một bộ vật dụng tắm rửa mới: một bộ bàn chải và kem đánh răng mới tinh được đặt gọn gàng trong cái cốc màu lam, bên cạnh đó là một cái cốc màu

vàng nhạt và cái cốc in hình hoạt hình dành cho trẻ con. Ba chiếc khăn mặt lớn nhỏ khác màu cũng được treo chỉnh tề, trong đó có một cái màu cà phê, vừa thấy là biết mới mua.

“Đây là bàn chải đánh răng và khăn mặt mới. Không phải hàng cao cấp gì đâu, chỉ là lấy ngay từ siêu thị thôi. Không biết cậu dùng có quen không.” Thẩm Quần đứng ở cửa phòng tắm, nhẹ giọng nói.

Lôi Nhất Minh quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một bên mặt y và mái tóc đen mềm mại dán bên tai, trong khoảng thời gian ngắn cũng không rõ biểu tình trên mặt hẳn là cao hứng hay khổ sở, chỉ có thể diện vô biểu tình hàm hồ “Àn” một tiếng.

Đưa tay cầm lấy kem đánh răng, là vị bạc hà. Là hương vị hắn thích nhất. Tuy rõ ràng biết như vậy rất yếu đuối, nhưng bởi vì chính tay y chuẩn bị đồ dùng cho mình, trong lòng hẳn vẫn vô cùng vui vẻ.

“Vì sao mua loại này?” Hắn hỏi, tràn đầy chờ mong, hi vọng có thể nghe được một câu trả lời khác với quá khứ.

“Siêu thị vừa mới nhập hàng mới, tôi tiện tay lấy về đây.” Thanh âm Thẩm Quần rất nhẹ nhưng lại một lần nữa đánh tan mộng đẹp mà Lôi Nhất Minh cẩn thận tưởng tượng.

Hắn hừ lạnh một tiếng, cầm khăn mặt và cái ly không chút nghĩ ngợi ném thẳng vào thùng rác cạnh bên, mặt không đổi sắc nói một câu, “Tôi dùng không quen.” Đầu cũng không thèm quay lại, bước ra khỏi nhà tắm; vừa đi vừa gọi điện thoại, “A Cơ, mang một bộ đồ dùng tắm rửa đến đường Tân Nguyên cho tôi.”

Thẩm Quần không nói gì, im lặng đứng ở cửa phòng tắm, nhìn mấy thứ bị ném vào thùng rác, sờ sờ đầu tiểu Mông đang nhìn không chớp mắt, mỉm cười an ủi nó, “Không sao, không có việc gì đâu, không cần sợ.”

Lôi Nhất Minh hờn dỗi ngồi trên sofa đối diện liên tục, thấy Thẩm Quần dắt tiểu Mông đi ra liền chuyển sang kênh kinh tế tài chính, vờ như mình đang xem. Khóe mắt hắn nhìn lên Thẩm Quần, nhìn y bưng thức ăn lên bàn, nhìn tiểu Mông giúp y bày bát đĩa ra, trong đầu hắn nhớ tới bản báo cáo đã đọc...

Trên báo cáo nói, Thẩm Mông sinh ra không bao lâu, Thẩm Quần liền ly hôn. Một người mang theo con nhỏ, khó trách quan hệ cha con họ thân thiết như vậy.

Lúc quen biết với Thẩm Quần, hắn chỉ biết y rất thích trẻ con. Y từ nhỏ đã sống trong cô nhi viện, không chỉ nói với hắn một lần, rằng khát vọng lớn nhất của y là có một gia đình ấm áp.

Lôi Nhất Minh biết, bề ngoài Thẩm Quần ôn nhu nhưng nội tâm lại sợ sự cô độc vô cùng. Cho nên hắn cũng không chỉ một lần cam đoan, chờ đến khi hai người tốt nghiệp sẽ đi nhận nuôi một đứa trẻ, tạo nên một gia đình ấm áp. Nhưng giờ... lại thành thế này!

Thẩm Quần rời khỏi hắn, một mình tìm kiếm giấc mơ gia đình hạnh phúc. Sau đó chính mình chẳng những can dự vào mơ ước của y, thân phận cũng không còn là người tham gia, thậm chí chỉ là người bảo vệ cũng không, trái lại còn là người phá hoại giấc mơ ấy... Còn có tiểu Mông, vốn là yếu tố quan trọng nhất, không thể thiếu của giấc mộng, giờ lại tồn tại với thân phận như bằng chứng chứng minh sự phản bội của Thẩm Quần!

Nghĩ đến đây, Lôi Nhất Minh đang trong cơn giận dữ nhịn không được hung hăng trừng mắt, liếc cái ‘chứng cứ’ kia một cái.

Tiểu Mông vừa vặn dọn xong bát đĩa cũng vụng trộm nhìn qua bên này, thấy Lôi Nhất Minh trừng nó, sợ tới mức lập tức ngã từ trên ghế xuống, chạy nhanh vào bếp, trốn sau lưng Thẩm Quần. Hành động này không thể nghi ngờ càng làm cho Lôi Nhất Minh buồn bực không thôi.

Quả nhiên không khí lúc ăn cơm càng thêm nặng nề.

Tiểu Mông hiển nhiên không chỉ không thích Lôi Nhất Minh mà còn sợ nam nhân luôn nghiêm mặt này. Lúc ăn cơm, ngay cả đĩa cũng không muốn với tới những món ăn trước mặt hắn. Bàn ăn nho nhỏ ấy lại giống như sông Ngân Hà, phân chia ranh giới rõ rệt giữa hai người.

Tuy trên bàn cũng có một số món ăn mình thích, nhưng dưới không khí này, Lôi Nhất Minh nuốt trôi được mới là quái lạ. Chỉ ăn có hai miếng cơm, hắn đã hạ đĩa không ăn nữa.

Thẩm Quần ngẩng đầu nhìn hắn, do dự nửa ngày mới nhẹ nhàng hỏi, “Không hợp khẩu vị?”

“Hợp khẩu vị mới có quý!” Tức đến no luôn rồi. Rõ ràng chỉ là cái bàn ăn nho nhỏ, mình lại chỉ như thực khách, hai người bọn họ lại giống như đồ ăn. Hấn không có hứng thú ngồi ăn với người mà ngay cả đùa cũng không dám với tới chỗ hấn vì sợ.

Thẩm Quần cúi đầu miễn cưỡng cười nói, “Cũng đúng, đồ ăn tôi làm dù sao cũng không thể so với đầu bếp chuyên nghiệp nhà cậu.”

Căn bản không phải ý nghĩa chó má này! Lôi Nhất Minh vừa định phát tác, chuông cửa đúng lúc vang lên. Hấn oán hận đứng lên mở cửa liền thấy trợ lý hiệu suất cao của mình đang cầm đồng hồ tắm rửa cao cấp đứng ở cửa. “Đây là những thứ ngài yêu cầu, có cần tôi mang vào luôn không?”

“Không cần. Tôi tự mang được.” Lôi Nhất Minh đóng cửa, cầm đồ trợ lý mua cho như trả thù mà đi vào phòng tắm, mở vòi nước ra bắt đầu tắm rửa.

Nhìn kem, bàn chải đánh răng và khăn mặt vô tội trong thùng rác đã thành nơi trút giận, hấn buồn bực nghĩ, kì thực hấn còn thích đồ bình thường mà Thẩm Quần mua cho còn hơn đồng hồ cao cấp này.

Tắm rửa xong, Lôi Nhất Minh thay đồ ngủ sạch sẽ đi ra.

Bàn ăn đã được thu dọn xong. Phòng bếp cũng không bóng người. Chỉ có đèn trong phòng tiểu Mông là còn sáng. Nhìn qua khe cửa, thấy Thẩm Quần đang dạy nó viết chữ.

Dưới ánh đèn ấm áp, Thẩm Quần cười đến ôn nhu như thế. Tuy sáu năm không gặp, nhưng y không thay đổi chút nào; vẫn giống như lần đầu tiên hấn gặp, đẹp đẽ và ôn nhu.

Người đẹp như Thẩm Quần thì không phải Lôi Nhất Minh chưa từng thấy qua; nhưng khi gặp nhau lần đầu tiên, Lôi Nhất Minh vẫn nhìn không được mà nhất kiến chung tình với y. Tính tình hoàn toàn tương phản với Lôi Nhất Minh, Thẩm Quần là một nam nhân tốt tính. Ôn nhu của y như một hồ nước trong mà sâu không đáy, nhìn thì tưởng như vô hại, nhưng một khi đã chìm sâu trong đó mới có thể phát hiện, căn bản mình không pháp kiểm chế.

Trở lại phòng Thẩm Quần. Lần trước chưa kịp nhìn kỹ, lúc này đây vừa vặn có thể tha hồ nhìn ngắm.

Trên giá sách, ngoại trừ một số sách báo trẻ em là một ít sách tâm lý học gì đó. Hấn cũng không biết từ khi nào mà Thẩm Quần có hứng thú với loại sách này. Lôi Nhất Minh tiện tay lật vài tờ, không thấy gì, lại bỏ xuống, nhét lại vào giá sách.

Lại mở tủ quần áo của Thẩm Quần ra, thấy quần áo của mình đã được thu dọn gọn gàng, đặt ở một bên, cái gì cần treo cũng đã treo lên rồi. Tiện tay vệt đồng hồ của Thẩm Quần ra, đột nhiên phát hiện một bộ quần áo không nhỏ như của y. Đó là một bộ tây trang rất cao cấp, lén treo chung vào với quần áo y.

Lôi Nhất Minh nhìn bộ tây trang cao cấp kia, lửa bốc thẳng lên đầu. Thì ra thật sự có người ở với y!

Hấn tiếp tục tìm kiếm, quả nhiên chỗ cất quần lót cũng thấy vài ba cái quần thuộc về kẻ khác; cả trong tủ giày cũng có vài đôi giày cao cấp: giày thể thao có, giày đi trong nhà có, thậm chí cả giày đi làm cũng có. Hiển nhiên những thứ này thuộc về nam nhân mà thẳng nhóc kia gọi là “Đạt Đạt”.

Tuy lúc điều tra đã viết rõ rằng vợ trước của Thẩm Quần tên Lưu Bích Ngọc, nhưng Lôi Nhất Minh đã từng tự lừa dối mình không dưới một lần rằng ‘Đạt Đạt’ kia chỉ là nữ danh (tên lúc nhỏ) gì gì đó thôi. Nói hấn bịt tay trộm chuông (lừa dối mình) cũng được, bởi thám tử cũng không tra ra được chuyện nam nhân tên “Đạt Đạt” kia, hấn như con đà điểu *, không muốn nghĩ đến nhiều nữa.

(* thói quen của đà điểu: khi sợ hãi, đà điểu thường rúc đầu xuống cát. Sau, từ ‘đà điểu’ thường dùng để chỉ những người luôn chạy trốn, không dám đối mặt với khó khăn.)

Nhưng hiện tại, sự thật lại một lần nữa đập vào mắt, làm sao Lôi Nhất Minh còn có thể trốn tránh? Hấn ngồi trở lại trên giường, giận điên lên. Chỉ cần nghĩ đến cái gã tên “Đạt Đạt” vô cùng có khả năng đã ngủ trên cái giường này, đã chạm vào Thẩm Quần, hấn liền cảm thấy hận không thể xé nát cái tên hỗn đản đang trốn ở đâu thành mảnh nhỏ.

6. Chương 6

Khoảng thời gian trôi qua đặc biệt chậm, như con kiến cắn đốt tâm can. Chờ đến khi Thẩm Quần trở lại phòng, tuy chưa đến nửa giờ nhưng Lôi Nhất Minh đã như mất hết cả kiên nhẫn.

“Anh vẫn còn biết quay lại hả? Tôi còn nghĩ anh trốn luôn rồi chứ!” Lôi Nhất Minh cười lạnh nhìn y.

Thẩm Quần sững sốt một chút, gục đầu xuống nhẹ giọng nói, “Tôi tới nói với cậu, bữa tối cậu ăn rất ít, nếu nửa đêm mà có đói thì trong tủ lạnh có bánh kem và sữa tươi. Nếu cậu ăn không quen thì có thể đến phòng của tiểu Mông, nói tôi nấu cho cậu...”

“Anh đúng là chăm sóc ‘cẩn thận’ a!” Lôi Nhất Minh đánh gãy lời Thẩm Quần, “Phòng của tiểu Mông? Tôi rất ngạc nhiên, lúc ‘Đạt Đạt’ kia tới, anh cũng ngủ trong phòng của tiểu Mông sao?”

Sắc mặt Thẩm Quần tái xanh, run giọng giải thích, “Thật sự không có người này, cậu hiểu lầm rồi.”

“Hiểu lầm?” Lôi Nhất Minh giận đến cười lớn, “Tủ đồ này có quần áo gã, ngăn kéo có quần lót, tủ giày có giày... Chẳng lẽ tất cả đều là hiểu lầm?” Lúc nói đến hai chữ cuối, hắn đưa tay nắm lấy cằm Thẩm Quần, buộc y phải nhìn mình, hạ giọng, gần từng tiếng từng tiếng, “Anh rốt cuộc muốn đùa giỡn tôi đến khi nào? Anh xem tôi là thằng ngốc chắc?”

“Không, không phải...” Thẩm Quần càng phủ nhận càng khơi lên cơn tức giận của Lôi Nhất Minh.

“Có lẽ phải hỏi thân thể của anh một chút mới được!”

Một bụng tức giận đã biến thành dục hỏa trong khoảnh khắc hắn đụng đến đôi môi mềm mại của Thẩm Quần. Giống như trừng phạt, Lôi Nhất Minh gắn chặt môi mình vào môi y, tỉ mỉ hôn một lần, cuối cùng còn hung hăng cắn một cái lên môi Thẩm Quần, thỏa mãn khi nhìn thấy y bị đau, lúc này mới chịu buông ra.

“Lên giường đi!” Lôi Nhất Minh kéo mạnh Thẩm Quần, không cho y có cơ hội cự tuyệt.

Thẩm Quần không giãy dụa, chỉ sờ sờ môi, nhìn Lôi Nhất Minh thật lâu mới hạ mắt xuống.

Lôi Nhất Minh nhẹ nhàng vén mái tóc xoa trên trán y, vừa tiếp tục hôn vừa cởi bỏ đồ ngủ của mình. Một vết sẹo thật dài bên bụng xuất hiện.

Thẩm Quần vừa vặn nghiêng đầu thấy, nhất thời ngây ngẩn cả người.

“Sao lại có cái này?” Y ngẩng đầu hỏi, bàn tay run rẩy nửa ngày mới dám chạm vào vết sẹo dọa người kia.

“Một lần lái xe không chú ý mới bị.” Lôi Nhất Minh nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng tình huống thực tế lúc đó không hẳn là vậy.

Sau khi Thẩm Quần bỏ đi, hắn từng như phát điên tìm y khắp nơi, tìm không thấy thì hàng đêm đều uống say như chết. Vết sẹo đó chính là do lúc lái xe hắn không chú tâm, tông vào con lươn nên mới bị.

Tình huống lúc ấy vô cùng nguy hiểm, xương sườn bị gãy vài cái. Lại bị xuất huyết trong khá nặng, ở lại phòng bệnh mấy ngày. Lôi Vạn Niên sợ đến mức từ đó về sau không dám để hắn lái xe nữa, cũng giúp hắn tìm kiếm Thẩm Quần; đến lúc đó quan hệ giữa hai cha con họ mới được cải thiện đôi chút. Mọi chuyện đã qua, Lôi Nhất Minh cũng không muốn nói cho Thẩm Quần biết.

Lúc hắn đưa tay cởi quần áo Thẩm Quần, Thẩm Quần lại tự động nâng người lên phối hợp với hắn. Hành động này của y khiến hắn vừa vui sướng vừa tức giận. Vui vì y phối hợp, mà giận cũng vì sự phối hợp đó.

Cởi xong quần áo, thân thể gầy yếu của Thẩm Quần hiện rõ dưới ánh đèn làm người ta phải đau lòng. Trước kia y cũng gầy, nhưng bây giờ lại càng gầy hơn, ngay cả xương sườn trước ngực cũng mơ hồ đếm được.

“Anh không hảo hảo chiếu cố chính mình.” Lôi Nhất Minh thở dài, đưa tay chạm vào ngực y.

“Xin lỗi.” Thẩm Quần nhìn hắn, nước mắt nhịn không được chảy ra. Y đưa tay, khẽ vuốt lên vết sẹo trên người Lôi Nhất Minh. Tuy là vết thương cũ nhiều năm trước, nhưng y vẫn sợ làm hắn đau, dám dùng sức.

Lôi Nhất Minh vươn tay, giúp y lau nước mắt trên mi, cúi đầu hôn xuống mắt y. Dùng sức ôm chặt Thẩm Quần vào lòng, hai người siết chặt lấy nhau, dán vào nhau như muốn hòa thành một thể, không ngừng trao nhau những nụ hôn sâu.

Vào lúc này mà nhắc đến người thứ ba thì đúng là không sáng suốt chút nào, hơn nữa còn là loại chuyện có thể phá hỏng không khí. Lôi Nhất Minh cắn chặt răng, đem lời muốn nói nuốt vào bụng, rúc vào cổ Thẩm Quần, như trả thù mà cắn một cái, sờ dọc theo bắp đùi xuống hạ thận trơn nhẵn của y. Nhưng khi hắn hơi khếch trương một chút đã vội vã đi vào. Lâu lắm không hưởng thụ được tư vị này, làm hắn không nhịn được mà thở nhẹ ra tiếng.

Sáu năm qua, Lôi Nhất Minh quả thực đã sống cuộc sống của một hòa thượng; nhưng Thẩm Quần đã kết hôn, sinh con, lại còn có một tình nhân giấu mặt. Chỉ cần nghĩ vậy thôi là tâm tư Lôi Nhất Minh đã mâu thuẫn kịch liệt, đầu thì muốn ôn nhu dịu dàng, trong khi động tác lại hung hăng gấp rút.

Thẩm Quần cắn răng, yên lặng chịu đựng sự thô lỗ của hắn. Hai tay y ôm chặt thắt lưng Lôi Nhất Minh, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều.

Làm đến ba lần, thân thể Thẩm Quần chịu không nổi.

Nhìn nước mắt y rơi đầy mặt, cả người mê man nằm trên giường, động cũng không thể động; Lôi Nhất Minh cẩn thận đắp chăn lên cho y, chính mình lại tùy tiện lấy áo khoác dày ra ngoài ban công đứng.

Đêm mùa đông rất lạnh, nhưng đối với Lôi Nhất Minh mà nói là rất phù hợp. Bởi hắn đang lúc cần không khí thanh lạnh một chút mới có thể làm bình ổn tâm trạng bực bội của mình.

Sự tình kỳ thật căn bản không chịu chịu sự khống chế hắn. Hắn nghĩ mình có thể nhẫn tâm trả thù Thẩm Quần, đáng tiếc hắn căn bản làm không được. Hắn nghĩ rằng Thẩm Quần sẽ cực kỳ căm ghét quan hệ phát sinh giữa hai người, nhưng khi hai người họ ôm nhau lại giống như không có sáu năm ngăn cách.

Ngọn đèn cách đó không xa, càng làm nổi bật hình ảnh chính mình đứng trong bóng đêm, cô đơn đến đáng thương.

Đêm tối như thế này, đôi khi sẽ làm người ta có thể thả lỏng tinh thần, nhớ lại một ít chuyện vui vẻ ngày xưa...

Lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Quần là một ngày thu, trong buổi chiều ngập nắng. Khi đó Thẩm Quần mặc một cái áo khoác cao cổ màu café ngồi dưới tán cây; gió khẽ thổi lên tóc y, làm lộ ra khuôn mặt thanh sạch như đầm nước trong, mà hắn chỉ liếc nhìn một lần đã không tự chủ được mà yêu thích y.

Sau đó hắn đã tràn đầy tự tin, không chút do dự xuất thủ với y. Trực tiếp chạy thẳng đến trước mặt y, chỉ vào cái lá bị gió thổi rơi vào ngực y, nghiêm túc nói với y, “Phiền anh trả lại cho tôi.”

Thẩm Quần mở to hai mắt nhìn hắn, vẻ mặt khó hiểu.

“Là cái này, trong lòng anh, chính là trái tim của tôi!” Cầm lá cây lấy từ lòng y, tưởng chừng chỉ như lời đùa giỡn nhưng kì thực đó là lời bày tỏ rất chân thành của hắn.

Cái lá kia sau đó đã được ép khô, ***g trong khung kính, vẫn luôn được đặt trên tủ đầu giường trong căn phòng mà hai người ở chung khi đó, như lời thề nguyện tình yêu của họ. Mà bây giờ, trên tủ đầu giường của Thẩm Quần lại là tấm ảnh chụp chung của y và tiểu Mông. Giống như cái lá cây kia, hắn bây giờ cũng đã thành người dư thừa.

Thẩm Quần mà chỉ cần nghe hắn nói sẽ đỏ bừng cả mặt, đã không còn tồn tại nữa! Thẩm Quần đó đã không còn thuộc về hắn nữa! Lôi Nhất Minh biết rõ chuyện đó, nhưng vẫn cố chấp, không chịu buông tay.

7. Chương 7

Sáng sớm, ánh nắng rực rỡ đánh thức Thẩm Quần đang ngủ say. Y còn chưa rời giường đã ngửi thấy hương vị ngọt ngào nhẹ nhàng tiến vào từ phòng bếp. Y vốn muốn xuống giường, nhưng khi vừa mới hơi nhấc dậy, chân tay đã nhũn ra, lại ngã vật xuống, đầu óc xây xảm choáng váng.

Lôi Nhất Minh đẩy cửa tiến vào liền nhìn thấy Thẩm Quần sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, một bộ dáng hữu khí vô lực.

“Anh làm gì vậy?” Cầm chén đặt trên đầu giường, Lôi Nhất Minh giúp Thẩm Quần điều chỉnh một vị trí thoải mái hơn rồi đỡ y nằm xuống.

“Tôi muốn rời giường...” Thân thể bị khống chế, Thẩm Quần nhìn đồng hồ, nhẹ giọng nói, “Tiểu Mông phải đi nhà trẻ, muộn sẽ không kịp xe1.”

“Anh nghỉ ngơi đi, không kịp thì tôi đưa nó đi.” Sắc mặt Lôi Nhất Minh vô cùng bình tĩnh ra lệnh, khẩu khí hoàn toàn không cho người khác cự tuyệt.

“Nhưng...” Thẩm Quần do dự trong chốc lát, “Rất phiền phức.”

“Bảo anh nghỉ thì nghỉ đi, nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì?!” Thanh âm Lôi Nhất Minh bỗng cao lên, hiển nhiên không còn kiên nhẫn.

Thẩm Quần ngoan ngoãn cầm miệng, hỏi sang chuyện khác, “Cậu dậy sớm vậy sao?”

“Àn!” Lôi Nhất Minh hàm hồ lên tiếng, không nói cho y biết hần thức trắng cả đêm.

“Sắc mặt cậu không tốt lắm, có muốn nghỉ thêm chút không?”

“Không cần, chuyện của tôi tôi biết rõ.”

Đề tài đến đây là bị chặt đứt, Không khí trong phòng cũng dần nặng nề hơn. Lôi Nhất Minh phát giận, như dùng sức quấy quấy cháo trong bát, làm nó mau nguội.

“Anh...”

“Cậu...”

Không hẹn mà hai người cùng lúc mở miệng, cuối cùng lại im lặng không nói gì.

Im lặng một lát, Lôi Nhất Minh mở miệng trước, làm bộ như lơ đãng mà hỏi, “Anh không sao chứ?”

Tuy câu hỏi của hắn rất khó hiểu nhưng ngụ ý rất rõ ràng, là hỏi về thân thể Thẩm Quần.

Thẩm Quần lắc lắc đầu, nhẹ giọng trả lời một câu, “Không sao.”

“Vừa rồi anh muốn nói cái gì?” Lôi Nhất Minh tìm đề tài mà nói.

“Tôi muốn hỏi cậu cháo này từ đâu ra?”

“Tôi nấu.” Lôi Nhất Minh đưa bát cháo đã nguội bớt cho Thẩm Quần, không để ý tới biểu tình như giết mình của y.

“Cậu nấu được cháo?”

“Đáp án không phải đã rõ ràng rồi sao? Vô nghĩa!” Lôi Nhất Minh không kiên nhẫn nhăn mi, “Ăn nhanh!”

Thẩm Quần ngoan ngoãn ăn một miếng, “Ăn ngon lắm.”

“Thằng con bảo bối của anh không nói vậy đâu. Nó nói rất khó ăn y như cơm vậy.” Lôi Nhất Minh hừ lạnh một tiếng, tức giận nói.

Tiểu hài tử sẽ không nói dối, luận mùi vị mà nói thật đúng là rất khó ăn, bởi vì rõ ràng là cháo nhưng lại nấu quá đặc.

Thẩm Quần nhẹ nhàng nở nụ cười, “Vậy anh trả lời nó thế nào?”

“Tôi nói, khó ăn cũng phải ăn, dám bỏ thừa thì chuẩn bị bị đánh đi!” Không biết nói như vậy có cái gì sai, Lôi Nhất Minh đặc ý quay đầu lại nhìn đến phòng bếp, thấy Thẩm Mông cau mày, nhưng đã ăn gần hết một chén cháo rồi.

Thẩm Quần không biết làm thế nào, chỉ có thể thở dài một hơi. Sao lại nói vậy với một đứa bé chứ? Nhưng cũng phải công nhận, lời này đúng là hợp với phong cách của Lôi Nhất Minh.

“Sao lại thờ dài? Tôi biết tiểu quỷ đó không thích tôi, tôi cũng không thích nó!” Lôi Nhất Minh quay đầu, liếc Thẩm Quần một cái, “Anh cũng vậy, dám để thừa thì chuẩn bị nhận đòn đi.”

“Vậy cậu thì sao?” Thẩm Quần không chút miễn cưỡng, vừa ăn cháo vừa hỏi.

“Tôi không ăn sáng.” Lôi Nhất Minh trả lời rõ ràng, hiển nhiên không muốn nói về đề tài này. Từ khi Thẩm Quần bỏ đi, Lôi Nhất Minh cũng không ăn sáng nữa; hai chữ ‘bữa sáng’ gần như đã trở thành vùng cấm của hắn.

Thẩm Quần cúi đầu, không nói nữa.

“Con ăn xong rồi.” Thẩm Mông ủ rũ, lưng đeo cặp kéo in hình Doraemon², bữu môi nhìn ba ba Thẩm Quần đang nằm trên giường, “Ba ba, đưa con đến trường.”

“Ba ba nhóc bị bệnh, chú đưa nhóc đi.” Lôi Nhất Minh cầm áo khoác mặc vào, lôi kéo Thẩm Mông tâm không cam lòng không muốn đi ra cửa.

“Ba ba!” Thẩm Mông hiển nhiên là không muốn, nhưng có là người lớn cũng không dám cãi lời Lôi Nhất Minh như hung thần ác sát, huống chi là tiểu hài tử. Nó nhìn Thẩm Quần với ánh mắt cầu cứu.

“Đừng lo, ngoan ngoãn nghe lời chú ấy đi.” Thẩm Quần cố gắng cười trấn an thằng bé, vẫy vẫy tay với nó.

Đi xuống lầu, ngồi vào trong xe, Lôi Nhất Minh liếc nhìn Thẩm Mông bên cạnh. Bộ dáng nó thực sự rất giống Thẩm Quần, ngũ quan khá tinh xảo, làn da trắng nõn mềm mại, đôi mắt vừa to vừa đen, hai mí mắt rõ ràng, cái mũi thẳng, môi hồng hồng; thẳng bé hơi mập, khuôn mặt tròn tròn, cằm béo đến có ngấn. Diện mạo này khi trưởng thành nhất định sẽ là một người đẹp trai như ba ba nó. Nhưng mỹ nam tương lai này giờ lại đang buồn bực, khuôn mặt nhăn nhó như ăn phải hoàng liên.

(hoàng liên: một vị thuốc đông y, rất đắng. Ai có hứng thú tìm hiểu, xin mời gg nhé)

“Thắt dây an toàn vào.” Lôi Nhất Minh khom người xuống, giúp Thẩm Mông thắt dây an toàn rồi mới khởi động xe.

Đi một đoạn, Lôi Nhất Minh nhìn Thẩm Mông vẫn đang nhăn nhó, thanh thanh cổ họng, “Nhóc có biết chú bây giờ đang ở nhà nhóc không?”

“Àn!”

“Nhóc sợ chú?”

“Hơi hơi sợ!” Thẩm Mông nhỏ giọng trả lời.

Xem ra Thẩm Quần dạy nó rất tốt, không biết nói dối. Lôi Nhất Minh vừa lòng gật gật đầu.

“Vậy ba ba nhóc có nói với nhóc là phải ngoan ngoãn nghe lời chú không?”

“Có nói.”

Như vậy là tốt rồi. Lôi Nhất Minh hít một hơi thật sâu, bình ổn tâm trạng lại một chút, hần hỏi, “Đạt Đạt là ai?”

“Ba ba không cho cháu nói.”

Cừ thật, không ngờ y lại phòng ngừa cẩn thận như vậy! Lôi Nhất Minh tức giận đến nheo mắt lại, “Nhóc không sợ nếu không nói cho chú biết, chú sẽ đánh nhóc sao?”

“Ba ba nói không thể nói là không thể nói, bị đánh cũng không thể nói!” Thẩm Mông bữu môi thờ phỉ trả lời, “Cháu đã phát lời thề nam tử hán với ba ba, không thể bội ước, bằng không sẽ không lớn được!”

Thật đúng là trẻ con. Nhưng Lôi Nhất Minh cũng hiểu được chính mình không có khả năng sử dụng bạo lực với con nít. Hắn không thể làm gì khác hơn là hung hăng liếc Thẩm Mông một cái rồi đổi đường. Hắn liếc mắt lên kính chiếu hậu, chỉ thấy cái cặp Doraemon màu xanh hiện ra trước mắt.

“Túi sách là ai mua cho nhóc?”

“Ba ba.”

“Nhóc thích con mèo béo kia sao?”

“Không phải mèo béo, là Doraemon!”

“Lắm chuyện, nhóc thích con mèo đó?”

“Ân!”

“Có đồ chơi khác không?”

“Còn có một cái gối ôm và một con Doraemon nhồi bông nữa.”

“Đều là do ba nhóc ba mua?”

“Gối ôm là ba ba mua. Doraemon bằng bông thì không phải.”

“Người đó tặng cho người? Mẹ nhóc ở nước Mĩ tặng nhóc sao?” Rõ ràng biết Thẩm Quần sau khi ly hôn không hề liên lạc với người vợ trước, nhưng Lôi Nhất Minh vẫn cố ý hỏi như vậy.

“Không phải, cháu chưa thấy mẹ bao giờ. Cháu có ba ba và Đạt Đạt là đủ rồi.” Luận tâm cơ thì nhóc con như nó sao có thể là đối thủ của người lớn được?!

“Đó là Đạt Đạt tặng sao?”

“Ân!”

Cư nhiên ngay cả một đứa nhóc cũng lấy lòng, thật đúng là chẳng biết xấu hổ. Lôi Nhất Minh nắm chặt tay lái, nheo mắt lại, không hỏi gì nữa.

Xe một đường chạy như bay, một lớn một nhỏ hai người cũng không nói nữa.

Đứng trước cửa nhà trẻ, Thẩm Mông mở cửa xe ra, lễ phép cúi người với Lôi Nhất Minh, “Cám ơn.”

Lôi Nhất Minh nhìn nó nắm tay cô giáo, biến mất ở cửa, lập tức lấy di động gọi cho trợ lý, dùng khẩu khí không cho thương lượng, “Mau tìm cho tôi đĩa DVD và những món đồ chơi có hình Doraemon. Tôi muốn đến công ty là phải thấy.”

Chú thích:

1. Xe (nguyên văn: = oa oa xe) ở đây là xe đưa rước học sinh do các trường thuê. Các trường mẫu giáo có thể sẽ trang trí thêm trên xe để phù hợp với lứa tuổi của các em.)

8. Chương 8

Từ nhà trẻ trở về, thấy Thẩm Quần dựa đầu vào gối ngủ. Lôi Nhất Minh ngồi bên giường, đưa tay sờ sờ trán y. Khi khoảnh khắc ngón tay y chạm vào, Thẩm Quần run rẩy một cái, mở to mắt, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt Lôi Nhất Minh.

Thu hồi ngón tay cứng nhắc, Lôi Nhất Minh ho khan một tiếng, “Hôm nay anh đừng đi làm nữa, hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi.”

Thẩm Quần nhẹ nhàng “Ân” một tiếng, không nói nữa.

Lôi Nhất Minh đứng lên, vừa mới chuẩn bị rời đi, Thẩm Quần gọi hắn lại, do dự nửa ngày mới nhẹ giọng nói, “Lúc cậu đưa tiểu Mông đến trường, tôi vào bếp làm cho cậu một phần sandwich. Cậu... cậu muốn ăn không?”

Lôi Nhất Minh sững sốt một chút, xoay người, chỉ thấy y nằm trên giường cố gắng tươi cười nhìn hắn, trong khoảnh khắc liền thấy lòng đau xót, nhưng mặt không biểu hiện chút gì, chỉ lạnh lùng “Ân” một tiếng rồi vội vã ra khỏi phòng.

Cổ ý khua khoắng loạn xạ trong bếp cho thanh âm vang lên, lấy sandwich đã được hâm nóng và sữa, ăn từng miếng từng miếng.

Cách một tấm vách mỏng, Thẩm Quần nghe được thanh âm của Lôi Nhất Minh, một nụ cười ôn nhu hiện lên mặt y.

Vào đến công ty, phát hiện sắc mặt của các nhân viên vô cùng quái dị, không ai dám nhìn thẳng vào lão bản.

Lôi Nhất Minh đẩy cửa phòng làm việc ra, đáp án của vấn đề lập tức hiện ra. Một phòng đều là Doraemon màu xanh, làm cả phòng vốn không chút nhân khí giống y như phòng đồ chơi trẻ em. Hiệu suất làm việc của A Cơ đúng là cao thật.

Lôi Nhất Minh nhìn các đồ vật tạo hình Doraemon to nhỏ, Lôi Nhất Minh nhìn thấy trên bàn làm việc có một cái đồng hồ báo thức đáng yêu và một bộ DVD được đóng gói tinh mỹ, suy nghĩ một chút lại cầm lấy cái móc khóa nhìn một chút, lại cầm lên một đôi dép... Cuối cùng hắn lại bỏ xuống hết, không lấy cái gì. Ngốc ngốc đầu ngón tay với trợ lý, “Đưa toàn bộ đến chỗ tôi ở ở đường Tân Nguyên. Sắp xếp xong rồi về đây.”

“Vâng.” Nhìn trợ lý xoay người đi làm, chỉ chốc lát sau, núi nhỏ đồ chơi trong văn phòng liền hạ xuống, Lôi Nhất Minh vừa lòng gật gật đầu. A Cơ này không lúm chuyện, hiệu suất lại cao, tiền lương có cao cũng đáng.

Nghĩ đến lúc khi tiểu Mông về nhà sẽ chấn động thế nào, Lôi Nhất Minh liền nhịn không được mà có chút đắc ý dào dạt. Hắn cũng không thừa nhận chính mình đang lấy lòng tiểu Mông, hắn giải thích hành động của mình là, không muốn có cảm giác thua kém!

Đại khái là do miếng sandwich yêu thương buổi sáng kia mà nguyên cả ngày nay, tinh thần Lôi Nhất Minh tương đối tốt, hiệu quả làm việc siêu cao; hơn nữa cấp dưới làm việc cũng khá đắc lực, không tới giờ tan tầm mà tất cả công việc đã hoàn thành.

Cắt bớt mấy tiệc xã giao nhằm chán, Lôi Nhất Minh lái xe đi đón tiểu Mông về nhà.

Mở cửa ra, tiểu Mông bị những món đồ chơi ở khắp nơi làm cho hoảng sợ.

Thẩm Quần đỡ khung cửa, đứng trước cửa phòng nhìn bọn họ, nhắc nhở tiểu Mông, “Là chú đưa, con muốn nói gì không?”

“Cám ơn chú!” Tiểu Mông lễ phép cúi đầu với Lôi Nhất Minh.

“Nhóc ngoan ngoan nghe lời thì chú còn có thưởng, không nghe lời sẽ bị đánh. Cái này gọi là quy định thưởng phạt phân minh.” Lôi Nhất Minh khoanh tay, bày ra bộ dạng ác độc.

Tiểu Mông đang vui vẻ, làm sao còn để ý đến chuyện gì nữa. Nó sờ sờ cái này, lại sờ sờ cái kia, mỗi một cái đều như đang dâng vật trân quý mà đưa cho Thẩm Quần xem, hưng phấn cực độ.

Thẩm Quần vuốt đầu nó, ánh mắt nhìn Lôi Nhất Minh, “Cám ơn anh, nhưng tốn kém quá, sẽ làm hư nhóc con này mất.”

Lôi Nhất Minh bày ra cái mặt như mất hứng, “Trước tiên phải nói cho rõ, tôi không phải là lấy lòng nó, càng không phải muốn nuông chiều gì tiểu quỷ này, chỉ là thưởng cho nó vì sáng nay đã không để thừa thức ăn thôi.”

Thẩm Quần nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói nữa. Một phòng đầy đồ chơi chỉ vì để khen thưởng chuyện con con thế này, nói thế nào thì cũng hơi quá rồi!

Nhóc con quả thực là dễ bị mua chuộc. Sau khi xảy ra chuyện này, tiểu Mông rõ ràng rất có hảo cảm với Lôi Nhất Minh, thỉnh thoảng khi ngồi ăn cơm cũng sẽ nói một ít chuyện ở nhà trẻ; ví dụ như ở trường được

cô giáo khen ngợi, hay được hoa hồng chẳng hạn... Tuy chỉ là một ít chuyện vặt vãnh nhưng lúc nào Thẩm Quần cũng lắng nghe hết sức nghiêm túc.

(Hoa hồng: nguyên văn là = tiểu thiếp chỉ, theo gg ca ca là cái miếng decal ý. Hình như các nhà trẻ ở Trung Quốc có hình thức: đến cuối buổi học, bé nào ngoan sẽ được dán một miếng decal tượng trưng cho bé ấy (không dán tên vì các bé chưa... biết viết, tương tự như cách dùng hình để ghi nhớ tên mình ở nhà trẻ nước ta vậy) vào một tấm bảng, coi như cách khen thưởng cho bé ngoan. Cách này giống như hình thức cấm cờ ở nhà trẻ chúng ta ý, ai học mẫu giáo rồi thì biết ^^)

Có đôi khi nhìn nó, Lôi Nhất Minh nhin không được mà nghĩ, Thẩm Quần đúng là ba ba tiêu chuẩn; tiểu Mông được y dạy dỗ tốt vô cùng.

Cũng như mình không có tình yêu, Thẩm Quần luôn hướng đến cuộc sống gia đình cũng sợ sự cô độc vô cùng. Lúc trước đã cũng ước định với nhau, khi ở chung sẽ cùng nuôi một đứa nhỏ, đối với Lôi Nhất Minh mà nói thì chuyện đó chính bởi vì hắn yêu Thẩm Quần, hy vọng thỏa mãn ý nguyện của y; kì thật hắn cũng không có bao nhiêu kiên nhẫn với một đứa nhỏ. Nhưng Thẩm Quần không giống hắn, từ cách y cưng chiều tiểu Mông cũng có thể nhìn ra, y thực sự rất thích trẻ con.

Có lẽ y rời khỏi mình, kết hôn rồi sinh con... đối với y không hẳn không phải là chuyện tốt. Mỗi lần ý nghĩ này lóe lên trong đầu, Lôi Nhất Minh sẽ ép mình không được tiếp tục nghĩ đến nữa. Dù sao nếu thừa nhận việc Thẩm Quần rời khỏi mình còn tốt hơn so với ở cùng mình, vậy tình cảnh bây giờ của mình thì gọi là gì? Đây là vấn đề Lôi Nhất Minh không muốn nghĩ đến nhất, cũng không muốn đối mặt nhất.

Tắm rửa xong, kéo tiểu Mông đang ôm cái đồng hồ, vừa ngáp ngán ngáp dài vừa đi vào phòng ngủ. Hai người vào phòng, phòng khách bỗng yên ắng hẳn.

Lôi Nhất Minh nhàm chán nhìn tin tức tài chính và kinh tế, nhưng chỉ nhìn được vài phút đã tắt Tv, nhắm mắt dưỡng thần.

Từ phòng tiểu Mông truyền ra tiếng nói chuyện rất nhỏ của Thẩm Quần cùng và nó. Cẩn thận lắng nghe, thì ra là Thẩm Quần kể chuyện cổ tích cho tiểu Mông nghe. Thanh âm y trầm thấp, lời kể chuyện nhẹ nhàng thực sự có cảm giác làm người ta cảm thấy an tâm mà dần chìm vào giấc ngủ. Nghe y kể chuyện cổ tích quen thuộc, Lôi Nhất Minh cũng không nhin được mà có cảm giác buồn ngủ.

Chuyện cổ tích đã kể xong, vốn phải ngủ nhưng tiểu Mông lại nói chẳng buồn ngủ chút nào. Lôi Nhất Minh buồn cười nghĩ, thằng nhóc này thực sự là bị làm hư rồi. Rõ ràng là buồn ngủ muốn chết mà còn không chịu thả ba ba nó đi. Ngay cả hắn nghe xong còn thiếu chút nữa ngủ gật luôn; vừa rồi mí mắt đã muốn gặp nhau mà tiểu Mông này còn ương bướng không chịu ngủ, thật ra chỉ là cách làm nũng của trẻ con thôi.

Quả nhiên Thẩm Quần không cách nào bỏ sách xuống được, khe khẽ thở dài, nhẹ nhàng thì thầm,

“Làm thế nào cho người gặp ta

Lúc mà ta xinh đẹp nhất!

Ta đã cầu xin trước Phật cả năm trăm năm!

Cầu xin Phật cho chúng ta kết thành một đoạn trần duyên!

Vì thế Phật đã hóa ta thành một thân cây

Sinh trưởng bên đường của người

Dưới ánh mặt trời

Cẩn thận nở đầy hoa!

Bao nhiêu đóa là bấy nhiêu hi vọng từ kiếp trước

Đến khi người đến gần

Xin người hãy lắng nghe

Những cành lá run rẩy

Là sự chờ đợi của ta
Mà khi người không chút chú ý lướt qua
Phía sau người rơi xuống một thứ
Bằng hữu a!
Không chỉ là cánh hoa vô tội
Đó là tâm tư chết lặng của ta!” 1

Tiểu Mông không hiểu hàm ý ẩn trong đó, nhưng nó bị những nhịp điệu của câu mà buồn ngủ. Nhưng Lôi Nhất Minh thì không. Khi Thẩm Quần mở miệng nói từ đầu tiên, cả người hắn như bị sét đánh trúng, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Bài “Cây ra hoa” này là bài thơ mà Thẩm Quần thích nhất. Từ khi hai người bọn họ quen biết nhau, hắn không chỉ nghe y ngâm một lần. Thường là dưới tàng cây, Thẩm Quần ngồi, hắn nằm trên đùi Thẩm Quần. Thẩm Quần vừa lấy tay sờ tóc hắn, vừa nhẹ nhàng ngâm bài này cho hắn nghe.

Mỗi khi nghe xong, hắn sẽ cười, nói với Thẩm Quần, “Nếu là anh thì tôi không chỉ gặp anh trong lúc trẻ đẹp nhất, đến khi anh không còn trẻ, chúng ta vẫn sẽ ở cùng nhau.”

Thẩm Quần luôn cười cười, nhẹ giọng nói với hắn, “Chỉ cần cậu cao hứng là tốt rồi.”

Từng nghĩ đó là lời hứa vĩnh viễn, hiện tại ngẫm lại, thật ra thì Thẩm Quần chưa từng đáp ứng hắn bất cứ chuyện gì. Y chỉ nói, “Chỉ cần cao hứng là tốt rồi!” Đó không phải là lời thề; bây giờ nghĩ lại, thậm chí đó có lẽ chỉ như một lời nói có lệ. Đột nhiên, Lôi Nhất Minh đã không còn nắm chắc lời thề nguyên yêu đương son sắt nữa.

9. Chương 9

Thẩm Quần từ phòng tiểu Mông đi ra, thấy Lôi Nhất Minh ngồi ở trên sofa đến gần người, không biết suy nghĩ cái gì. Thấy y đi ra, hắn ngẩng đầu vẫy vẫy tay, “Lại đây!”

Thẩm Quần đi qua, ngồi xuống bên cạnh, nhìn hắn, “Cậu làm sao vậy?”

Lôi Nhất Minh thở dài, nguyên bản muốn hỏi, lúc trước vì sao anh lại rời khỏi tôi, nhưng khi thốt ra miệng lại thành, “Cuối tuần mang tiểu Mông đến khu vui chơi chơi đi.”

Thẩm Quần mở to mắt, nuốt nước miếng, có chút không tin được mà nhìn hắn.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Lôi Nhất Minh đưa tay, học cách y làm với tiểu Mông mà vò loạn tóc y, thuận tiện kéo y vào lòng mình, hôn lên cổ y một cái, vừa lòng thấy y run run, nở nụ cười, “Trước kia anh có mang tiểu Mông đến khu vui chơi không?”

Thẩm Quần gật gật đầu, “Có hai lần, nó thích lắm.”

Lôi Nhất Minh đưa tay, nhẹ nhàng giúp y sửa lại tóc rũ trên trán, “Vây là tốt rồi.”

“Kỳ thật, cậu cũng không cần...” Thẩm Quần ngẩng đầu, vừa muốn nói gì, lại bị Lôi Nhất Minh ấn lại vào lòng.

“Không cần phải nói cái gì, ôm!” Lôi Nhất Minh đưa tay vỗ vỗ lưng y, “Cứ quyết định vậy đi.”

Có rất nhiều vấn đề một khi nói ra sẽ làm tan nát thứ gì đó, mà nếu tận lực lừa nó đi thì có thể có được sự ấm áp, dù là giả tạo.

Lôi Nhất Minh tuy rõ ràng biết chính mình có ý nghĩ lừa mình dối người, nhưng hắn vẫn không cách nào rời bỏ cảnh bình yên giả tạo này. Trong khoảng thời gian này, Thẩm gia coi như yên ả. Tiểu Mông tuy vẫn chưa thân thiết với hắn nhưng cũng sợ hãi như lúc đầu nữa; mà hắn cũng thường ân ái với Thẩm Quần. Đối với những hành động thân mật giữa người yêu với nhau, so với ngày xưa thì Lôi Nhất Minh hắn đều hững

hực lửa. Chỉ khi cả hai mồ hôi đầm đìa ôm lấy nhau, hắn mới có cảm giác an tâm, rằng Thẩm Quần y là người thuộc về hắn.

Lôi Vạn Niên cũng có mấy lần gọi điện tới tìm hắn, hỏi han tình hình gần đây; biết hắn vẫn khỏe, ông cũng không nói thêm điều gì. Nhìn bộ dáng cha mình cẩn thận như thế, Lôi Nhất Minh cũng không cách nào duy trì hận ý bao năm qua với ông nữa. Huống chi giờ đã tìm được Thẩm Quần, mà Lôi Vạn Niên không nói gì cũng là cách ngầm đồng ý với quan hệ của bọn họ.

Nhìn hai cha con Thẩm Quần thân thiết như vậy, Lôi Nhất Minh nhịn không được cũng muốn, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, huyết thống gì đó đúng là điều kì diệu, dù có quan hệ có tốt xấu thế nào đi nữa thì vẫn chặt chẽ sít sao.

Cảm giác tích tụ khá lâu, cuối cùng Lôi Nhất Minh cũng sắp xếp một ngày rảnh rỗi để lái xe về nhà cha mẹ.

Vừa vào cửa liền thấy Lôi Vạn Niên nhàn rỗi không có việc gì đang cắt tỉa mấy bồn cảnh mà ông dày công chăm bón. Đứng ở cửa nhìn chốc lát, hắn nhớ tới đã bao năm nay mình cũng không về nhà.

Lôi Vạn Niên già đi rất nhiều, tóc trên đầu ông đã bạc hơn không ít so với hồi hắn mới rời nhà. Từng ở trên thương trường hô phong hoán vũ, người đàn ông ngông cuồng không ai bì nổi này khi về già cũng bình thản trong cõi riêng của chính mình, dưỡng hoa chủng thảo, di tình dưỡng tính.

(dưỡng hoa chủng thảo, di tình dưỡng tính: hiểu nôm na là làm bạn với cây cỏ, tâm tư vui vẻ, bồi dưỡng tính tình.)

Nhìn đến đây, Lôi Nhất Minh nhịn không được mở miệng kêu một tiếng, “Ba ba, con đã về.”

Lôi Vạn Niên ngẩng đầu.

Dưới ánh nắng, đứa con trai đẹp đẽ nhìn ông. Vui mừng gật gật đầu, vội vàng mở cửa, “Trở về khi nào? Ở nhà ăn cơm không?”

Khi hắn nói với Thẩm Quần rằng hắn phải về nhà một chuyến cũng không nói sẽ ở lại ăn cơm, nhưng thấy vẻ mặt chờ đợi của cha, Lôi Nhất Minh vẫn gật gật đầu “Ân” một tiếng.

Lôi Vạn Niên cởi cái bao tay, dùng sức vỗ vỗ lưng con, thở dài, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi a!”

Cha con hai người ngang vai đi vào nhà, mẹ Vương Tú Nhã vừa thấy , cũng vui mừng đến phát khóc.

Lôi Vạn Niên mở miệng trách, “Trước mặt con mà khóc cái gì? Cha con tôi nào có hận thù gì đâu!”

Vương Tú Nhã vội vàng đi phân phó đầu bếp thêm đồ ăn, Lôi Vạn Niên cùng Lôi Nhất Minh an vị ở phòng khách, tán ngẫu việc nhà.

“Ở đó có quen không?” Không chút tránh né, Lôi Vạn Niên đơn giản đi thẳng vào vấn đề.

“Ân, y đã kết hôn, có một đứa con.” Lôi Nhất Minh cũng không giấu diếm, “Nhưng chúng con ở đó cũng không tệ lắm.”

“Khi nào dẫn y về nhà chơi đi! Ta và mẹ con đều già cả rồi.” Lôi Vạn Niên thở dài một hơi, “Con đã thích thì chúng ta sẽ đối xử tốt với y. Chuyện trước kia sẽ không phát sinh nữa. Chỉ cần con thích, chúng ta cũng xem con Thẩm Quần như cháu ruột của mình.”

“Cái đó nói sau.” Vấn đề không chỉ ở đó! Lôi Nhất Minh cười cười không nói thêm gì nữa.

“Con còn giận ta?” Lôi Vạn Niên đưa tay vỗ vỗ vai con, “Ta già rồi, chuyện bọn trẻ các con có muốn quản cũng không được, ai bảo người ta làm con thích chứ!”

Lôi Nhất Minh cười gật gật đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hỏi một câu, “Ba ba, con muốn hỏi một chút, sáu năm trước ba nói với Thẩm Quần thế nào?”

“Con nói là làm sao để y chia tay với con?”

“Ân!”

Lôi Vạn Niên đưa tay day day mi tâm, thở dài, “Lúc ấy ta bảo y đến một quán café để gặp, sắc mặt y vô cùng không tốt. Lúc ấy khẩu khí của ta cũng không tốt, bởi ta thấy y không kiên trì như con, cho nên ta mới hỏi ‘Cậu có muốn cả đời này sống cùng với Nhất Minh không?’ Nói thực, nếu lúc ấy y gật đầu thì ta cũng sẽ không nói gì đâu. Nhưng khi ấy, y đã lắc đầu.”

Ta rất tức giận, nên lại hỏi y, “Cậu không phải vì tiền mới ở cùng Nhất Minh đó chứ?” Y ngẩng đầu nhìn ta, sắc mặt trắng bệch. Nói thực ra, lúc ấy nhìn mặt y như vậy thực đáng thương, ta cũng có chút không đành lòng.” Nói tới đây, Lôi Vạn Niên lại thở dài, “Nói đến nói đi đều là ba ba không tốt, kỳ thật các người là thật sự có cảm tình. Nhưng khi ấy ta lại không nghĩ thông suốt như bây giờ.”

“Y quả nhiên không muốn ở bên con cả đời.” Lôi Nhất Minh tự giễu cười, lắc lắc đầu, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, ta cứ rần hỏi lại lần nữa. Lúc lâu sau, y khẽ gật đầu. Thấy y gật đầu, ta lại hỏi, ‘Vậy cậu muốn bao nhiêu? Một trăm vạn đủ không?’ Lúc ấy y trầm mặc rất lâu. Đến khi ta đã nghĩ y sẽ không trả lời, kết quả y lại nhẹ nhàng mở miệng, ‘Hai trăm vạn.’”

Lúc đầu ta nghĩ ta đã nghe lầm, lại hỏi lại lần nữa. Sau đó y ngẩng đầu, thực kiên định lặp lại lần nữa, ‘Tôi muốn hai trăm vạn.’ Ta không đợi thêm chút nào nữa, rút chi phiếu đưa cho y, sau đó nói với y, “Nhận tiền thì rời khỏi Nhất Minh; làm sao cũng được, tóm lại không được xuất hiện trước mặt nó nữa. Ta thay Nhất Minh nói, không đáng giá, tình yêu của nó không ngờ chỉ đáng giá hai trăm vạn.’ Ta tức giận rồi đi, một mình y vẫn ngồi trong quán café đó. Sau đó ta cũng không gặp lại y nữa.”

“Lại nói, cũng thật buồn cười.” Lôi Nhất Minh nhìn suối phun không ngừng biến đổi màu sắc trong sân, nhẹ nhàng nói, “Ba ba, ba ba có tin không? Kỳ thật, có lúc con thà hận ba ba cũng không hy vọng nghe chuyện đó. Nhưng con biết, ba ba không nói dối. Sáu năm qua, con luôn nghĩ có lẽ chúng con có hiểu lầm gì đó, y mới bắt đầu rời khỏi con. Sau khi gặp lại y, con đã từ từ suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu được. Đối với Thẩm Quần mà nói, có lẽ trước kia y thực sự cũng yêu con; nhưng tình yêu của y với con không bằng khát vọng một gia đình thực sự.”

“Con đã từng nói với ba ba chưa? Ba ba? Từ nhỏ, Thẩm Quần đã sống trong cô nhi viện. Y nói, mỗi năm ở cô nhi viện, y đều chỉ có duy nhất một nguyện vọng. Y muốn một mái nhà, một gia đình ấm áp. Nguyên vọng mỗi năm đều như thế, chưa bao giờ thay đổi. Con nói con sẽ cho y một gia đình ấm áp. Nhưng bây giờ con đã hiểu, y muốn một gia đình thực sự, mà con không thể cho y điều đó.”

“Ngay từ đầu, y đã muốn rời khỏi con, chỉ là con không phát hiện ra mà thôi. Lúc chúng con ở cùng nhau, y luôn ngoan ngoãn phục tùng. Khi đó con đã từng nghĩ, tính tình y là như vậy. Nhưng bây giờ con mới biết, bởi vì y đã quyết định sẽ rời đi nên mới cho con một tình yêu hoàn mỹ đến thế, cho nên y mới ôn nhu với con. Lúc ấy, con thực sự, thực sự rất hạnh phúc, hoàn toàn không phát hiện ra mà thôi.”

“Nhất Minh!”

“Kỳ thật bây giờ con đã hiểu.” Nói tới đây, Lôi Nhất Minh cười cười, “Cô bé lọ lem và vương tử, khoảng thời gian trước mười hai giờ kia, sở dĩ hạnh phúc, là bởi đó là khoảng thời gian hữu hạn. Một bên tưởng rằng đó là vĩnh viễn, một bên lại tính toán thời gian mà ra đi. Con và Thẩm Quần cũng như vậy. Cho dù không có cha tham gia, con nghĩ cũng sẽ có lúc y rời khỏi con mà thôi. Hai trăm vạn cũng tốt, một trăm vạn cũng được. Y muốn con hận y, như vậy mới có thể sớm quên y đi.”

“Con đã hiểu được thế thì tại sao còn không hết hi vọng?” Lôi Vạn Niên thở dài, hiền từ nhìn con trai độc nhất, “Con là đứa con xuất sắc của ta a...”

“Có một số việc, không có biện pháp.”

đau lòng a, đừng mờ anh đừng lo, tiểu Quần của anh rời anh là có lý do a T_T

10. Chương 10

Từ nhà cha mẹ đi ra, hai bên đường loang lổ những bóng cây dưới ánh đèn đường, lúc sáng lúc tối hắt lên cửa kính xe, chiếu xuống khuôn mặt âm tình bất định của Lôi Nhất Minh. Hắn nhớ tới lời nói của cha khi hắn ra khỏi cửa, “Nếu không buông tay được, một số việc nên nghĩ thoáng một chút.”

Àn! So với cố chấp với chuyện trước kia, không bằng nắm chắc hiện tại. Tình yêu có đôi khi cần bản không công bằng, cũng không phải chỉ dùng một câu thắng thua là có thể giải quyết.

Nghĩ đến đây Lôi Nhất Minh nhẹ nhàng mỉm cười. Trên thế giới này thực sự có chuyện tương sinh tương khắc a! Thẩm Quần chắc chắn là khắc tinh của hắn rồi!

Câu kia hát như thế nào ấy nhỉ? Dù trái tim có sắt đá thế nào cũng sẽ trở nên mềm yếu.¹

Hắn đã hiểu!

Trở lại đường Tân Nguyên, dừng xe lại, Lôi Nhất Minh ba bước thành hai bước phi lên lầu, vừa mới đưa tay chuẩn bị gõ cửa, cửa liền mở ra. Thẩm Quần đứng ở cửa, căn môi nhìn hắn, biểu tình thâm đậm giống như một con mèo bị bỏ rơi. Tiểu Mông ôm chặt chân, dựa vào y, một đôi mắt to đen tròn cũng nhìn chăm chăm vào Lôi Nhất Minh.

“Làm sao vậy? Sao mắt lại hồng hồng thế kia?” Lôi Nhất Minh đưa tay sờ sờ mặt Thẩm Quần, “Sắc mặt khó coi như vậy? Thân thể không thoải mái?”

Thẩm Quần lắc lắc đầu, nhắm mắt lại, quay đầu đi, giống như con mèo nhỏ nhẹ nhàng cọ cọ vào tay Lôi Nhất Minh, lông mi rung động, “Tôi tưởng cậu, cậu sẽ không trở lại nữa.”

“Anh tưởng? Anh cảm thấy tôi dễ dàng buông tha anh vậy sao?” Lôi Nhất Minh nở nụ cười, một tay kéo Thẩm Quần vào ngực, một tay lại sờ đầu tiểu Mông, xoa tóc nó bù xù, hỏi nó, “Nhóc con, ba ba nhóc có nói cho nhóc là cuối tuần này chúng ta đi khu vui chơi không?”

“Thật không?” Tiểu Mông mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn Thẩm Quần, đến khi thấy hắn gật đầu khẳng định, nó hưng phấn reo to, “Vạn tuế, vạn tuế!”

Lôi Nhất Minh ngồi xổm xuống, đưa tay nhéo nhéo cái mặt mập mập của tiểu Mông, giả bộ tức giận nói, “Còn không mau đi ngủ?! Nếu nghỉ ngơi không tốt, sinh bệnh đi không được thì đừng hối hận.”

Một câu nói làm tiểu Mông lập tức chạy vào phòng, chạy một hồi lại quay lại. Lôi Nhất Minh vốn tưởng nó muốn Thẩm Quần dỗ ngủ, kết quả nó lại kéo Thẩm Quần, để y cúi xuống, hôn cái chụt trên mặt y, “Ba ba ngủ ngon.” Sau đó nghĩ nghĩ, lại lúi lúi kéo kéo Lôi Nhất Minh, khi hắn xoay người cũng hôn một cái lên mặt hắn, “Chú ngủ ngon.” Sau đó chạy như bay về phòng.

Chỉ là một nụ hôn chúc ngủ ngon, nhưng trong khoảnh khắc đôi môi mềm mại của đứa nhỏ đụng vào má, lại làm tâm tư Lôi Nhất Minh cũng như mềm nhũn ra. Bỗng ý niệm ‘yêu ai yêu cả đường đi’ nảy sinh trong đầu hắn. Không thể không thừa nhận, tiểu Mông đúng là đứa nhỏ đáng yêu.

“Con anh thực đáng yêu. Anh là ba ba tốt!” Lôi Nhất Minh chậm rãi đứng thẳng lên, vươn tay sờ sờ mặt Thẩm Quần, sau đó thu hồi ngón tay, “Tôi đi tắm rửa.”

Nhìn bóng dáng Lôi Nhất Minh đi về hướng phòng tắm, Thẩm Quần đột nhiên gọi hắn lại, “Nhất Minh, cậu...”

Lôi Nhất Minh xoay người nhìn y, dưới ánh đèn, đôi mắt Thẩm Quần càng như sâu hơn đen hơn. Hắn biết có chuyện mình không biết, mà Thẩm Quần cũng không muốn nói ra bí mật ấy. Có lẽ Thẩm Quần gọi hắn lại để nói cái gì đó, nhưng bây giờ hắn còn chưa chuẩn bị tâm lý để nghe điều đó. Vì thế, hắn mỉm cười lắc đầu, “Có gì nói sau!”

Đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen, hơi nóng nhanh chóng phủ kín tấm gương. Lôi Nhất Minh cởi quần áo, mới xối tóc chợt nghe có tiếng đập cửa.

Mở cửa ra, Thẩm Quần đứng ngoài cầm áo ngủ đưa cho hắn, “Quần áo.”

“Àn.” Lôi Nhất Minh đưa tay vuốt mặt, nhận quần áo, thấy Thẩm Quần còn đứng ở cửa không đi, nhin không được trêu ghẹo y, “Còn không đi? Không sợ bị tôi kéo vào cùng nhau tắm sao?”

“Được!”

Lôi Nhất Minh lấp bắp kinh hãi. Thanh âm Thẩm Quần tuy rất nhỏ, nhưng hắn dám khẳng định là nghe rõ lời y nói.

Khi hai người bọn họ ở cùng nhau, Thẩm Quần luôn luôn vô cùng cẩn thận, không dám thân thiết với Lôi Nhất Minh ngoài phòng mình, chỉ sợ vạn nhất để tiểu Mông thấy sẽ ảnh hưởng không tốt.

Hắn vốn hay nói giỡn, kết quả lúc này Thẩm Quần lại không cự tuyệt, ngược lại còn đi vào phòng tắm đóng cửa lại, đưa tay cởi bỏ quần áo. Y nhanh chóng cởi xong quần áo, cùng lỏa trình (nude) như Lôi Nhất Minh.

Thấy Lôi Nhất Minh đứng trong nước nhìn mình, Thẩm Quần lấy xà bông ra xoa lên lưng hắn, nhẹ nhàng nói, “Tôi giúp cậu chà lưng.”

Lôi Nhất Minh nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác cọ xát của những ngón tay Thẩm Quần trên lưng mình, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn y, nghênh đón hắn luôn một đôi mắt ôn nhu.

Chà lưng xong, Thẩm Quần xoay Lôi Nhất Minh lại đối mặt với mình, “Ngồi xuống, tôi gội đầu cho.”

“Anh coi tôi là thằng nhóc chặc!” Lôi Nhất Minh oán giận, nhưng cũng ngồi xuống theo lời y. Tầm vóc hắn cao hơn Thẩm Quần cả nửa cái đầu, ngồi xuống vừa vặn đến ngực Thẩm Quần, nhìn khuôn ngực gầy yếu tinh tế của Thẩm Quần lúc ẩn lúc hiện trước mắt, Lôi Nhất Minh nhịn không được, hôn một cái lên ngực y.

Thẩm Quần run rẩy một chút, rút tay về, trừng mắt liếc hắn một cái. Để đầu gội lên tóc hắn, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, chỉ chốc lát sau đầu Lôi Nhất Minh đã đầy bọt.

“Nhắm mắt lại, tôi dội nước đây.” Cầm lấy vòi hoa sen, Thẩm Quần vừa xoa xoa đầu hắn, vừa xả nước cho sạch bọt.

Mới dội nước một chút, Lôi Nhất Minh vốn đang nhắm mắt lại vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng Thẩm Quần, dán sát vào y. Vòi hoa sen bị vứt trên đất, Thẩm Quần ngồi xuống đùi Lôi Nhất Minh. Hai người hôn như gặm cắn đối phương, môi lưỡi quấn quýt vị đạo người kia, vô cùng nồng nhiệt.

Thật vất vả mới hơi tách ra được một chút, nhiệt tình tăng vọt khiến hai người lại ăn ý vuốt ve thân thể đối phương. Lôi Nhất Minh đưa tay ôm lấy cánh hông Thẩm Quần, ngón tay dò xét tiến vào rãnh hông. Hậu huyệt như gặp người bạn cũ, lập tức hé ra tiếp lấy ngón tay hắn.

Thẩm Quần ôm cổ Lôi Nhất Minh, phối hợp động tác của hắn mà nâng hông lên, cúi đầu hôn lên tóc, lỗ tai và bờ vai của hắn. Y thở phì phò nói, “Tôi có thể, mau một chút.”

Lôi Nhất Minh liếm hôn ***g ngực y, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Tôi không muốn làm anh bị thương.”

Thẩm Quần hơi lùi ra khỏi Lôi Nhất Minh, hai tay ôm lấy đầu hắn, hôn khê lên trán, mũi, mặt, và cả môi, lại hơi nhấc người lên, một tay vẫn ôm cổ hắn, tay kia đi xuống, cầm lấy bộ vị nào đó đã sớm căng cứng nóng rực của hắn, vừa đỡ vừa chậm chạp hạ người xuống, chủ động ngậm vào, nuốt từng chút từng chút. “Tôi không sợ bị thương.”

Trong phòng tắm, nhiệt độ đã đạt đến đỉnh. Lôi Nhất Minh ôm lấy Thẩm Quần đang chủ động, nâng đầu y lên mà hôn cuồng nhiệt. Hắn thuận thế ôm Thẩm Quần đứng lên, dựa vào tường, để đùi y vòng quanh eo mình, cổ sức trườn tổng bộ vị nào đó của mình đang ngấp sâu trong y. Mãi đến khi nghe được âm thanh trầm thấp ẩn nhẫn mà Thẩm Quần không chịu nổi phải vô thức bật ra, hắn mới hạ người y xuống, để y chống vào bồn rửa mặt, tự phía sau lại tiến vào lần nữa.

Thẩm Quần quay sang, vòng tay ôm Lôi Nhất Minh, hôn hắn nồng nhiệt. Tiếng thở dốc càng ngày càng kịch liệt, thanh âm run rẩy, “Mau, mau một chút.”

Một tay Lôi Nhất Minh ôm eo y, một tay cầm nam căn sắp cao trào của y, khàn giọng nói, “Cùng nhau.”

Nói xong lại bắt đầu ra sức đưa đẩy, nơi kết hợp càng lúc càng nóng, càng lúc càng sâu, làm hai người kích động không thôi, nhanh chóng đạt đến cao trào.

Hai người thở dốc, lại lần nữa vô cùng ăn ý mà ôm hôn đối phương.

Sau khi tách ra, sắc mặt Thẩm Quần ửng hồng, ngẩng đầu đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc ẩm ướt của Lôi Nhất Minh, cổ họng khàn khàn nói, “Tóc cũng chưa dội xong, còn đầu gội đầu đây đây này.”

“Lại dội nước lần nữa là được rồi!” Lôi Nhất Minh hôn một cái lên môi y, nhặt vòi hoa sen trên mặt đất đưa y.

Thẩm Quần nhận vôi hoa sen, vừa giúp Lôi Nhất Minh xả nước, vừa hôn hân thật sâu.

Mấy động tác còn lại cũng chỉ là qua loa đại khái cho có để kết thúc quá trình tắm rửa. Lần tắm này khẳng định chắc chắn không cách nào kì cọ tiếp nữa, trừ phi bọn họ lại muốn làm lần thứ hai trong này. Lôi Nhất Minh cầm tay Thẩm Quần, thay y nhanh chóng rửa sạch thân thể hai người, ghé vào lỗ tai y, nhẹ giọng nói, “Lên giường đi.”

Thẩm Quần gật gật đầu.

Lên giường rồi, Lôi Nhất Minh thấy sắc mặt Thẩm Quần không tốt lắm, cũng chỉ hôn lên trán y chứ không làm gì nữa. Xốc chăn lên, vỗ vỗ giường, “Ngủ đi!”

Thẩm Quần mỉm cười, khoác thêm chiếc áo, lấy máy sấy tóc từ trong tủ ra, sấy tóc cho Lôi Nhất Minh, “Sấy cho khô rồi ngủ, nếu không sẽ bị đau đầu.”

Làn gió ấm áp nhẹ nhàng thổi qua đỉnh đầu và cổ Lôi Nhất Minh. Hắn thoải mái đến nheo mắt, “Trước kia anh cũng thường sấy tóc cho tôi.”

Thẩm Quần phía sau im lặng mỉm cười. Sấy tóc xong, bỏ máy sấy, cúi người xuống ôm lấy Lôi Nhất Minh, dán chặt vào trên lưng y.

Hai người không ai nói chuyện, chỉ ôm nhau thế này, lâu thật lâu.

11. Chương 11

Sáng cuối tuần, thời tiết vô cùng đẹp.

Lôi Nhất Minh lái xe chở Thẩm Quần và tiểu Mông vui vẻ về quê đi khu vui chơi. Dừng xe rồi, Thẩm Quần dắt tiểu Mông xuống xe; Lôi Nhất Minh theo sát sau đó, mang theo một hộp thức ăn.

Kỳ thật bây giờ cũng chưa phải đầu xuân, cũng không thích hợp để ăn cơm dã ngoại bên ngoài. Nhưng nhìn Thẩm Quần bận rộn trong bếp làm đủ thứ, tiểu Mông lại bày ra vẻ mặt hứng thú chờ mong, Lôi Nhất Minh cũng không nói gì nữa. Hắn nhớ tới trước kia, Thẩm Quần thường xuyên nói, “Chỉ cần cậu cao hứng là tốt rồi.” Hắn nghĩ hắn đã hiểu được tâm trạng đó.

Đến khu vui chơi, tiểu Mông vô cùng hứng thú. Nó chỉ vào đủ các trò, nói đều phải chơi hết. Thẩm Quần kéo tay nó, chờ Lôi Nhất Minh ở phía sau.

Tuy chỉ mặc đồ bình thường, nhưng Thẩm Quần đẹp trai và tiểu Mông trắng trẻo đáng yêu vẫn khiến người ta phải chú ý. Người qua lại trên đường đều không nhìn được mà nhìn hai người với ánh mắt hâm mộ ước ao. Lôi Nhất Minh hai ba bước vọt tới bên hai người, “Cha con anh thực đáng chú ý nha!”

Thẩm Quần cười lắc lắc đầu, “Cậu còn đẹp hơn.”

Lôi Nhất Minh không khiêm tốn, cứ thế gật gật đầu, quay đầu hỏi tiểu Mông đang che miệng cười trộm, “Chú đẹp trai hay ba ba nhóc đẹp trai?”

Tiểu Mông ngửa đầu nghĩ nghĩ, ôm lấy Thẩm Quần chân, “Ba ba!”

“Nhóc con không thành thật!” Lôi Nhất Minh nheo mắt điểm nhìn nó, “Chờ một chút, chú không mang nhóc ngồi đu quay khổng lồ.”

“Không mà, chú đẹp trai, rất đẹp trai!” Thẩm Quần có chút sợ độ cao, đương nhiên không thể ngồi đu quay khổng lồ, tiểu Mông lập tức phản bội, ôm lấy chân Lôi Nhất Minh, một đôi mắt to tròn long lanh long lanh nhìn hắn, giống y như con chó nhỏ cố lấy lòng chủ, “Chú đẹp trai nhất!”

Nghe thanh âm non nớt của nó cam đoan như thế, Lôi Nhất Minh nhìn không được nở nụ cười, đưa tay nhéo cái cằm béo béo, “Nhóc con lấu cá! Đầu tiên muốn chơi cái gì?”

Mỗi trò tiểu Mông đều muốn chơi, bị hỏi như vậy nhất thời không biết đáp sao, cuối cùng Lôi Nhất Minh đưa tay bế nó lên, quyết định thay nó, trước tiên đưa nó đi chơi vòng quay ngựa gỗ.

Tiểu Mông ngồi trên ngựa, hưng phấn vẫy tay với Thẩm Quần đang chờ bên ngoài, Lôi Nhất Minh cũng vẫy tay với nó.

“Bây giờ cậu còn không thích tiểu Mông như lúc đầu nữa không?” Thẩm Quần bên cạnh đột nhiên hỏi hần.

“Anh nhìn không thấy sao?” Lôi Nhất Minh quay đầu liếc y một cái, “Vô nghĩa!”

“Cậu không nói sao tôi biết được?!”

“Giờ mặt tôi hả?” Lôi Nhất Minh không chịu mắc lừa. Muốn nghe chính miệng hần nói thích tiểu Mông? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy! Đánh mắt qua lại, tìm đại một lý do, “Tôi hơi khát, đi mua café đây, anh muốn uống gì?”

“Để tôi mua cho. Café không tốt cho dạ dày đâu, đổi thành trà sữa được không?”

Nhìn Thẩm Quần mỉm cười rời đi, Lôi Nhất Minh nghiêng răng nghiêng lợi thở dài, nhưng trong lòng lại không tự chủ được mà nổi lên hơi ấm hạnh phúc.

Vòng xoay ngừng lại, tiểu Mông hớn hở chạy đến bên người Lôi Nhất Minh, lắc lắc tay hần làm nũng, “Còn muốn chơi, muốn chơi nữa, chơi nữa nha!”

“Chú thì không thành vấn đề, nhưng vừa rồi chúng ta đã thấy con mèo béo kia rồi, nếu nhóc còn ở đây nữa thì không kịp chơi chỗ kia đâu!” Lôi Nhất Minh khoanh tay, đã dự liệu trước mà nhìn nó.

“Không, không chơi nữa, cháu muốn Doraemon, Doraemon cơ.” Mới không muốn rời trò chơi, tiểu Mông vừa nghe lập tức lại thay đổi chủ ý, kéo tay Lôi Nhất Minh đến chỗ ném thú bông, luôn miệng la hét, “Đi mau, đi mau. Nhanh lên nào! Chậm sẽ bị người khác lấy đi mất!”

“Không đợi ba ba nhóc sao? Nhóc con vô lương tâm!” Lôi Nhất Minh buồn cười nhìn nó.

Người bên cạnh nhìn bọn họ, nhìn không được đến gần Lôi Nhất Minh, “Con anh thực đánh yêu!”

Lôi Nhất Minh vốn không thích nói chuyện với người lạ, nhưng giờ nghe người ta khen ngợi tiểu Mông, nhìn không được có chút đắc chí, cũng không khiêm tốn, lập tức liền “Ân” một tiếng đáp lại.

“Tôi có thể nhìn ra anh là ba ba tốt, chăm sóc đứa nhỏ thật chu đáo!” Thấy tiểu Mông sùng sờ, người bên cạnh lại nói.

Ba ba tốt? Từ này thật không sai, Lôi Nhất Minh sờ cằm, chưa kịp nói chuyện thì tiểu Mông nắm tay hần đã ngẩng đầu phản bác, “Chú ấy không phải ba ba cháu.”

“Không phải ba ba cháu? Kia chú ấy là ai?” Người bên cạnh hoảng sợ.

“Tôi là chú nó.” Lôi Nhất Minh vuốt đầu tiểu Mông, thần nhiên trả lời.

“Nga! Thì ra là chú a! Nhưng tình cảm hai người rất tốt!”

Vốn chuyện đến đây có thể kết thúc được rồi, ai ngờ tiểu Mông lại lớn tiếng phủ nhận, “Chú ấy cũng không phải chú cháu đâu.”

(chú thích: ‘chú’ mà người qua đường nghĩ là em của bố, tức chú ruột. Tiểu Mông nói ‘không phải chú’ là muốn nói Lôi Nhất Minh không phải chú ruột của mình. Còn ‘chú’ dùng từ đầu đến giờ trong xưng hô của hai người là cách gọi chú thông thường, không có quan hệ huyết thống.)

“Chú không phải chú nhóc thì là cái gì? Thằng nhóc này!” Lôi Nhất Minh ngồi xổm xuống, trừng mắt nhìn tiểu Mông, “Chú là tên buôn người chắc?”

Tiểu Mông nghĩ nghĩ, tự cho là thông minh trả lời, “Chú là Đạt Đạt của cháu. Cháu muốn chú làm Đạt Đạt của cháu!”

Thật sự là nguyện vọng ngày thơ đáng yêu, chỉ tiếc...

“Vậy Đạt Đạt của nhóc lúc trước thì sao?” Lôi Nhất Minh cười khổ hỏi.

“Ba ba nói chú ấy xa nhà, cũng không biết tới khi nào mới về.” Nói tới đây, tiểu Mông chu chu miệng, vẻ mặt mất hứng, “Nhưng chú ấy không trở lại, không trở lại nữa! Cháu không muốn chú ấy làm Đạt Đạt của cháu nữa.” Nói xong lại kéo hần cúi người xuống, ghé vào lỗ tai hần thăm thì, “Cháu rất thích chú.”

“Cháu rất thích chú!” Bốn chữ đơn giản * lại làm Lôi Nhất Minh có cảm giác như dù có kiếm được cả triệu cũng không cao hứng như bây giờ.

(Tiểu Mông nói với Lôi Nhất Minh bốn chữ ‘Ngã hỉ hoan nhĩ’ nghĩa là ‘cháu yêu mến chú’, nhưng dùng trong giao tiếp không phù hợp lắm nên ta đổi lại thành ‘cháu rất thích chú’ để đảm bảo vẫn giữ nguyên bốn chữ trong suy nghĩ của Lôi Nhất Minh.)

“Cám ơn!”

Bốn chữ kia cứ đảo đi đảo lại trong lòng Lôi Nhất Minh, nhưng hần bỗng thấy không nổi, “Khoan hãy cho ba ba nhóc biết việc này được không?”

“Vì sao?” Chớp chớp đôi mắt to đen tròn, tiểu Mông khó hiểu hỏi.

“Chú nghĩ có lẽ ba ba nhóc không thích đâu.” Lôi Nhất Minh thở dài, bây giờ không nên đụng đến vấn đề này. Có lẽ Thẩm Quần có cảm tình với hần, nhưng đó dù sao cũng là tình cũ. Chỉ cần thấy y chưa bao giờ nhắc đến mình trước mặt tiểu Mông mà lại nói về Đạt Đạt kia, địa vị của mình trong lòng y cần phải xem lại đã!

“Sao lại không thích?” Điều người lớn lo lắng băn khoăn, trẻ con như nó sao hiểu được.

“Nhóc không hiểu đâu. Nói tóm lại là đừng nói gì, được không?” Lôi Nhất Minh vươn ngón tay, “Lại đây, ghé tay như nam tử hán nào!”

Ngón tay trẻ con mềm mềm móc chặt lấy ngón tay Lôi Nhất Minh, tiểu Mông kiên định nói, “VẬY trước tiên cháu sẽ không nói!”

“Ngoan!” Lôi Nhất Minh buông tay ra, đứng lên, thấy Thẩm Quần cầm đồ uống đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ mỉm cười, cũng gật đầu với y.

12. Chương 12

“Ba ba, chúng ta đi lấy Doraemon đi!” Tiểu Mông tiến lên, nắm tay Thẩm Quần.

“Trong nhà có nhiều Doraemon như vậy còn chưa đủ nữa hả?” Thẩm Quần vừa nói vừa liếc nhìn Lôi Nhất Minh, đưa đồ uống cho hần rồi quay lại nói với tiểu Mông, “Hơn nữa chưa chắc đã ném được.”

“Càng nhiều càng tốt! Hơn nữa cái này không giống những cái đó.” Tiểu Mông ngẩng đầu nhìn Lôi Nhất Minh, cười đến nửa khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún lại y như cái bánh bao, “Bây giờ có chú ở đây.”

“Chú còn hơn cả ba ba?” Thẩm Quần nghiêng đầu nhìn tiểu Mông, “Không sợ ba ba ghen tị?”

“Nhưng ba ba không dám ngồi đu quay khổng lồ a!”

“Đúng vậy!” Lôi Nhất Minh gật gật đầu, giơ tay ra hiệu chiến thắng với tiểu Mông, “Đi, chúng ta đi lấy Doraemon về, sau đó lại ngồi đu quay khổng lồ!”

“Vạn tuế!”

Hai nam nhân, mỗi người một bên nắm tay tiểu Mông đi tới đi lui trong khu vui chơi. Hình ảnh này tuy không giống thông thường nhưng rất có cảm giác ấm áp của gia đình.

Đến quầy đổi xèng, Lôi Nhất Minh đổi một đồng xèng trở lại. Đưa hơn phân nửa cho Thẩm Quần, mình chỉ giữ lại năm đồng, còn lại tất cả đều đưa cho tiểu Mông.

“Cái này cho hai cha con anh, tôi chỉ cần năm đồng này.”

“Năm đồng? Tự cao!” Nhìn một đồng xèng trong tay, Thẩm Quần không cam lòng phản bác hần.

“Không tin thì so xem!” Lôi Nhất Minh cười đến tự tin vô cùng.

“So thì so!” Tuy không tự tin với trò ném vòng lấy thú nhưng Thẩm Quần vẫn tự ái mà đáp ứng hẳn. Dù sao trong tay cũng có một đồng xèng, mà Lôi Nhất Minh hẳn chỉ có năm đồng, thấy thế nào thì mình cũng có cơ hội thắng hơn.

“Phần thưởng là cái gì?”

“Phần thưởng gì?”

“Trận đấu có thắng thua, đương nhiên cũng phải có thưởng có phạt a!” Lôi Nhất Minh nhúu nhúu mi, “Sao? Sợ a?”

“Có cái gì phải sợ? Sợ cậu ăn tôi chắc?” Thẩm Quần cười, sờ sờ đầu tiểu Mông bên cạnh, tìm kiếm lời ủng hộ của nó, “Đúng không, tiểu Mông!”

“Đúng vậy, ba ba cố lên!”

“Tôi cược nếu tôi ném không được thì tối nay sẽ rửa chén. Anh cược cái gì?” Trong mắt Lôi Nhất Minh hiện lên sự giảo hoạt.

“Tôi thua thì tôi rửa chén.”

“Không được, vốn dĩ anh đã rửa chén hàng ngày rồi. Thua thì phải đồng ý một yêu cầu của tôi.” Lôi Nhất Minh nhìn y.

Thẩm Quần suy nghĩ trong chốc lát, cười gật gật đầu.

“Một lời đã định!” Hai đại nam nhân giống hệt như mấy đứa nhỏ, vỗ tay phát thệ. Lôi Nhất Minh lại quay đầu nói tiểu Mông, “Nhóc làm chứng nha.”

“Ân!” Tiểu Mông dùng sức gật đầu, “Người xấu sẽ không lớn được.”

Lôi Nhất Minh và Thẩm Quần nhìn nhau, thấy buồn cười!

Thẩm Quần bắt đầu trước, nhưng trình độ của y thật sự quá kém, ném nửa ngày mà chưa vào được cái nào, càng miễn bàn chỗ xa nhất, khó ném nhất. Lôi Nhất Minh và tiểu Mông xem mà cười ha ha.

“Tôi thấy anh đã ném tất cả rồi mà không trúng được cái nào, đến cái dễ nhất mà còn không được.” Thấy y đầy mồ hôi đi ra, Lôi Nhất Minh châm chọc.

“Ba ba dở quá a!” Tiểu Mông cũng hòa theo góp vui.

“Cậu thì sao? Đừng nói trước!” Thẩm Quần đổi vị trí cho Lôi Nhất Minh.

“Cố lên, cố lên!”

Lôi Nhất Minh đến vị trí ném, ném một quả to nhất ra, đụng tới cái chén thứ tám, rơi vào khoảng không.

“A, thiếu chút nữa, thiếu chút nữa.” Tiểu Mông khấn trương, giơ cả hai chân lên.

Thẩm Quần cũng gật gật đầu thừa nhận “Kỹ thuật của cậu đúng là hơn tôi.”

“Chỉ là hơn thôi sao?” Vòng lớn nhất này chỉ là bước thử, tìm cảm giác thôi. Trò này cũng được xem như sở trường của hắn rồi. Lôi Nhất Minh nhúu mày liếc một cái đầy tự tin về phía Thẩm Quần, “Bây giờ mới cho anh thấy thế nào là thực lực!”

Nói xong lại ném hai cái vòng nữa, một vòng ném vào lại bắn ra, vòng thứ ba an ổn dừng lại giữa cột. Vèo! một tiếng, trúng phóc.

“Vạn tuế, vạn tuế!” Tiểu Mông cao hứng đến hoa chân múa tay.

Người chung quanh đi xem náo nhiệt cũng trầm trồ khen ngợi, vẻ mặt đầy hâm mộ nhìn tiểu Mông ôm một con mèo mấy Doraemon cao hơn cả người mình, vẻ mặt đắc ý.

“Cái này cho anh, cố mà luyện đi!” Lôi Nhất Minh tức cười, đưa những cái vòng còn lại cho Thẩm Quần.

“Cậu chắc chắn đã học đạn chỉ thần công của Hoàng Dược sư.” Thẩm Quần còn chịu thua, lại tiếp tục nói, “Nhưng tôi còn chưa thua đâu. Tôi chưa ném xong, vẫn còn cơ hội.”

Lôi Nhất Minh làm động tác xin mời, “Tiếp tục đi! Nhưng tôi quên nói với anh, buổi tối nay chúng ta chắc chắn phải ăn cơm ở ngoài rồi, cho dù anh có thắng thì tôi cũng không cần rửa chén; ngược lại, anh thiếu tôi một yêu cầu chắc rồi!”

“Đồ xấu xa! Dám đùa giỡn tôi!”

“Cái đó cũng phải có thực lực mới giỡn được a! Không ném trúng cũng không được mà. Hơn nữa, anh chưa từng nghe vô gian bất thương (không gian không phải thương nhân) chưa? Ai bảo anh ngốc thế làm gì?!” Lôi Nhất Minh trả lời không chút hổ thẹn.

Chơi đến giữa trưa, ba người ngồi băng ghế dài dưới tán cây, thưởng thức trò nghệ của Thẩm Quần, Tuy là mùa đông nhưng ba người vẫn ăn đến vui vẻ.

Ánh mặt trời xuyên qua lá cây, chiếu những chùm nắng loang lổ xuống cơ thể, tiểu Mông như con mèo nhỏ chơi đùa với cuộn len, đưa đôi tay mập mạp lên chọc chọc những đốm nắng trên mặt Thẩm Quần; Thẩm Quần nhắm mắt lại, tựa lên vai Lôi Nhất Minh, thỉnh thoảng lại mở to mắt nhìn hẩn chơi đùa với tiểu Mông, hoặc là cùng Lôi Nhất Minh bên người nói câu gì đó.

“Thỉnh thoảng ra ngoài một chút, cảm giác thật thoải mái a!” Lôi Nhất Minh dựa vào lưng ghế, nhìn đu quay khổng lồ cách đó không xa, “Ồ đây chờ tôi với tiểu Mông sao?”

“Tôi sợ độ cao!” Thẩm Quần nâng tay lên, che bớt ánh mặt trời, nheo mắt nhìn đu quay khổng lồ trước mặt.

“Vẫn giống như trước đây! Bốn năm đại học cũng chưa bao giờ cùng anh đi, lần này cũng không miễn cưỡng anh nữa.” Lôi Nhất Minh nhìn phía trước, biểu tình không rõ là vui hay buồn, “Tôi tìm anh cả sáu năm, thật không ngờ anh còn ở lại thành phố này.”

Thẩm Quần như có như không thở dài, không nói chuyện.

“Vẫn là câu nói kia, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.” Nói tới đây, Lôi Nhất Minh tự giễu nở nụ cười. Sau đó hẩn hạ quyết tâm, nhắc bồng tiểu Mông lên, cho nó ngồi trên vai mình, “Đi, chúng ta đi chơi đu quay khổng lồ.”

Thẩm Quần nhìn bóng dáng bọn họ, yên lặng thu dọn hộp đồ ăn. Mang túi rác ném vào thùng rác cạnh đó, rửa tay rồi ngồi lại vị trí cũ, mắt nhìn đu quay khổng lồ xa xa bắt đầu chuyển động.

Một trận gió thổi qua, lá khô rớt xuống đầu, từ từ rơi xuống chân y. Y yên lặng nhặt lên, lại nhìn thật lâu, cuối cùng cẩn thận bỏ vào ví, nhẹ nhàng mỉm cười.

13. Chương 13

Tiểu ngược a, chuẩn bị tinh thần nhá

Từ khu vui chơi trở về, tiểu Mông mệt đến ngủ trong xe, trong tay còn nắm non nửa cái hotdog.

Thẩm Quần buồn cười lại có chút đau lòng, cầm thay nó, lắc lắc đầu, “Chơi muốn điên luôn!”

“Con anh còn khỏe hơn cả anh!” Nhìn phần thưởng chiến thắng ở ghế sau là một con Doaraemon siêu bự, Lôi Nhất Minh đặc ý nói, “Đương nhiên so với tôi thì còn kém nhiều lắm!”

“So sánh với đứa nhỏ thể mà mặt không đỏ hả?”

“VẬY CÒN ANH? CÒN KHÔNG DỪNG CẢM BẰNG CON NỮ KIA! CÒN LÀM NGƯỜI TA THƯƠNG HƠN CẢ NHÓC CON NỮ.” Lời này vừa ra, hai người đều sững sốt một chút.

Thật sự rất muốn nói “một lần nữa bắt đầu”, nhưng lại sợ nhận được đáp án phủ định. Lôi Nhất Minh nghiêng đầu nhìn Thẩm Quần một cái, thấy y cúi thấp đầu, không nói lời nào, trong lòng không khỏi thở dài.

Ôn nhu có đôi khi còn tàn nhẫn hơn cả tuyết tình! Bởi vì người không biết người kia là vì yêu người nên mới không rời khỏi hay vì không đành lòng làm tổn thương người mới không bỏ đi.

Dừng xe xong, Thẩm Quần vừa định vươn tay ôm tiểu Mông xuống xe, Lôi Nhất Minh vỗ vỗ y, đem chìa khóa tự động giao cho y, “Để tôi, anh khóa xe đi.”

Thẩm Quần lui qua một bên nhìn Lôi Nhất Minh ôm tiểu Mông xuống xe, còn mình mang theo Doraemon chiến thắng, khóa xe rồi đuổi theo hắn. Chạy nhanh ba bước thành hai bước đuổi kịp, giúp hắn mở đèn hành lang, cả ba chậm rãi lên lầu.

Ngọn đèn mờ mờ, hành lang cũ kĩ. Tiếng bước chân vang lên từng nhịp, nhẹ nhàng vang vọng. Thẩm Quần thỉnh thoảng nghiêng đầu, cười ôn nhu với hắn, làm Lôi Nhất Minh có cảm giác như bị ảo giác mất rồi.

Đi tới cửa, Thẩm Quần vừa lấy chìa khóa, không ngờ cửa lại mở từ bên trong, một người đàn ông anh tuấn mỉm cười đứng ở cửa, “Muộn như thế mới về sao, tiểu Quần?!”

Cái chìa khóa cạch! một tiếng rơi xuống. Thẩm Quần sửng sốt một chút, theo bản năng liền quay đầu nhìn Lôi Nhất Minh. Người đàn ông kia cũng theo tầm mắt Thẩm Quần nhìn phía sau y. Tầm mắt hai người Lôi Nhất Minh và người kia đúng lúc gặp nhau.

Người đàn ông có phần thâm ý mà sờ sờ cằm, mỉm cười, vươn tay tự giới thiệu, “Thượng Dung!”

“Tôi không tiện!” Lôi Nhất Minh hừ một tiếng, ôm tiểu Mông không để ý tới gã, thực không phong độ làm cái bắt tay của tên kia dừng trong không trung.

“Tiểu Mông đang ngủ sao?” Nam nhân vốn muốn bắt tay người kia, giờ lại chuyển qua sờ mặt tiểu Mông. Nhưng lập tức lại bị Lôi Nhất Minh nghiêng người cự tuyệt, “Đừng đụng vào nó!” Nói xong hắn nhăn mày, thúc giục Thẩm Quần, “Đứng ở cửa làm gì? Mau vào đi, muốn nó cảm lạnh sao!”

“A!” Thẩm Quần tỉnh cả người, tránh khỏi cửa, để Lôi Nhất Minh vào nhà.

Thượng Dung thu tay lại, nhún vai với Thẩm Quần, “Bạn cậu?”

Thẩm Quần lặng yên gật gật đầu.

“Coi bộ tính tình không tốt lắm!” Thượng Dung gật gật đầu đưa ra kết luận.

Lôi Nhất Minh ôm tiểu Mông vào phòng nó, không thềm để ý đến lời bình phẩm của Thượng Dung phía sau.

Cẩn thận đặt tiểu Mông lên giường, cởi giày cho nó, còn giúp nó đắp chăn. Thẩm Quần vẫn chưa vào; Lôi Nhất Minh đứng ở đầu giường tiểu Mông, nắm chặt tay, hít sâu một hơi, cố làm mình bình tĩnh một chút.

Thẩm Quần cùng gã kia quan hệ hắn không tồi, đáp án này không cần hỏi cũng rõ. Nam nhân kia gọi y là ‘tiểu Quần’, xưng hô này đã từng là của riêng hắn. Nhưng từ khi gặp lại đến bây giờ, bọn họ chưa bao giờ dùng đến, một lần cũng không có.

Mở cửa đi ra, Thẩm Quần và Thượng Dung đang ngồi trên sofa nói chuyện. Thấy hắn, Thẩm Quần chậm rãi đứng lên, bộ dáng lóng ngóng. Trái lại Thượng Dung lại an an ổn ổn ngồi đó, bộ dạng như chính gã mới là chủ nhân của cái nhà này. Nhìn thấy cảnh ấy, tâm Lôi Nhất Minh cứ thế hạ xuống.

Hắn biết sớm muộn gì có một ngày như thế này. Khi hắn phát hiện đồng quần áo không phải của Thẩm Quần trong tủ đồ của y, hắn đã biết ngày này sớm muộn gì cũng đến.

Sáu năm trước khi hắn gặp sự tình này, nhất định hắn sẽ không thềm nghĩ ngợi gì mà lập tức đâm ngã gã kia xuống đất, đánh cho gương mặt lúc nào cũng tùm tùm kia cười không nổi nữa; hoặc là hung hăng chất vấn Thẩm Quần, yêu cầu một lời giải thích, bức y phải đuổi ngay tên ‘gian phu’ này ra khỏi nhà.

Nhưng trong những ngày ở chung này, hắn đột nhiên phát hiện chính mình đã già đi, hoặc là đã trưởng thành hơn. Lúc này hắn đã thông suốt được đạo lý đơn giản: Cảm tình là chuyện của hai người; không phải là một trận đấu mà ai mạnh hơn thì thắng. Một người đơn phương theo đuổi không có nghĩa là cũng bắt người kia phải đáp lại, đương nhiên càng không thể ép buộc. Tình cảm được xây dựng trên sự ôn nhu giả

dối, lời nói dối cho dù là thiện ý... cũng giống như lâu đài xây trên cát; dù có đẹp đến thế nào, có hạnh phúc ra sao, sụp đổ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Bởi vậy tuy hẳn không muốn trả thù, nhưng nếu việc đó làm Thẩm Quần khó xử, nếu y đối với mình chỉ là ôn nhu từ bi, hẳn tình nguyện buông tay, không để cả hai phải dây dưa đau khổ như sáu năm trước. Giống như câu nói trước kia mà Thẩm Quần hay nói, có rất nhiều việc, có lẽ chỉ cần y vui vẻ là tốt rồi; dù có đau lòng đến thế nào cũng thế mà thôi!

“Sắc mặt cậu không tốt lắm, có muốn để tôi xem thử không? Tôi có giấy phép của bác sĩ đó!” Thượng Dung còn cố tình bày vẻ mặt vô tội, chủ động bày tỏ hảo ý với Lôi Nhất Minh.

“Không cần, tôi tốt lắm!” Gần từng tiếng phun ra năm chữ. Nếu ánh mắt có thể giết người thì nam nhân trước mắt này đã chết đến cả nghìn lần rồi.

“Đây là danh thiếp của tôi, tôi nói thật đấy.” Thượng Dung lấy danh thiếp đưa cho Lôi Nhất Minh, “Mặt trên có địa chỉ bệnh viện của tôi...”

“Tôi nói không cần, anh nghe không hiểu tiếng Trung Quốc à!” Thật muốn chặt luôn đầu gã cho rồi! Nhưng Lôi Nhất Minh lại chỉ quay đầu nhăn mày, không hề liếc gã thêm cái nào nữa.

“Không chào đón tôi thế này thì tôi phải đi thôi.” Thượng Dung sờ sờ mũi, đem danh thiếp đặt trên bàn bên cạnh Lôi Nhất Minh, cười nói với Thẩm Quần, “Lần sau lại đến thăm cậu, hôm nay tôi đi trước. Hảo hảo chiếu cố chính mình, chiếu cố tiểu Mông!”

Thẩm Quần đứng trước sofa, nhìn nhìn Lôi Nhất Minh lại nhìn nhìn Thượng Dung, cảm môi nói không nên lời. Thái độ ái muội của y làm Lôi Nhất Minh đau lòng đến chết lặng.

Nhìn Thượng Dung sập! một tiếng đóng cửa, Lôi Nhất Minh quay đầu, hạ quyết tâm nhìn Thẩm Quần, “Muốn nói chuyện không?”

Thẩm Quần hạ ánh mắt, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lôi Nhất Minh đi đến ban công, nhớ tới mới trước kia không lâu còn một đêm không ngủ đứng ở đây, không khỏi cảm khái.

“Tiểu Quần, trước kia khi chúng ta ở chung, anh hạnh phúc không?” Gọi nhũ danh rất lâu rồi chưa từng kêu, Lôi Nhất Minh nở một nụ cười ôn nhu.

Không chút do dự, Thẩm Quần gật gật đầu, “Vô cùng hạnh phúc.”

“Hiện tại thì sao?”

“Cũng vậy!” Thẩm Quần cúi đầu, giọng nhẹ, nhưng rất kiên định.

“Vì sao lại đi không từ già?” Không chút kích động, thù địch hay bất mãn; ngược lại hẳn bình tĩnh giống như đang hỏi, tối nay ăn gì. Lôi Nhất Minh hỏi đáp án mà hẳn đã nghĩ đến từ trước, “Bởi vì tôi không tốt sao? Hay anh không yêu tôi? Hay...” Nói tới đây, hẳn dừng một chút, thông thả nhưng rõ ràng hỏi, “Anh muốn một gia đình bình thường?”

Thẩm Quần không trả lời. Qua thật lâu thật lâu, hẳn mới nghe được một tiếng rất trầm rất thấp, “Không có vĩnh viễn...”

“Àn?”

Thẩm Quần quay đầu nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói, “Không có tình yêu vĩnh viễn! Hạnh phúc lại càng ngắn ngủi.”

“Phải không? Tôi nhớ rõ trước kia anh đã nói với tôi, mỗi lần mỗi lần đều là một nguyện vọng, hy vọng có một gia đình hạnh phúc. Phải không?” Thay đổi đề tài, Lôi Nhất Minh lại hỏi, “Nguyện vọng này đã được thực hiện phải không?”

“Ừ!”

“Vậy khi anh buông bỏ tình yêu của chúng ta để theo đuổi hạnh phúc gia đình thì tại sao lại không biết quý trọng? Không bảo vệ cho tốt? Ngược lại còn ly hôn?” Lôi Nhất Minh nghe thấy thanh âm bình tĩnh của chính mình vang lên trong bóng đêm, mỗi một lời đều mang cái rét lạnh kiềm nén trong thái độ ôn hòa, “Là vì người kia sao? Anh vì gã mà buông tay với hạnh phúc gia đình sao?” Thẩm Quần a Thẩm Quần, rốt cuộc là anh không tin vào tình yêu hay không tin vào tôi?

Thẩm Quần ngẩng đầu, trừng to mắt nhìn hắn, liên tục lắc đầu.

Lôi Nhất Minh quay đầu nhìn y, đưa tay sửa lại mái tóc đen bên thái dương, “Vì sao phải phủ nhận? Anh biết không, có đôi khi quá quan tâm chăm sóc cũng là một loại tàn nhẫn.”

Thẩm Quần mở to mắt nhìn hắn, sắc mặt tái nhợt đến thâm đậm, ánh mắt càng có vẻ u ám, tối đen như trời đêm bên ngoài.

“Trước kia anh đã nói qua, chỉ cần tôi vui vẻ là tốt rồi. Kỳ thật, lúc đó anh cũng đã không muốn cùng tôi sống chung, có phải không? Từ khi chúng ta quen biết nhau, anh đã quyết tâm rời khỏi, đúng không? Anh...” Nói tới đây, Lôi Nhất Minh thu hồi ngón tay, thở dài một hơi, “Cho tới bây giờ anh cũng không tin tưởng tôi!” Một câu cuối cùng này, hắn hoàn toàn khẳng định!

“Thực xin lỗi!” Thanh âm Thẩm Quần nhẹ như tơ.

Nhưng ba chữ nhẹ nhàng này lại như con dao nhỏ, hung ác rạch lên vết thương lòng đã thành sẹo của Lôi Nhất Minh, chậm rãi cắt, lại tiếp tục cắt.

Lôi Nhất Minh khàn giọng hỏi, “Vậy người kia thì sao? Anh tin tưởng gã sao?” Nói xong hắn quay đầu nhìn thẳng vào Thẩm Quần, đưa tay bắt lấy mặt y, buộc y phải nhìn vào mắt mình, “Đừng dùng những lời nói dối thiện ý nữa!” Dừng lại một chút, hắn bổ thêm một câu, “please!”

Thẩm Quần gật gật đầu, lại vội vàng giải thích, “Nhưng mọi việc không phải như cậu tưởng đâu! Anh ấy là bác sĩ của tôi, luôn chăm sóc tôi...”

“Sáu năm sao?” Lôi Nhất Minh nhìn y.

“Ừ...”

“Chăm sóc suốt sáu năm sao?”

Thẩm Quần cắn môi dưới, không nói gì, nhưng đáp án đã quá rõ ràng.

“Món đồ chơi Doraemon đầu tiên của Tiểu Mông có phải cũng không gã đưa đúng không?” Lôi Nhất Minh hỏi, đến khi nhận được đáp án khẳng định, lại thở dài, “Gã cũng có chìa khóa nhà này phải không?”

Thẩm Quần sững sốt một chút rồi mới nhắm mắt lại, rất chậm rất chậm gật gật đầu, không muốn nhắc lại. Nước mắt chậm rãi chảy xuống, theo động tác của y mà từng giọt từng giọt rơi xuống tay Lôi Nhất Minh, giống như rơi xuống vết thương trong ngực hắn, từng cơn đau thấu tim.

“Thua!” Lôi Nhất Minh chậm rãi nhắm mắt lại. Trái tim hắn giờ đây như vật rơi tự do, rớt xuống đất, vỡ nát. Người kia có chìa khóa của căn nhà này, mà hắn lại không có! Cái chìa khóa đó nghĩa là gì? Người kia chính là một thành viên của cái gia đình này; còn hắn? Chỉ là người khách mà thôi! Cái gì là cư chiếm tước sào, cái gì mà đảo khách thành chủ? Hắn chính là chỉ tình trạng hiện nay của hắn!

Chờ đến khi Lôi Nhất Minh mở mắt ra, hắn đã nở nụ cười. Mỉm cười sờ sờ hai má Thẩm Quần, thay y lau đi nước mắt trên mặt, mỉm cười nói, “Kỳ thật, tôi nên sớm buông tay mới phải, chỉ là không cam tâm, còn muốn cố gắng đến xem.”

Từ khi hai người gặp lại đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Lôi Nhất Minh thừa nhận chính mình không chịu buông tay! Hắn đưa tay ôm lấy Thẩm Quần, cúi đầu hôn lên mặt y một cái, trên môi dính nước mắt y, thực mặn thực chất, còn có nỗi khổ nói không nên lời, giống như tâm tình của hắn.

“Nếu gã đã trở lại, tôi sẽ không để anh phải khó xử!”

Xoay người đi vào phòng, Lôi Nhất Minh im lặng thu dọn đồ đạc của mình. Khi hắn đến đây cũng không mang theo nhiều đồ, nhưng lúc đi lại thu dọn rất chậm. Nếu có kì tích, hắn hy vọng mình được giữ lại;

cho dù chỉ một câu... Không, một ánh mắt cũng đủ rồi... Nhưng không có! Thẩm Quần chỉ im lặng cúi thấp đầu, một câu cũng không nói, ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí cho hắn.

Lôi Nhất Minh đi tới cửa, xoay người. Thẩm Quần ngẩng đầu nhìn hắn, biểu tình tái nhợt trên khuôn mặt y không biết y đang nghĩ gì. Lấy từ trong bao một tập văn kiện mà trợ lý đã tỉ mỉ chuẩn bị đặt lên bàn, “Cái này cho anh, coi như là lễ vật chia tay. Lúc đầu tìm hiểu là muốn khống chế anh, bây giờ tôi đi rồi, đương nhiên cũng không cần nữa.”

Cửa lại lần nữa đóng lại. Lôi Nhất Minh chậm rãi xuống lầu. Tâm tình vài tiếng trước khi lên lầu vui sướng ra sao thì chỉ một giây sau lại bị đập một cước, rơi vào thống khổ. Thì ra thiên đường và địa ngục luôn là hàng xóm của nhau, cách nhau chỉ một lần ranh nhỏ.

Đi xuống lầu, Lôi Nhất Minh không lái xe, trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện một ý niệm kỳ quái. Nếu vạn nhất Thẩm Quần hối hận, mà hắn lại lái xe thì y sẽ không đuổi kịp. Cứ như vậy, hắn như người hành lễ, chậm rãi đi về phía trước; tuy không quay đầu lại nhìn nhưng vẫn nhin không được mà mong chờ một khả năng có người nào đó giữ mình lại.

Cũng không biết bao lâu, ở một công viên không bóng người, Lôi Nhất Minh ngừng lại. Tùy tiện ngồi xuống một cái ghế trống, không khí lành lạnh làm hắn đột nhiên thanh tỉnh.

Hắn nhớ bài thơ mà Thẩm Quần yêu nhất, “Làm thế nào cho người gặp ta, Lúc mà ta xinh đẹp nhất”

Nếu như không thể có vĩnh viễn, để bọn họ gặp nhau trong thời khắc đẹp đẽ nhất. Lần này gặp lại, có lẽ chỉ vì một đoạn tình cảm từ hồi sáu năm trước, trái lại, hắn hẳn phải tạ ơn trời vì đã cho hai người hắn có một khoảng thời gian ở chung vui vẻ.

Nghĩ đến đây, Lôi Nhất Minh ức chế không được, từ trong cổ họng phát ra một tiếng cười to nghẹn ngào, trong công viên yên lặng cứ lặp đi lặp lại, “Nhưng tôi yêu anh, tôi yêu anh, yêu anh, yêu anh a...” Lệ, lại rơi đầy mặt!

14. Chương 14

Tết âm lịch, Lôi Nhất Minh ở công ty cơ hồ chân không chạm đất.

Sau khi rời khỏi Thẩm Quần, hắn bệnh nặng một hồi, dạ dày xuất huyết đến phải nằm viện, cả người gầy mất một vòng. Lôi Vạn Niên đã mấy lần gọi hắn về biệt thự ở, tuy hắn vẫn không chịu, nhưng số lần về nhà đã nhiều hơn trước rất nhiều.

Việc gì cũng có hai mặt, đau đớn khi rời khỏi Thẩm Quần tuy không thể ở chung với người nhà như lúc bình thường nhưng lại khiến Lôi Nhất Minh hiểu được tầm quan trọng của tình thân. Giờ cha mẹ đã già, chính hắn cũng không còn lông bông như lúc trẻ, đương nhiên cũng không còn cảnh đêm đêm mượn rượu giải sầu.

Có lẽ tình cảnh của hắn ứng với câu châm ngôn: tình trường thất ý, thương trường đắc ý. Thương để đã đóng cánh cửa tình yêu nhưng lại thay Lôi Nhất Minh hắn mở cửa sổ sự nghiệp. Gắn gắm tình cảm vào công việc, kết quả là chuyện ở công ty thuận lợi như có bàn tay thần kì nào đó hỗ trợ. Mấy đại cổ đông thấy Lôi Nhất Minh thì cười đến không khép miệng lại được, còn khuyên hắn nên hảo hảo bảo trọng thân thể. Ngụ ý thế nào, Lôi Nhất Minh cũng hiểu được. Hảo hảo bảo trọng thân thể, hảo hảo thay bọn họ kiếm nhiều tiền hơn.

Bạn bè trên thương trường đều là một đám động vật chỉ sống trên lợi ích, luôn mang bộ mặt tươi cười giả dối! Nhưng chết trên lưỡi dao còn hơn sống trong độc được bọc ngoài bằng sự vui sướng. Thế cũng tốt, rõ ràng ràng mạch, nên làm gì thì làm cái đó, có thể hảo hảo đề phòng.

Xem xong văn kiện trong tay, Lôi Nhất Minh có chút đau đầu. Ấn điện thoại trên bàn, “A Cơ, mang cho tôi cốc nước.” Nói xong liền mở ngăn kéo, muốn tìm thuốc giảm đau.

Lật qua lật lại cả nửa này, thuốc thì không tìm được mà lại thấy tấm ảnh chụp của Thẩm Quần và tiểu Mông. Lúc trước thám tử tư điều tra đến đây, hắn tùy tay đặt trong ngăn kéo, không ngờ đến bây giờ lại thấy.

Cửa trợ lý gõ gõ cửa, đưa nước vào, đặt lên bàn làm việc của hắn, “Nước của ngài.”

Lôi Nhất Minh gật gật đầu, uống nước miếng, lại gọi trợ lý đang chuẩn bị rời đi, “Đi mua cho tôi khung hình.” Hắn giơ ảnh chụp trên tay, “Lớn thế này, màu lam.”

Cửa lại đóng lại lần nữa, ngón tay Lôi Nhất Minh buông lỏng, ảnh chụp một lần nữa trở lại ngăn kéo. Con người đúng là động vật kì quái! Sợ bị thương, nhưng càng bị thương lại càng thêm khát cảm giác mạo hiểm. Tỷ như chính hắn, cứ nhìn tấm ảnh này là lại thấy đau lòng, xen lẫn trong đó là cảm giác ấm áp, vừa bài xích lại vừa quần hút say mê...

Bởi vì công ty làm ăn thắm khá nên càng đến cuối năm, các loại xã giao cũng ngày càng nhiều.

Buổi tối, Chiêm tiên sinh – một trong những cổ đông cực lực mời hắn đi tham gia tiệc rượu. Lão Chiêm là bằng hữu từ khi Lôi Vạn Niên còn trẻ, hiện tại quan hệ giữa hai người cũng vẫn như trước, có thể xem ông gần như chú của Lôi Nhất Minh. Nếu nói những cổ đông khác là trăm phần trăm vì lợi tức thì lão Chiêm còn có chút nhân tình bên trong; Lôi Nhất Minh đương nhiên không thể không nể mặt ông.

Đến Chiêm gia, lão Chiêm vừa thấy hắn đã vươn tay từ xa, vừa bắt chặt tay hắn vừa giới thiệu cho người quen, “Ai nha, Nhất Minh đến đây! Hắn là cháu ta – Lôi Nhất Minh, con lão Lôi! Tuổi trẻ tài cao, thanh niên tài俊 a!”

Những lời ca ngợi của lão Chiêm được Lôi Nhất Minh khiêm tốn lắc đầu, “Làm sao thể được. Cháu còn rất nhiều thứ phải học tập các vị đây!”

Mọi người người một lời ta nhất ngữ, đơn giản chỉ là trên nói nói. Tuy Lôi Nhất Minh đều quen biết đại đa số những người ở đây, nhưng nói trắng ra, tiệc rượu này chính là cái cớ để giao lưu mà thôi. Nam nhân với nam nhân thì có cơ hội làm ăn, nam nhân với nữ nhân thì là cơ hội ‘săn’ người đẹp; nữ nhân với nữ nhân chính là cơ hội độ sắc, nữ nhân với nam nhân là cơ hội câu kim quy.

(kim quy: chỉ những chàng đẹp trai, tài giỏi, thu nhập cao. Câu kim quy aka câu rùa vàng aka câu mấy anh đẹp giai, giàu có ^^)

Cùng một vài vị tiền bối hàn huyên nửa ngày, những gì cần nói đều đã nói, những gì cần thối(thối phòng aka chém gió aka khen ngợi nhau...) đều đã thối. Lôi Nhất Minh vừa định tìm một chỗ nghỉ ngơi liền thấy lão Chiêm đưa hai người trẻ tuổi có vẻ xuất sắc đi ra, gọi hắn, “Đến đây đến đây, Nhất Minh, ta giới thiệu với cháu, người này là đứa con lớn nhất của lão Phương – Phương Thiên, còn đây là Diệp Chu – con nuôi của lão. Phương Thiên đang làm việc ở viện kiểm sát, tiểu Diệp cũng chuẩn bị làm nhân viên công vụ rồi.”

Cổ nhân nói: một người làm quan, cả họ được nhờ*. Cái này cũng có thể coi như đạo lý kiếm tiền.

(*nguyên văn: = Trong triều có người hảo chức vị: chỉ người có quyền thế làm chỗ dựa vững chắc là có thể được trọng dụng. Câu này tương tự như câu ‘một người làm quan, cả họ được nhờ’ của Việt Nam nên ta lấy luôn câu này.)

Lôi Nhất Minh vươn tay tự giới thiệu, “Lôi Nhất Minh!”

“Phương Thiên!”

“Diệp Chu, anh gọi tôi là tiểu Diệp được rồi.”

Lôi Nhất Minh thu tay lại, âm thầm đánh giá hai người trước mặt.

Người tên tiểu Diệp này là một đứa bé trai không lớn, bộ dạng nhu thuận, thực thanh tú, đặc biệt ánh mắt thực đen thực sâu, lúc nhìn người khác giống như có thể thấy được thủy quang trong suốt lưu động (ý chỉ mắt như nước, là kiểu mắt đẹp, nhưng có phần yếu đuối).

Phương Thiên lớn tuổi hơn, vóc dáng cũng tương đương Lôi Nhất Minh, vẻ mặt nghiêm túc, anh khí bức người, mi vũ (vùng giữa hai đầu lông mày) còn có phần nghiêm cẩn hơn.

“Anh chính là Lôi Nhất Minh sao?” Người con trai trẻ tuổi gật đầu chào hẳn, nhẹ nhàng nở nụ cười. Thanh âm nói chuyện của người này rất nhẹ, nhưng đóc nhần rõ ràng từng chữ. Cảm giác ôn nhu này Lôi Nhất Minh không tự chủ được mà nhớ tới Thẩm Quần.

“Cậu quen tôi?”

“Àn!” Tiểu Diệp gật gật đầu, nhìn nhìn nam nhân bên người, mỉm cười, “Anh đối xử với Thẩm Quần tốt một chút a!”

“Cậu có quen Thẩm Quần?” Tin tức này làm cho Lôi Nhất Minh lấp bắp kinh hãi. Cho tới bây giờ, hẳn chưa bao giờ nghe Thẩm Quần nhắc đến cái tên của hai người này.

“Thẩm Quần không nói với anh về chúng tôi sao?” Phương Thiên và tiểu Diệp liếc nhau một cái, “Tôi nghe Thượng Dung nói các anh đã lại hòa hảo rồi mà? Chẳng lẽ Thẩm Quần vẫn không nói gì với anh sao?”

15. Chương 15

“Chúng tôi tách ra rồi.” Vừa vặn có người mang khay rượu đến đây, Lôi Nhất Minh tiện tay cầm một ly, uống một hơi cạn sạch.

“Vì sao? Không phải anh yêu anh ấy sao?” Tiểu Diệp hơi cao giọng, vẻ mặt nghi vấn.

“Tôi thích thì có lợi gì? Y căn bản không tin tôi.” Lôi Nhất Minh nhíu mày, “Cũng không cần nói chuyện này nữa đâu.”

“Thẩm Quần đúng là đã mất hết hy vọng, nhưng anh ấy yêu anh a!” Vừa thấy Lôi Nhất Minh muốn trốn tránh vấn đề này, tiểu Diệp vội vàng kéo hẳn, “Người si tình như vậy thực sự rất ít gặp. Anh phải nghe anh ấy giải thích chứ.”

“Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì?” Tuy không muốn đắc tội người không cần thiết, nhưng tiểu Diệp kia cứ một lần một lần xé rách miệng vết thương của hẳn, lặp đi lặp lại chuyện khiến hẳn phải chảy máu đầm đìa, Lôi Nhất Minh đã không muốn nhận nữa.

“Không phải...” Tiểu Diệp quay đầu nhìn Phương Thiên cầu cứu, “Phương đại ca...”

“Thẩm Quần do chúng tôi nhặt được.” Vẫn trầm mặc này giờ, Phương Thiên thay cậu giải vây.

“Anh nói gì?” Lôi Nhất Minh quay đầu, quả thực không thể tin được vào tai mình, “Nhặt? Sao anh có thể dùng từ này mà nói về Thẩm Quần?”

“Sự thật chính là như thế.” Phương Thiên bình tĩnh nhìn hẳn, “Ngày mưa to hôm đó, có một người té xỉu bên thùng rác, không dùng từ ‘nhặt’ thì phải dùng từ gì?”

“Y, y sao lại...” Nghe được tin này, Lôi Nhất Minh chỉ cảm thấy trái tim như bị siết chặt, cơ hồ không thở nổi. Hẳn có thể buông tay, cũng có thể rời khỏi Thẩm Quần, nhưng hẳn vẫn luôn hi vọng có thể nhìn thấy một Thẩm Quần vui vẻ hạnh phúc. Trong đầu hẳn, dù có thể nào cũng không thể xuất hiện hình ảnh như vậy: một Thẩm Quần nghèo túng bị thảm ngã xuống bên cạnh đồng rác bẩn thỉu, có thể không được ai phát hiện mà chết đi.

Y rõ ràng có thể khí định thần nhân mà nói lúc nào y cũng có thể buông bỏ khoảng thời gian hai người hạnh phúc bên nhau, rõ ràng mang theo hy vọng để theo đuổi một gia đình hạnh phúc. Sao y có thể bị thảm đến thế? Sao có thể để mình bị dồn đến đường cùng?

“Anh lừa tôi!” Xoay người, Lôi Nhất Minh nắm chặt cánh tay Phương Thiên, hung hăng trừng mắt nhìn gã. Chỉ cần Phương Thiên dám nói đây chỉ là để đùa vui, hẳn dám khẳng định trăm phần trăm sẽ đánh gã, không chút nương tình mà nện thẳng một quyền lên đầu gã!

Phương Thiên lạnh lùng nhìn hẳn, hỏi lại, “Anh cảm thấy tôi nói dối sao?”

“Là thật đó!” Tiểu Diệp ở bên cạnh sốt ruột gật đầu, bổ sung, “Tuy việc đã qua lâu rồi, nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ. Ngày đó khi tôi lần đầu tiên hẹn với Phương đại ca ở bên ngoài, bởi vì sợ muộn nên đi tắt qua ngõ

nhỏ.” Tiểu Diệp chỉ lo giải thích, căn bản không lưu ý đến lời mình nói. Mà hai nam nhân đang có mặt ở đây, một người thì sùng nịch nhìn cậu, một người khác thì căn bản không thèm để ý đến những lời này.

“Khi đi đến phía sau khách sạn, tôi thấy có một bóng đen tựa vào tường rồi té xuống đất. Ngày đó trời mưa rất lớn, thời tiết cũng lạnh nữa. Lúc nhỏ tôi đã từng lưu lạc bên ngoài, vừa nhìn là biết anh ấy không phải người xấu, cho nên tôi không sợ. Tôi cầm ô đi qua đó, ngồi xuống trước mặt anh ấy.

Khi đó, anh ấy chỉ mặc một cái áo khoác mỏng, bị mưa làm ướt đầm. Mặt anh ấy hướng ra ngoài, sắc mặt trắng như tờ giấy, môi xanh tím. Tôi vừa gọi điên kêu Phương đại ca, vừa đưa tay sờ mũi. Lúc vừa chạm đến, anh ấy mở to mắt nhìn tôi. Tôi hỏi, “Anh có khỏe không? Tôi sẽ đưa anh đi bệnh viện, cứ yên tâm.” Anh ấy nhẹ nhàng nói với tôi, “Không cần, cứ để tôi chết đi!”

Đến khi nghe thấy những lời này, Lôi Nhất Minh có cảm giác như tự chủ của cả người hẫng như sẽ hỏng mất! Nếu nói Thẩm Quần rời đi làm hẫng tan nát cõi lòng, vậy thì khi nghe những lời này những mảnh vụn trong trái tim hẫng do bị vỡ nát khi đó, toàn bộ liền hóa thành tro bụi, ngôn ngữ hoàn toàn mất đi tác dụng.

Tiểu Diệp lại nói tiếp, “Anh ấy hôn mê rất lâu, nếu không phải do Thượng Dung đại ca cứu được, sợ là anh ấy đã chết rồi.”

“Vì sao y phải rời khỏi tôi? Nếu rời khỏi tôi thống khổ như vậy, vì sao lại lựa chọn rời khỏi? Tôi yêu y như vậy, chưa bao giờ thay đổi!”

“Tôi không biết tại sao anh ấy lại rời khỏi anh, chỉ biết là anh ấy rất rất yêu anh. Thượng đại ca nói anh ấy là bệnh nhân im lặng nhất mà anh ấy biết. Lúc nằm viện, ba người chúng tôi đã nghe hai lần anh ấy nói. Lần nào cũng là khi anh ấy ngủ say, gọi tên anh. Còn lúc bình thường, bất luận người khác có nói cái gì, anh ấy cũng không mở miệng, cũng không động. Tựa như u linh, không cảm giác thấy chút nhân khí nào.”

“Y...” Đôi môi Lôi Nhất Minh run rẩy, cơ hồ nói không nên lời.

“Có lẽ anh nên đi hỏi Thượng Dung một chút. Hẳn ta nói chuyện riêng tư của bệnh nhân không thể nói với người ngoài; nhưng anh không phải người ngoài.” Phương Thiên vỗ vỗ tiểu Diệp như sắp khóc đến nơi, an ủi cậu, “Yên tâm đi, bọn họ không sao đâu.”

“Anh đừng bỏ rơi Thẩm Quần, anh ấy thực sự tốt lắm!” Trước khi đi, tiểu Diệp vẫn là nhịn không được dặn dò hẩn.

Rối loạn, tất cả đều rối như mớ bòng bong! Lôi Nhất Minh run tay, cầm lấy thuốc lá; nhưng vì quá mức kích động, dù hẩn có bật lửa thế nào cũng không lên được. Thở dài, bỏ thuốc lá xuống, bóp nát trong lòng bàn tay.

Trong lòng một ý niệm đang kêu gào, bắt hẩn phải trở về nhìn Thẩm Quần. Nếu y thương hẩn, như vậy hẩn chết cũng sẽ không buông tay. Nhưng là một cái khác ý niệm trong đầu lại nhảy ra ngăn cản. Cho dù yêu, dù sao cũng là việc đã qua; không phải hẩn chưa từng cố gắng, nhưng kết quả thì sao? Vạn nhất thứ Thẩm Quần cần bây giờ là cuộc sống yên bình thì sao? Như vậy hẩn không phải lại sai thêm một lần ư? Sâu trong nội tâm hẩn như đang có một thiên sứ và một ác ma đang đánh nhau ác liệt, một bước cũng không nhường! Chỉ tiếc vô luận là ý niệm của bên nào cũng làm Lôi Nhất Minh đau lòng không thôi.

Lúc chạy xe ra khỏi nhà lão Chiêm, thời gian còn khá sớm. Trong đầu Lôi Nhất Minh nghĩ loạn cả lên, xe chẳng biết vì sao lại chạy đến chung cư quen thuộc. Nhìn ngọn đèn mờ nhạt trên tầng hai, Lôi Nhất Minh thở dài. Lão Trương lái xe được nghỉ lúc trước đã sớm trở lại, xem ra hẩn vẫn cần có một tài xế riêng để thay đổi thói quen đã thành tự nhiên của mình.

Vô luận chuyện Phương Thiên và tiểu Diệp nói là thật hay giả, hẩn phải hỏi lại cho rõ ràng cẩn thận. Hẩn và Thẩm Quần cứ hợp rồi lại tan, Thẩm Quần có thể có nhiều chuyện không muốn để hẩn biết. Nếu hẩn đủ kiên cường để rời khỏi Thẩm Quần, buông tay làm y hạnh phúc, như vậy biết Thẩm Quần có nỗi khổ không thể nói, có bí mật không muốn cho người khác biết, hẩn tin chính mình có thể đủ tin tưởng để hiểu được.

Tên Thượng Dung kia hẩn là có đáp án của tất cả vấn đề này, nhưng Thẩm Quần tựa hồ như cũng không muốn nói cho gã biết mọi việc... Hẩn yêu Thẩm Quần như thế, vậy có nên tôn trọng quyết định của y không?

Nếu Thẩm Quần không yêu hấn nữa, hấn lại muốn nỗ lực yêu y mà không cần y phải đáp trả... Nhưng đối với chân tướng mà y đã cố gắng che giấu kia, hấn làm sao mới có thể gọi lại tình yêu đã mất?

Đối mặt với bất luận chuyện gì, hấn luôn tin tưởng chính mình. Chỉ riêng có khi đối mặt với Thẩm Quần, hấn đều phải tiến thoái lưỡng nan. Thẩm Quần có muốn nhớ lại duyên mộng cũ không? Hay không yêu hấn thì y càng dễ dàng thoải mái? Hấn nên làm thế nào đây? Có thể làm gì đây?

Do dự hồi lâu, bóng đêm dần dày đặc, rối loạn và kích động cũng từ từ lắng xuống. Hấn bước từng bước nặng nề, im lặng lưu lại một mẫu thuốc lá, tự mình lái xe rời khỏi.

16. Chương 16

Trên thế giới này luôn tràn ngập những chuyện bất ngờ. Không đợi Lôi Nhất Minh đi tìm chân tướng, chân tướng đã tìm tới cửa.

Sáng sớm hôm đó, Lôi Nhất Minh mới họp xong, vừa ra khỏi phòng họp liền nhìn thấy Thượng Dung cầm tạp chí ngồi trên ghế sofa.

Lôi Nhất Minh đi đến trước mặt gã, “Tôi đang muốn đi tìm anh, không ngờ anh lại tới tìm tôi trước.”

Thượng Dung buông tạp chí xuống, mỉm cười đứng lên, “Tôi cũng nghĩ cậu tìm tôi, không ngờ ngược lại lại là tôi đến tìm cậu trước.”

“Chúng ta đến văn phòng nói chuyện.” Lôi Nhất Minh quay đầu nói với trợ lý, “Tất cả kế hoạch tiếp theo đều hủy hết cho tôi.”

Thượng Dung gật đầu tán dương, “Quả nhiên cậu vẫn chưa mất mũi cho tôi a! Vốn tôi nghĩ cậu không đến tìm tôi là không thêm quan tâm.”

Lôi Nhất Minh không nói gì, chỉ nhếch khóe miệng cười khổ.

Hai người đi vào văn phòng Lôi Nhất Minh. Lôi Nhất Minh đóng cửa lại.

“Tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh.”

“Tôi biết, nhưng trước khi tôi nói cái gì, tôi muốn hỏi cậu một câu trước.”

“Àn?”

Thượng Dung không cười nữa, nghiêm mặt hỏi hấn, “Cậu còn yêu Thẩm Quần không?”

“Đây là vấn đề của tôi!” Cảnh báo trong đầu Lôi Nhất Minh chợt vang, Những lời đại loại như ‘lâu ngày sinh tình’ đột nhiên nảy ra.

“Không cần dùng ánh mắt đề phòng như đề phòng cướp để nhìn tôi.” Thượng Dung lắc đầu hết cách, “Tốt xấu gì tôi cũng là ân nhân cứu Thẩm Quần; cậu cho tôi chút mặt mũi đi.”

“Cũng đúng!” Lôi Nhất Minh gật gù đầu, nhìn như bình tĩnh lắm, thực ra trong lòng hấn đã muốn rung cây nhát khi * lắm rồi, “Đầu năm nay cái kiểu ‘có ơn cứu mạng, lấy tân báo đáp’ đã không còn lưu hành nữa.”

(*: Nguyên văn là: = Xao sơn chấn hổ: công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động.

Tương tự như câu rung cây nhát khi bên mình.)

Thượng Dung cười ha ha, “Cậu đừng đa nghi như thế!”

“Có sao?” Lôi Nhất Minh biết rõ còn cố hỏi.

Hai người cùng cười, gật gù đầu, như những người hiểu nhau mà không cần lời nói.

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Thượng Dung đổi chủ đề, tiếp tục vấn đề vừa rồi.

“Ừ!” Lôi Nhất Minh không dài dòng với gã, rõ ràng dứt khoát trả lời.

“Vậy tại sao cậu lại rời khỏi Thẩm Quần?”

“Tôi đã trả lời câu hỏi của anh, hẳn là anh cũng nên trả lời vấn đề tôi muốn biết chứ.” Lôi Nhất Minh nhìn Thượng Dung hỏi lại.

Thượng Dung vuốt cằm, “Cậu đúng là bản sắc thương nhân, một chút thoa thiệt cũng không chịu a.”

Lôi Nhất Minh nhếch miệng cười cười, không cho là đúng, tiếp tục hỏi, “Tôi muốn biết nguyên nhân Thẩm Quần rời khỏi tôi khi đó.”

“Tôi biết thế nào cậu cũng muốn hỏi cái này.” Thượng Dung gật gật đầu, “Không thành vấn đề, tôi có thể nói cho cậu biết.”

Lôi Nhất Minh nhìn gã, chờ gã tiếp tục.

“Nhưng tôi còn phải biết vì sao cậu lại rời khỏi Thẩm Quần.”

“Tôi nghĩ tôi muốn biết trước.” Quan trọng nhất là Thẩm Quần có còn cần hắn hay không!

“Cậu hẳn cũng biết Thẩm Quần là cô nhi, đúng không?” Thượng Dung không vì thừa nước đục thả câu, thấy Lôi Nhất Minh gật đầu, lại tiếp tục nói, “Khi cậu gặp tiểu Diệp và Phương Thiên, hẳn là cũng biết một ít chuyện sau khi anh ấy rời khỏi chứ?”

“Biết một chút.” Lôi Nhất Minh khe khẽ thở dài, nắm chặt tay, miễn cưỡng nhịn cơn đau lòng xuống, “Y lại làm khó chính mình.”

“Đúng vậy! Y làm khó mình!” Thượng Dung gật đầu đồng ý với lời Lôi Nhất Minh, “Khúc mắc của y quá nhiều. Y nói rời khỏi cậu, là vì sợ có một ngày nào đó, y sẽ giết cậu.”

“Anh nói cái gì?” Nghĩ tới cả ngàn cả vạn khả năng, nhưng lý do quái đản như vậy, Lôi Nhất Minh vẫn là lần đầu tiên nghe được. “Giết tôi? Vì sao muốn giết tôi?”

“Sáu năm trước, khi y đến bệnh viện của tôi, thân thể rất kém. Y không phải là bệnh nhân khác thường, nhưng y thực sự có chuyện rất khó khăn. Bất luận bác sĩ cho y uống thuốc gì, chích thuốc gì, y cũng thực ngoan ngoãn, không chút phản kháng; nhưng dù có chữa thế nào đi nữa, y vẫn không khỏe lên được. Tôi không còn cách nào khác, đành phải thôi miên y.”

“Sao anh có thể...” Lôi Nhất Minh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, làm chuyện này quả thực chính là phạm tội.

“Tôi biết làm thế là rất mạo hiểm, nhưng tôi đã nói rồi, tôi không còn cách nào khác, cũng không muốn ngồi nhìn y chết.” Thượng Dung nhẹ nhàng thở dài, “Tôi không phủ nhận, có một khoảng thời gian tôi đã động tâm với y. Y là kiểu người mà người khác nhìn không được muốn đưa tay xóa đi sầu lo; cho nên tôi động tâm cũng là chuyện bình thường.”

Những lời này Lôi Nhất Minh tuyệt đối không muốn nghe. Hắn nhăn mày, hỏi, “Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?”

“Bình dấm chua của cậu cũng lớn quá nhỉ! Tôi nói là chỉ trong một khoảng thời gian mà thôi.” Thượng Dung giả hoạt trừng mắt nhìn hắn, “Tinh thần y vô cùng kém, cho nên tôi cũng vô cùng cẩn thận ám thị cho y. Cậu chỉ biết y là cô nhi, nhưng chắc cậu không biết cho mãi đến mười tuổi thì y mới vào cô nhi viện đầu nhĩ.”

“Tôi không biết, y chưa từng nói cho tôi nghe chuyện đó.” Bởi vì Thẩm Quần chưa bao giờ vui vẻ đề cập đến chuyện trước kia của y, mà Lôi Nhất Minh cũng không hỏi nhiều. Ngoại trừ biết y luôn hướng đến một gia đình hạnh phúc thì hẳn cơ hồ chưa bao giờ nghĩ đến việc đi mở miệng vết thương của Thẩm Quần ra, tìm đến tận cùng.

“Vậy cậu có biết chuyện cha mẹ y không?”

Lôi Nhất Minh nhìn gã; hẳn biết Thượng Dung đang nói vô nghĩa. Nếu hẳn biết mà còn phải hỏi gã sao? Hẳn cũng biết mục đích của Thượng Dung khi hỏi hẳn những thứ này hẳn là vì khoe khoang, khoe chuyện gã biết mà hẳn lại không biết.

“Anh có biết cũng vô dụng, bởi anh không phải là thuốc mà Thẩm Quần cần.” Muốn uy hiếp hẳn? Hừ, không có cửa đâu!

“Cậu quả nhiên là đối thủ rất khó đối phó a.” Thượng Dung dựa người vào sofa, cười ha hả. “Người như cậu, nhược điểm quả là rất ít, nhưng nếu có thì thường sẽ là nhược điểm trí mạng. Thẩm Quần chính là nhược điểm trí mạng của cậu, cậu nhất định bị y khống chế rồi!”

“Liên quan gì đến anh?” Lôi Nhất Minh lại khẳng định thêm lần nữa, Thượng Dung cũng không phải người nho nhả lễ độ như ngoài mặt, mà đích thực là một con hồ ly.

Thượng Dung cũng không muốn nói chuyện vô nghĩa nữa, tiếp tục nói, “Kì thực, cha mẹ Thẩm Quần là tự do yêu đương, oanh oanh liệt liệt sống với nhau. Lúc ấy, cha y vì theo đuổi mẹ y mà hao tổn tâm tư rất lớn, thư tình cơ hồ là dùng máu viết, mỗi ngày đều đứng hát tình ca dưới cửa sổ nhà mẹ y. Mỗi ngày dù có mưa gió thế nào cũng không nản; những chiều gì trong kịch truyền hình thì cha y đều dùng qua, còn tự nghĩ ra bao nhiêu trò mới. Khi bọn họ kết hôn, tất cả mọi người đều nghĩ đó là một đôi hạnh phúc nhất. Kết quả, khi Thẩm Quần mười tuổi, cha y lại ngoại tình bên ngoài.”

“Cho nên Thẩm Quần không tin vào chuyện tình cảm, cũng không tin tưởng tôi, phải không?” Lôi Nhất Minh đánh gãy lời Thượng Dung, hỏi, “Y cho là tôi cũng là như cha y sao?”

“Không chỉ có như thế!” Thượng Dung lắc lắc ngón tay, “Chuyện tiếp theo còn nghiêm trọng hơn nhiều. Mẹ Thẩm Quần là dạng người trong mắt không thể lưu một hạt cát. Sau khi bà biết chuyện của chồng mình, một câu cũng không nói, cũng không nháo gì cả; đợi đến nửa đêm liền lên giết chết ông, sau đó ở phòng tắm cắt cổ tay tự tử. Tình huống cụ thể tôi không dám hỏi rõ, sợ y hăm vào đó quá sâu, đối với cảm xúc rất nguy hiểm. Nhưng lúc ấy hẳn là Thẩm Quần có ở đó.”

“Tôi có thể hiểu!” Lôi Nhất Minh chậm rãi nhắm mắt lại, “Y rời khỏi tôi cũng là vì sợ có một ngày nào đó sẽ làm tôi bị thương.”

Thượng Dung gật gật đầu, “Đúng vậy! Thẩm Quần nói, cả đời này y vốn không muốn yêu người nào, bởi y rất sợ tình yêu có thể hủy thiên diệt địa này (aka yêu sâu đậm). Nhưng khi y gặp cậu, tựa như số mệnh vậy, nhất kiến chung tình. Nói tới đây, y đã dùng hình ảnh rất thú vị để hình dung. Y nói, lúc các người ở chung, y tựa như người khiêu vũ trên những mảnh thủy tinh, mỗi lần hạnh phúc đều là máu chảy đầm đìa. Y lúc nào cũng tự nhắc nhở mình, rằng đừng yêu cậu nữa, nhưng vẫn không thể nào làm được. Trong lòng y, hiển nhiên cậu là người yêu duy nhất.” Nói tới đây, Thượng Dung dừng lại một chút, “Tôi nghĩ tôi đã tỉnh lược một loạt từ khen ngợi cậu từ miệng y rồi đấy.”

Lôi Nhất Minh cười lạnh, “Hừ” một tiếng, tự tin vô cùng nói, “Đối với y, tôi đương nhiên là người yêu duy nhất trên đời này rồi.”

“Đáng tiếc là y càng yêu cậu thì càng sợ đến một ngày nào đó, mình sẽ giống mẹ, làm chuyện cực đoan như vậy. Hạnh phúc mà cậu cho y, cũng vô cùng đau khổ!”

“Nhưng nếu rời khỏi tôi, y có thể không khổ sở sao? Nếu tôi đoán không sai, y hẳn là ôm ý định không muốn sống nữa mới rời đi.” Nhớ tới lời tiểu Diệp nói, trái tim Lôi Nhất Minh nhện không được mà đau đớn, “Nếu thực sự chỉ cần y rời khỏi tôi mà có cuộc sống yên bình hạnh phúc, tôi nghĩ dù tôi có yêu y đến thế nào thì cũng có thể buông tay. Nhưng sự thật tựa hồ không phải vậy.”

“Ai nói không phải!” Nói tới đây Thượng Dung hết cách thở dài, “Tôi không thể thô miên y cả đời, nhưng tôi muốn y tiếp tục sống, cho nên tôi giúp y tạo ra tiểu Mông.”

“Anh nói cái gì?” Hiển nhiên hôm nay Thượng Dung đến là muốn kích thích trái tim Lôi Nhất Minh, mỗi việc mà gã nói đều như một tấn thuốc nổ oanh tạc hẳn.

“Thẩm Quần nói y muốn có con của y và cậu, cho nên tôi mới giúp y. Thế nào? Nhóc mập đó đáng yêu không? Giống Thẩm Quần đấy chứ?” Nói tới đây Thượng Dung đắc ý nở nụ cười, nhìn Lôi Nhất Minh

đang ngậy ra như phồng, tiếp tục nói tiếp, “Ngay cả tên cũng là do tôi đặt. Tiểu Mông, chính là ý mông tại cổ lý.”

(mông tại cổ lý: nguyên văn: : Nghĩa gốc là ví với người hồ đồ, không nhận được đâu là chân tình, không biết chút nào đến chuyện liên quan đến mình, thường được ví với chân tướng không rõ ràng, bị người khác đánh lừa. Sau thường dùng như một câu thành ngữ, ý chỉ tình cảm sâu sắc.)

“Anh nói...”

“Tôi chưa nói gì cả!” Thượng Dung vươn tay, làm động tác như ‘tôi thật sự vô tội’. “Tôi nói với Thẩm Quần rằng đứa bé là dùng gien của y và cậu thụ tinh nhân tạo mà thành, nhưng sự thực thế nào thì chính tôi cũng không rõ lắm. Có lẽ đó chỉ là lời nói dối của tôi vì muốn y sống mà thôi. Dù sao lúc đó thì tôi và cậu vẫn là tình địch, cậu nghĩ tôi sẽ làm thế nào?”

“Hừ! Ấu trĩ!” Phục hồi tinh thần lại, Lôi Nhất Minh đồng tình thở dài, “Cho dù anh có nói với tôi rằng tiểu Mông là được thụ tinh từ gien của anh và Thẩm Quần thì cũng không ảnh hưởng gì đến tình cảm của tôi dành cho nó. Huyết thống đúng là rất kì diệu, nhưng khi tôi quyết tâm sống chung với Thẩm Quần thì tôi đã xem tiểu Mông như con ruột rồi.”

“Có thể nói những lời như vậy, cậu quả là rộng rãi hơn nhiều người. Thua trong tay cậu cũng không hối tiếc, may mà tôi đã sớm buông tay rồi; cậu và Thẩm Quần cũng hết hi vọng thôi.” Thượng Dung mỉm cười vươn tay, “Lần này cậu sẽ không cự tuyệt chứ?”

Lôi Nhất Minh nhìn gã một cái, nhếch nhếch khóe miệng, “Ai nói sẽ không? Đời này tôi quyết không bắt tay với anh. Tôi không thích anh, thế nào?!”

“Cậu quả nhiên là người thù dai.” Thượng Dung bó tay lắc đầu, ngượng ngùng thu tay lại, “Còn gì muốn hỏi không?”

“Tôi nghĩ tôi đã biết hết những chuyện muốn biết rồi.” Lôi Nhất Minh vuốt cằm, nhớ lại lần đầu tiên thấy mấy bộ quần áo trong tủ đồ của Thẩm Quần, mấy bộ đó đúng là kích cỡ của mình. Hóa ra người kia vẫn tuân thủ ước hẹn ngày trước của hai người, một mình mang theo tiểu Mông sống trong thế giới hư ảo đầy đủ ba người, yên lặng chờ như đang đợi mình trở về. Hoặc cũng có thể nói, bản năng của Thẩm Quần vẫn hy vọng mình có thể đi tìm y, trở thành ngọn đèn trong phòng mãi mãi ấm áp.

“Cậu đang nghĩ đến Thẩm Quần sao? Biểu tình ôn nhu như vậy?” Thượng Dung khoa trương nhún vai, “Thói quen của cậu giống hệt Thẩm Quần, chỉ cần nghĩ đến đối phương sẽ lộ ra biểu tình thật ôn nhu.”

“Tiểu Mông mở miệng nói câu đầu tiên có phải là ‘Đạt Đạt’ không?” Lôi Nhất Minh mỉm cười nhìn Thượng Dung hỏi.

“Sao cậu biết?”

Quả nhiên là thế! Lôi Nhất Minh gật gật đầu, khe khẽ thở dài, “Y thực ngốc!”

17. Chương 17

Quả nhiên là thế! Lôi Nhất Minh gật gật đầu, khe khẽ thở dài, “Y thực ngốc! Y vẫn tuân thủ ước định của hai chúng tôi, cho dù có rời khỏi tôi cũng thế. Lời đầu tiên mà tiểu Mông mở miệng nói được chính là biệt danh của tôi, vì sao tôi lại không nghĩ tới chuyện y cố ý làm thế để luôn có cảm giác tôi vẫn ở bên cạnh chứ.”

“Đối với Thẩm Quần mà nói, sau khi mất đi sự chờ mong hư ảo, có lẽ còn yên tâm hơn cả việc có được tất cả nhưng lại luôn lo sợ mất đi.”

Đề tài đến đây là chấm dứt. Thượng Dung đứng lên cáo từ. Khi đi đến cửa, gã quay đầu hỏi Lôi Nhất Minh, “Tiếp theo cậu muốn làm gì? Sẽ đi tìm Thẩm Quần sao?”

Lôi Nhất Minh nhẹ nhàng lắc lắc đầu, mỉm cười đứng lên, “Bây giờ tôi không biết, muốn có thời gian để suy nghĩ một chút.”

Thượng Dung hơi sững sốt một chút, rồi cũng nở nụ cười, “Cậu đang đợi y chủ động đến tìm cậu sao? Y đã chịu được cả sáu năm, cậu cảm thấy bây giờ y sẽ đến tìm cậu sao? Lại nói, cậu không sợ người khác thừa dịp này mà nhảy vào à?”

“Nếu y không muốn bị tôi tìm thấy thì sao lại vẫn ở thành phố này? Trung Quốc lớn như vậy, y chỉ cần đi đến một thành phố nào đó không biết thì chúng tôi có còn cơ hội gặp nhau không?” Một khi biết Thẩm Quần vẫn yêu mình, Lôi Nhất Minh lập tức trở nên tự tin vô cùng, hiểu được thâm ý đằng sau hành động của Thẩm Quần. “Còn về phần có kẻ nào muốn nhảy vào, không phải anh đã ở bên y cả sáu năm mà vẫn không có kết quả đó sao? Giờ tôi đã trở lại, anh còn khả năng chắc?”

Thượng Dung lắc đầu cười to, “Khó trách cậu kinh doanh thuận lợi đến thế! Quả nhiên anh mất cậu vừa ngoan vừa chuẩn (lợi hại và chính xác), đả kích đối thủ không lưu tình chút nào! Nhưng cậu còn muốn đợi sáu năm nữa sao?”

“Chỉ cần là y, chờ cả đời cũng không là gì. Nhưng bị động vốn không phải là phog cách của tôi, tôi sẽ tìm cách phá cửa thôi.”

Tiến bước Thượng Dung, Lôi Nhất Minh đứng ở cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Ngoài cửa sổ, một đám mây đen đang bay về hướng thành phố, trời thoạt nhìn có vẻ nặng nề u ám, nhưng tâm tình của hắn giờ phút này lại hoàn toàn tương phản. Giờ hắn đã giao quyền chủ động vào tay Thẩm Quần. Chỉ cần người kia vươn tay, hắn dù ở đâu cũng sẽ vươn tay ra, bắt chặt lấy tay y, rồi cho y hạnh phúc! Cả đời hạnh phúc! Hắn đang đợi, chờ Thẩm Quần có dũng khí vươn tay.

Trước lúc trường học được nghỉ, Lôi Nhất Minh cố ý lái xe đến trường tiểu Mông học, đón nó về.

Lâu ngày không gặp tiểu Mông, Lôi Nhất Minh cố ý mua một đồ chơi chất ở ghế sau xe, ccho nó chút bất ngờ. Đi tới cửa, liền thấy tiểu Mông và vài đứa nhỏ ngồi vừa chờ cha mẹ, vừa chơi đùa.

Lâu lắm không gặp, không biết có phải do tâm lý hay không mà Lôi Nhất Minh thấy vóc dáng nó có vẻ cao hơn, dù mặt hơi gầy. Đang lúc đau lòng thì chợt nghe thanh âm nhỏ của tiểu Mông nói với mấy đứa nhỏ kia, “Mẹ tớ chưa đón, tớ không kịp xem Doraemon rồi.”

“Nhà tớ có nguyên một bộ DVD, có thể cho cậu mượn, Chu Lệ Lệ, nhưng sau này cậu không được để ý đến Triệu Siêu nữa, chỉ cho phép cậu nói chuyện với tớ.”

“Làm gì mà không được để ý đến tớ? Thẩm Mông, cậu thật xấu! Có gì hơn người chứ? Chu Lệ Lệ, cậu đừng nghe cậu ấy, tớ nói ba ba mua rồi sẽ cho cậu mượn.”

“Hừ, tớ còn có một con Doraemon rất lớn, cậu có không? Nó còn lớn hơn cả tớ nữa! Cậu có không? Có không?”

“Oa, còn cao hơn cậu nữa hả? Thật lợi hại nha! Thẩm Mông, sao cậu có Doraemon lớn vậy? Cậu mua ở đâu? Tớ cũng bảo ba ba mua một con.”

“Nhất định, nhất định tớ cũng mua! Có giữ gìn đâu chứ!”

“Không mua được đâu, là Đạt Đạt của tớ tặng đó, là thắng được ở khu vui chơi.”

“Cậu gạt người! Ba ba tớ có rất nhiều tiền, nhất định sẽ mua được.”

Lôi Nhất Minh sững nịch nhìn mấy đứa nhỏ khác vây quanh Thẩm Mông, khóe miệng gợi lên nụ cười. Chỉ cần trong người đứa nhỏ này có huyết thống của Thẩm Quần, mặc kệ có ghen của hắn hay không cũng không sao cả, hắn đều xem đứa nhỏ như con của mình.

Lại nhìn đám nhóc một hồi, thấy càng lúc càng hỗn loạn, tiểu Mông cứ như lão hổ bị vuốt đuôi, tức giận đến nhảy dựng lên, dậm chân, “Không mua được đâu, không thể mua được!”

“Mua được, chắc chắn mua được!”

“Nói nữa là tớ đánh đó!”

“Cậu dám!”

Mắt thấy bọn chúng chuẩn bị đánh nhau, Lôi Nhất Minh lên tiếng gọi nó, “Tiểu Mông!”

Tiểu Mông vừa rồi còn loạn xạ với các bạn, quay đầu vừa nhìn thấy Lôi Nhất Minh, nhất thời hai mắt sáng lên, ném bạn bè ra sau đầu, như con chó nhỏ chạy bổ về phía này, nhào vào lòng hắn, “Chú, cháu rất nhớ chú a! Chú cuối cùng cũng trở lại rồi!”

Lôi Nhất Minh một tay ôm nó, một tay nhẹ nhàng véo nhẹ mũi nó, “Vừa rồi còn chơi đùa với bạn nhóc, không phải gọi chú là Đạt Đạt sao? Bây giờ lại gọi khác rồi?”

Tiểu Mông có chút ngượng ngùng, đem mặt chôn trong lòng hắn, một lát sau mới ngẩng đầu, kiêu ngạo tuyên bố với các bạn, “Đây, đây là Đạt Đạt của tớ! Doraemon siêu lớn của tớ là do chú thắng được. Chú ấy rất lợi hại, các cậu có không?”

“Lợi hại vậy sao? Bọn tớ không tin!”

“Đương nhiên đương nhiên!”

Đám hoài nghi anh hùng trong cảm nhận của nó, tiểu Mông tức giận đến vùng tay loạn xạ, “Đạt Đạt, mau bộc lộ tài năng cho bọn họ xem đi, nhanh lên!”

“Ok!” Có thể cho tiểu Mông chút mặt mũi, Lôi Nhất Minh vui vẻ cố gắng sức lực. Đánh giá xung quanh, thấy hộp sữa không biết do ai vứt ven đường, thế là hắn buông tiểu Mông, thối lui vài bước, “Các bạn nhỏ, phải nhớ kĩ nha, không được vứt rác bừa bãi.”

“Vâng!” Một đám nhóc cùng trả lời

“Vứt rác phải vứt ở đâu?”

“Bãi rác!”

“Đúng rồi! Giải nga!” Nói xong Lôi Nhất Minh giơ tay lên, bịch! một tiếng, hộp nhạc bị vứt vào bãi rác ven đường, không sai chút nào.

Lôi Nhất Minh dáng người anh tuấn, khí độ bất phàm, vốn là hình tượng anh hùng trong trí tưởng tượng của đám nhóc; hơn nữa hắn lại tài giỏi như vậy, vừa nãy còn đùa nháo ầm ĩ với tiểu Mông; đám nhỏ lập tức vỗ tay kêu to, “Oa, Thẩm Mông, Đạt Đạt của cậu thật là lợi hại, hảo soái nga!”

Giành được âm thanh tung hô ủng hộ, tiểu Mông đương nhiên rất đắc ý, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng phần chần chừ hơn hẳn, đúng là sĩ diện đã đê thỏa mãn!

“Vui không? Chú đi rửa tay.” Lôi Nhất Minh vừa mới xoay người, tiểu Mông lập tức như cái đuôi dán sau hắn, một tác cũng không rời.

“Có chuyện gì sao?” Rửa sạch tay dưới vòi nước công cộng, Lôi Nhất Minh cúi xuống hỏi nó.

“Chú đi đâu vậy? Cháu rất nhớ chú a!” Tiểu Mông cúi đầu nhìn giấy mình, nắm góc áo Lôi Nhất Minh bên cạnh mình đối tới đối lui.

“Ba ba nhóc nói sao?”

“Ba ba nói chú đến nhà họ hàng rồi.”

Quả nhiên lại là mấy lời này, Lôi Nhất Minh bó tay thở dài. Trong tình cảm, Thẩm Quân đúng là kẻ đào ngũ tiêu chuẩn a!

“Ba ba nhóc không nói là chú không cần hai người sao?”

“Chú không cần cháu và ba ba sao?” Tiểu Mông ngẩng đầu nhìn Lôi Nhất Minh, đôi mắt to đen nhìn thẳng vào hắn, dừng cảm truy vấn.

“Đương nhiên không phải! Chú chỉ đang nghĩ cách nào làm ba ba nhóc phải ở bên chú thôi.” Lôi Nhất Minh nhìn nó, vô cùng tán thưởng dũng khí của nó.

“Ba ba sinh bệnh.” Tiểu Mông búi môi, nhẹ nhàng nói.

“Bị bệnh? Sao lại bệnh?” Chẳng lẽ lúc mình đang nghĩ cách nào có thể giải bỏ khúc mắc trong lòng Thẩm Quần, thân thể y lại chống đỡ hết nổi sao? Lôi Nhất Minh đau lòng nhớ lại lúc bọn họ vẫn ở chung, thân thể Thẩm Quần vẫn rất gầy. Cũng khó trách tại sao Thượng Dung lại có chìa khóa nhà y, bởi không có người chăm sóc, lỡ y có bị bệnh thì tiểu Mông phải làm sao bây giờ? “Y lại không hảo hảo chiếu cố chính mình!”

“Chú là Đạt Đạt của cháu được không?” Tiểu Mông đưa tay ôm lấy cổ Lôi Nhất Minh, dựa vào má hắn, nhẹ nhàng nói bên tai, “Cháu và ba ba đều thích chú.”

Lôi Nhất Minh nhắm mắt lại, gật gật đầu. Vốn hắn chỉ muốn đến nhìn tiểu Mông một chút, muốn chờ Thẩm Quần nghĩ cho thông suốt, nhưng khi nghe tin Thẩm Quần bị bệnh, lại nghe thỉnh cầu của tiểu Mông, hắn cảm thấy không thể nhẫn tâm được nữa.

18. Chương 18

Buông tiểu Mông ra, Lôi Nhất Minh mỉm cười nói với nó, “Đi, chúng ta đi tìm ba ba rồi cùng nhau ăn pizza được không?”

Tiểu Mông cao hứng kêu to “Vạn tuế!”

Lôi Nhất Minh nắm tay nó lên xe, lấy đồ chơi từ ghế sau đưa cho nó, thuận tiện thắt dây an toàn luôn. Hắn vừa khởi động xe vừa nghĩ, cho dù bằng dây ba thước thì muốn hắn thực sự bỏ mặc Thẩm Quần căn bản là không thể được, không bao giờ có chuyện đó.

(bằng dây ba thước: nguyên văn: bằng đồng tam xích phi nhất nhật chi hàn = : bằng dây ba thước ko phải cho một ngày lạnh, ý chỉ bất cứ chuyện gì cũng đều có nguyên nhân sâu xa, ko phải trong chốc lát mà có thể hình thành. Ý anh ở đây là tình cảm của anh dành cho Thẩm Quần ko phải ngày một ngày hai, muốn bỏ mặc y là ko thể)

Xe vừa chạy ra đường cái liền thấy một đám người vây quanh cả đường. Lôi Nhất Minh nhíu mày, trong lòng không hiểu sao lại thấy vô cùng lo lắng. Hắn bỏ dây an toàn, nói với tiểu Mông đang ngồi bên cạnh, “Ngoan ngoan đợi ở đây Đạt Đạt phải đi xem có chuyện gì.”

Tiểu Mông “Úc” một tiếng, vừa nghịch đồ chơi vừa gật đầu.

Lôi Nhất Minh mở cửa xe, đẩy đám người qua, liền thấy một bóng dáng quen thuộc té xỉu bên vệ đường.

“Mau tránh ra!” Dùng sức đẩy đám người đang vây quanh Thẩm Quần, Lôi Nhất Minh vọt tới trước mặt Thẩm Quần, cẩn thận ôm y đứng lên, “Sao lại thế này? Ai trong các người làm y té xỉu?” Nói xong liền nhìn quanh bốn phía, hung tợn chất vấn người xung quanh.

“Không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi chỉ thấy anh ấy té xỉu thôi.”

“Đúng vậy a, chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi.”

“Anh biết anh ấy thì mau đưa anh ấy đến bệnh viện đi.”

“Sắc mặt anh ấy kém như vậy, vừa nhìn đã biết là ăn uống không đủ, chắc chắn là tụt huyết áp rồi.”

Lôi Nhất Minh mặc kệ đám người tốt bụng xung quanh. Cứ để bọn họ xem náo nhiệt cũng được, hắn ôm y vào lòng mình, nhẹ nhàng nâng mặt y lên, gọi tên y, “Thẩm Quần, Thẩm Quần?”

Mặt Thẩm Quần không chỉ tái nhợt mà còn lạnh đến dọa người! Lôi Nhất Minh cầm lấy ngón tay lạnh lẽo của y, lấy tay mình bao phủ toàn bộ bàn tay y, cố gắng truyền nhiệt độ ấm áp của mình cho y.

Một lúc lâu sau, Thẩm Quần mới nhẹ nhàng giật giật lông mi, chậm rãi mở to mắt, đối diện với ánh mắt lo lắng của Lôi Nhất Minh. Y chậm rãi vươn tay, xoa nhẹ lên mặt hắn, “Cậu...”

“Là tôi! Bây giờ đừng nói gì cả, để tôi mang anh đến bệnh viện.” Lôi Nhất Minh cởi áo khoác trên người, bao lấy người y, ôm y đi đến chỗ đậu xe.

Hắn nhớ ngày đó khi Phương Thiên nói đến Thẩm Quần lại dùng từ ‘nhặt’, xem ra lúc này hắn đã nhặt được Lôi Nhất Minh rồi! Ôm lấy người còn nhẹ hơn lúc mình rời đi rất nhiều, Lôi Nhất Minh cảm thấy vừa hối hận vừa đau lòng. Hắn không nên mặt kệ Thẩm Quần một thời gian dài như thế khi mà đã biết rõ mọi việc.

“Anh không tự chăm sóc mình!” Những lời này không phải là một câu hỏi mà dùng ngữ khí vô cùng khẳng định.

Thẩm Quần bị bao trong áo khoác hắn, chỉ lộ ra gương mặt. Y nhìn Lôi Nhất Minh chăm chăm, chỉ si ngốc nhìn hắn như vậy, không nói cũng không hành động gì.

Lôi Nhất Minh dùng sức ôm chặt y, ba bước thành hai bước chạy về xe, mở cửa cẩn thận đặt Thẩm Quần vào ghế sau.

“Ba ba xảy ra chuyện gì?” Tiểu Mông xoay người, dùng đôi mắt to nhìn Thẩm Quần, lại quay đầu nhìn nhìn Lôi Nhất Minh.

“Không có việc gì...” Thanh âm Thẩm Quần nhẹ như con mèo con mới sinh, hữu khí vô lực, thực sự là làm cho người ta còn bất an hơn cả không nói gì.

Tiểu Mông nhìn Lôi Nhất Minh cầu cứu, nhỏ giọng hỏi, “Ba ba có chết được không?”

“Đừng lo lắng! Mới có vậy sao chết được? Lại còn có chú trong chùng mà.” Lôi Nhất Minh ngồi lại ghế lái, quay đầu nhìn Thẩm Quần bị bao chặt trong áo, mỉm cười sờ sờ đầu tiểu Mông, “Không phải sợ, chú nói không sao đâu, ba ba nhóc chắc chắn không việc gì cả.”

Tiểu Mông dùng sức gật gật đầu, dùng vẻ mặt sùng bái nhìn Lôi Nhất Minh, lớn tiếng nói, “Có Đạt Đạt ở đây, cháu không sợ!”

Lôi Nhất Minh lại khởi động xe, bổ sung một câu trong lòng, “Có ta ở đây thì dù có là ai cũng đừng nghĩ đến việc khi dễ ba ba nhóc, ngay cả gã cũng không được!”

“Thiếu, thiếu, thiếu, thiếu, thiếu...” Cây bút đỏ trong tay Thượng Dung không ngừng khoanh tròn trên chỉ số chỉ tiêu rồi đưa ra một kết luận như chém đinh chặt sắt, “Suy dinh dưỡng nghiêm trọng, cứ thế này thì chẳng khác nào một cái cây khô!”

Nói xong gã quay đầu nhìn Lôi Nhất Minh, biểu tình như ‘tôi biết ngay mà’, “Nếu cậu không tìm y, có lẽ chỉ còn cách tay y nhặt xác nữa thôi! Tôi biết y sẽ không tự chăm sóc cho mình, nhưng không ngờ lại quá đáng thế này. Không biết là y rất tin tôi, coi tôi có cánh cải tử hoàn sinh hay là tin tưởng rằng mình có chín cái mạng như mèo nữa!”

Lôi Nhất Minh trừng mắt, liếc Thượng Dung một cái, lại quay đầu nhìn Thẩm Quần đang tiếp nước biển đã ngủ thiếp đi, oán hận thở dài, “Y không phải cố ý đâu! Y không muốn mang thêm phiền toái cho người khác.”

“Chính vì vậy nên tôi mới không có cách nào trách y được. Lo mà chăm sóc y đi, tiểu Mông để đó tôi trông cho.”

“Để tôi trông tiểu Mông là được rồi, không dám phiền đến anh.”

“Làm gì mà dùng ánh mắt này nhìn tôi? Tôi luôn chăm sóc nó từ trước đến giờ mà...” Nói lời này, Thượng Dung ái muội cười ha ha. Gã đương nhiên sẽ không làm trò trước mặt tiểu Mông, thế là đưa tay vỗ vỗ bả vai Lôi Nhất Minh, “Nói giỡn thôi, tôi cũng chẳng phải là người không phân biệt được nặng nhẹ. Khi nó vẫn còn trong bụng mẹ, tôi đã luôn nhìn nó rồi, đương nhiên có tình cảm cũng là chuyện bình thường. Chẳng lẽ lâu ngày không gặp, cậu không muốn nói chuyện với Thẩm Quần sao? Có cái đuôi nhỏ ở đó, những lời buồn nôn sao có thể nói ra được?!”

Nhất châm kiến huyết! Vấn đề của bọn họ đúng là không thể nói trước mặt tiểu Mông được!

“Anh đừng nói lung tung trước mặt nó.” Cũng đừng hòng mơ tưởng thay thế địa vị của tôi trong cảm nhận của tiểu Mông. Lôi Nhất Minh bổ sung trong lòng!

“Yên tâm, tôi không nhầm chán như vậy.”

“Tiểu Mông ngoan, đi chơi với chú này một chút đi, chú và ba ba cháu có lời muốn nói.” Lôi Nhất Minh ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào tiểu Mông, dặn dò nó, “Ng ngoan ngoan nghe lời, cũng phải biết lễ phép, bằng không chú sẽ tức giận.”

“Cháu nghe lời Đạt Đạt!” Tiểu Mông dùng sức gật đầu.

Thượng Dung dắt nó ra khỏi phòng bệnh, đi xa rồi mà Lôi Nhất Minh còn mơ hồ nghe thấy tiếng Thượng Dung, “Sao vậy? Lúc trước không phải còn nhận chú là Đạt Đạt, giờ lại thay lòng đổi dạ rồi sao?”

“Cháu không cần chú đâu, cháu đã tìm được Đạt Đạt thật sự rồi!”

Thanh âm hai người dần dần không nghe thấy nữa. Lôi Nhất Minh lấy lại tinh thần, nhìn Thẩm Quần đang say ngủ, lại nhìn bình truyền nước, thấy nước còn khá nhiều. Lôi Nhất Minh thay Thẩm Quần đắp chăn, nhưng chỉ một động tác nhẹ nhàng như vậy thôi cũng là Thẩm Quần bừng tỉnh. Hai người như đang trong đoạn dừng hình trên điện ảnh, nhìn nhau hồi lâu. Cuối cùng, Lôi Nhất Minh mở miệng trước, “Đói không?”

Thẩm Quần lắc lắc đầu, “Tôi tưởng đang nằm mơ!”

“Nếu tôi nói là anh đang mơ thì sao?” Lôi Nhất Minh gợi khéo miệng, “Anh cho rằng da mặt tôi thực sự dày như tường thành thật sao? Bị anh cự tuyệt một lần mà còn dũng khí đến tìm anh?”

“Thực xin lỗi...” Thẩm Quần cười, nhưng trong mắt đã ầng ậc nước, “Người không có dũng khí là tôi.”

“Thượng Dung nói anh xem anh là người có chín cái mạng như mèo, nhưng tôi thấy người có chín cái mạng là tôi mới đúng.”

19. Chương 19

“Nếu có thể, tôi thực sự không muốn như vậy! Tôi cũng chán ghét chính mình như vậy.” Nước mắt dính trên lông mi Thẩm Quần, run rẩy vài cái rồi trượt xuống khăn trải giường trắng như tuyết, thấm ướt một mảng.

“Dù anh có thể nào thì tôi vẫn không chán ghét, chỉ biết tôi càng yêu anh hơn.” Lôi Nhất Minh cúi đầu, hôn lên mắt y, môi hắn cũng dính chút ít nước mắt.

“Thực xin lỗi...”

“Tôi không cần anh phải giải thích, ngay từ đầu đã không cần! Anh biết cái tôi cần là gì mà.” Có nhiều việc, một khi không mở miệng đúng thời điểm, một khi đã trôi qua rồi thì căn bản không thể nào cõ bỏ được nữa.

Thẩm Quần nhìn Lôi Nhất Minh, cắn răng đến cả nửa ngày, lại không biết nói từ đâu, cuối cùng vẫn lựa chọn cúi đầu im lặng.

“Nhìn tôi, không cần trốn!” Lôi Nhất Minh vươn tay bắt lấy cằm y, buộc y phải nhìn thẳng vào mình, “Biết không, tình yêu là chuyện của hai người; một mình anh gánh không nổi, ngay cả tôi cũng vậy. Tôi không phải mình đồng da sắt, anh cũng không. Chúng ta đều đã bị thương. Anh nhìn vết thương trên người tôi xem, đó là tôi chịu vì anh, vì thế anh phải chịu trách nhiệm. Anh còn trốn tránh như vậy là muốn nhìn thấy thêm vết thương trên người tôi sao?”

“Không phải, không phải!” Lời nói của Lôi Nhất Minh làm Thẩm Quần vô cùng kích động. Y giãy dụa muốn đứng dậy, thiếu chút nữa là làm gãy cả kim truyền.

“Đừng lộn xộn!” Đè y lại, Lôi Nhất Minh cau mày nhìn y.

“Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi! Tôi chưa bao giờ muốn làm cậu bị thương. Tôi thực hối hận! Nhưng tôi rất sợ, sợ nếu tôi không rời khỏi cậu, tôi sẽ tự tay làm tổn thương cậu. Tôi không biết nên làm cái gì bây giờ. Tôi rất hi vọng cậu sẽ quên tôi đi, nhưng tôi lại sợ cậu sẽ thực sự quên tôi. Tôi ở lại thành phố này, chỉ hy vọng một ngày nào đó có thể không hẹn mà gặp. Tôi, tôi không biết phải nói thế nào, nhưng tôi thực

sự, thực sự không muốn làm tổn thương cậu. Tôi không hề...” Thẩm Quần dùng sức lắc đầu, “Tôi thà rằng chính mình bị thương cũng không muốn làm cậu bị thương...”

“Tôi thì sao? Tôi có thể trở mặt nhìn anh tự làm tổn thương mình mà vẫn có thể vui vẻ hạnh phúc sống sao?” Lôi Nhất Minh nheo mắt nhìn Thẩm Quần, “Anh thay tôi quyết định như thế, có bao giờ thực sự hỏi ý kiến của tôi chưa? Sáu năm trước đã thế, sáu năm sau vẫn vậy! Thẩm Quần, anh không cần ôn nhu mà thương tổn tôi như thế, hơn nữa lại còn từng chút từng chút tự hủy hoại chính mình! Tôi! Không! Cho! Phép! Anh! Làm! Như! Vậy!” Vài từ cuối cùng, Lôi Nhất Minh nói rất chậm rất nặng, hơn nữa còn như nghiêng răng nghiêng lợi.

Thẩm Quần không nói gì, ngơ ngác nhìn Lôi Nhất Minh.

Lôi Nhất Minh hít sâu một hơi, bình phục cảm xúc quá mức kích động của chính mình, buông Thẩm Quần ra, “Thượng Dung đã cho biết khá nhiều chuyện, nhưng còn một số chuyện tôi cần hỏi anh, đừng nói dối tôi được không?”

Thẩm Quần nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Anh yêu tôi không?”

Gật đầu, vẫn là gật đầu.

“Vậy anh thấy tôi yêu anh không?”

Thẩm Quần sững sốt một chút, một lát sau mới không xác định gật gật đầu, “Có lẽ.”

“Không phải có lẽ, là thực sự!” Lôi Nhất Minh cúi người, lấy tay ôm mặt y, gần từng tiếng nói, “Anh nghe cho rõ đây, tôi yêu anh! Vô cùng vô cùng yêu anh! Từ khi tôi quen biết anh cho tới bây giờ, tôi vẫn luôn yêu anh, hơn nữa còn tiếp tục yêu đến sau này nữa. Anh có thể không tin tôi, nhưng chúng ta có thể mang đáp án giao cho thời gian! Tôi sẽ không rời khỏi anh, cũng không cho phép anh rời khỏi tôi, lại càng không cho phép anh sống mãi trong thế giới ảo tưởng. Tôi muốn anh thấy tôi đang thực sự ở đây!”

“Tôi đang ở ngay đây! Người mang tiểu Mông đến khu vui chơi là tôi, không phải bóng dáng hư ảo nào đó; người làm điểm tâm khó nuốt cho anh cũng là tôi, không phải bóng dáng hư ảo nào đó. Người đưa tiểu Mông đến nhà trẻ, tặng nó đồ chơi là tôi, không phải bóng dáng hư ảo nào đó. Người ôm anh, hôn anh, yêu anh, quan tâm đến anh cũng đều là tôi, không phải bóng dáng hư ảo nào đó. Tôi muốn tồn tại dưới ánh mặt trời, tôi cũng muốn tiểu Mông tồn tại dưới ánh mặt trời, ngay cả anh cũng vậy!” Nói xong Lôi Nhất Minh vươn tay, mang theo tự tin tràn đầy tươi cười nhìn Thẩm Quần, “Nắm lấy tay tôi, chỉ cần anh nắm tay tôi, chúng ta có thể thử xem xem, cái gì mới thực sự là hạnh phúc!”

“Nhưng tôi sợ sẽ làm tổn thương cậu.” Thẩm Quần nắm chặt drap giường, trong thanh âm có sự dao động rõ ràng.

“Trước tiên tôi phải phản bội anh đã.” Lôi Nhất Minh nhìn y.

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả!” Ngữ khí không chút thương lượng, đồng thời lại tràn ngập dụ hoặc, “Anh rời khỏi sáu năm, mỗi ngày tôi đều nhớ đến anh, nghĩ đến một ngày nào đó chúng ta lại ở bên nhau. CHỜ cho đến khi chúng ta gặp lại chắc chắn sẽ là hạnh phúc, vậy vì sao lại không cho chính mình một cơ hội? Vì sao anh nhất quyết tin rằng chúng ta chỉ có làm tổn thương nhau?”

“Cậu... có thể đồng ý với tôi một việc không?” Suy nghĩ thật lâu, Thẩm Quần chậm rãi vươn tay, những ngón tay lại dừng trước khi chạm đến đầu ngón tay Lôi Nhất Minh.

“Chuyện gì?”

“Nếu, tôi nói là nếu... Nếu có một ngày cậu không còn yêu tôi nữa, xin cậu đừng cho tôi cơ hội làm tổn thương cậu, được không?”

Đây là cái loại yêu cầu gì vậy? Lôi Nhất Minh cười khổ, lắc đầu trong lòng. Nhưng hắn vẫn thờ dãi. Gật đầu với Thẩm Quần, “Nếu, tôi cũng nói là nếu... Nếu có một ngày nào đó tôi thay lòng đổi dạ, tôi nhất định

sẽ chạy đến nơi mà anh không thể tìm thấy, sẽ không cho anh có cơ hội làm tổn thương tôi, như vậy là được rồi chứ?!”

Thẩm Quần rưng rưng nước mắt, mỉm cười gật gật đầu, ngón tay run rẩy đụng vào đầu ngón tay của Lôi Nhất Minh, rốt cục bị hấn bao lấy, nắm chặt trong tay mình.

“Không được trốn nữa, có trốn cũng không thoát.”

“Được!”

20. Chương 20

“Hoan nghênh quý khách! Xin hỏi quý khách muốn mua gì?” A Tinh vừa lễ phép chào hỏi người mới tới, vừa lấy tay huých nhẹ lão bản Thẩm Quần đang ngăn người ở bên cạnh, hạ giọng, “Lão bản, có người đến!”

“A! Hoan nghênh quý khách!” Thẩm Quần như bừng tỉnh, phục hồi tinh thần; người mới tới đã vào khu tự chọn, căn bản không nghe thấy lời tiếp đón muộn màng của y.

“Lão bản, dạo gần đây anh luôn thất thần a.”

“Ừ, đúng vậy!” Thẩm Quần ngượng ngùng nhẹ nhàng mỉm cười, “Hình như là không tốt lắm a!”

A Tinh thở hắt ra, “Lôi tiên sinh đi công tác mới hai ngày, anh như vậy cũng thật là khéo nga!”

Bị người ta nói trúng tim đen, Thẩm Quần đỏ mặt cúi đầu, theo thói quen giải thích, “Thực xin lỗi!”

“Kỳ thật chỉ cần anh vui vẻ thì tốt rồi!” A Tinh nhìn y, “Lôi tiên sinh thoát nhìn hung dữ, kỳ thật rất chiều cổ anh a!”

“A? Nay, này...” Nếu độ ẩm trên mặt có thể nóng đến mức bốc cháy được, mặt Thẩm Quần bây giờ cũng có thể đạt tới tiêu chuẩn này rồi.

A Tinh thề lưỡi, không tiếp tục trêu lão bản nữa.

Mà Thẩm Quần mặt đỏ bừng vẫn hăm sâu vào vấn đề A Tinh vừa nêu: Lôi Nhất Minh đối xử với y được không? Vấn đề này đương nhiên là khẳng định. Đối với y mà nói, Lôi Nhất Minh hấn người yêu hoàn mỹ nhất trên thế giới này, y thậm chí càng giống một người cha tốt hơn.

...

Lúc tết âm lịch vừa qua, công việc trong công ty Lôi Nhất Minh bắt đầu lu bù. Cho dù là như vậy, hấn vẫn tìm chút thời gian dẫn Thẩm Quần và tiểu Mông cùng ăn bữa tối.

Ngày đó y mang theo tiểu Mông đến công ty chờ hấn. Lúc ở đường đối diện, tiểu Mông nháng thấy bóng hấn, lúc ấy vẫn đang đèn đỏ, Thẩm Quần giữ không chặt, tiểu tử kia lập tức lủi qua đường cái, chạy tới phía hấn, Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt đó tìm Thẩm Quần thiếu chút nữa ngừng đập.

Chứng kiến một màn ngoài ý muốn này, vẻ mặt Lôi Nhất Minh xanh mét, nâng tay lên đánh một cái vào vẻ mặt hưng phấn của tiểu Mông, vô cùng, vô cùng nặng.

Tiểu Mông bị dọa đến choáng váng, ôm mặt nhưng không dám khóc. Thẩm Quần vội vàng chạy tới cũng giật mình đau lòng, vừa định hảo hảo an ủi tiểu Mông vài câu, lại bị Lôi Nhất Minh ngăn lại. Hấn ngồi xổm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn tiểu Mông, hung thần ác sát rống lên với nó, “Không được qua đường như vậy! Về sau vĩnh viễn không cho phép qua đường như vậy! Lúc đèn đỏ nhất định phải đứng ở chỗ an toàn, mặc kệ người khác có tuân thủ luật giao thông hay không, không cần biết có xe qua đường hay không, lúc đèn đỏ không được qua đường! Có nghe không? Nghe hiểu không?”

Tiểu Mông bị dọa phá hư, chỉ gật đầu theo bản năng.

Lôi Nhất Minh vẫn chưa buông tha, lại rống lớn một tiếng, “Chú muốn nhóc nói! Nhớ kỹ không?!”

“Cháu biết rồi!”

“Lớn tiếng một chút! Nhớ kỹ cái gì?”

“Lúc đèn đỏ không được băng qua đường!” Lớn tiếng kêu ra những lời này, tiểu Mông rất cục không chịu được nữa, lớn tiếng khóc, sau đó liền nhào vào lòng Thẩm Quần tìm kiếm sự bảo vệ.

Lôi Nhất Minh lúc này mới đứng lên, ôn nhu sờ sờ đầu tiểu Mông, dùng âm thanh mềm mỏng nói với nó, “Được rồi, đừng khóc nữa, Đạt Đạt nói với cháu chuyện gì nhất định phải nhớ kĩ. Nếu cháu vì băng qua đường mà xảy ra chuyện gì, chú và ba ba cháu đều rất đau lòng.”

“Là vậy sao?” Tiểu Mông ằng ặc nước mắt ngẩng đầu nhìn Thẩm Quần, lại nhìn Lôi Nhất Minh. Bọn họ đều gật đầu với nó.

“Băng qua đường như vậy rất nguy hiểm, con nhất định phải nhớ kĩ.” Thẩm Quần thay nó lau khô nước mắt, ôn nhu nói với nó, “Đạt Đạt hung dữ như vậy với con cũng là muốn con nhớ kĩ chuyện này.”

Lôi Nhất Minh tán dương gật gật đầu với Thẩm Quần, ôm lấy tiểu Mông, cho nó ngồi trên vai mình, dỗ dành nó, “Được rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn đại tiệc thôi, Tiểu Mông nhớ kĩ là được. Đạt Đạt biết nhóc rất ngoan, nam tử hán không được tùy tiện khóc nha!”

Trên mặt tiểu Mông vẫn còn sưng đỏ nhưng đã bị lời nịnh này của hấn làm cho mỉm cười, ôm cổ Lôi Nhất Minh, làm nũng với hấn.

Lôi Nhất Minh vừa đi vừa quay đầu lại hỏi Thẩm Quần, “Tôi đánh nó có đau lòng không?”

Thẩm Quần gật gật đầu, “Đau lòng! Nhưng tôi biết cậu chỉ muốn tốt cho nó thôi. Cái kiểu làm sai thế này phải cho nó cái gì đó nhớ kĩ một chút. Lúc nó làm sai lần đầu tiên phải nghiêm khắc phạt nó, bằng không nó không nhớ được mới xảy ra chuyện lớn.”

“Chính xác!” Lôi Nhất Minh nhắc tiểu Mông lên xoay một vòng, không cần biết là đang mê hoặc người bốn phía liền cúi đầu hôn lên mặt y một cái, sau đó nhanh chóng chạy mất, nói với tiểu Mông đang ngồi trên vai, “Xem kia, ba ba nhóc đỏ mặt rồi!”

Hai người một lớn một nhỏ cười ha ha chạy lên trước, lưu lại Thẩm Quần mặt đỏ như bị thiêu cháy sưng người tại chỗ.

Người kia lúc nghiêm túc thì nghiêm túc đến dọa người, nhưng khi tỉnh trẻ con trở lên lại đáng yêu như vậy. Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó, Thẩm Quần liền nhịn không được mà nhẹ nhàng nở nụ cười.

...

A Tinh làm xong sổ sách, vụng trộm liếc nhìn Thẩm Quần như đi vào cõi thần tiên, vừa định gọi y thì điện thoại gọi hàng trên bàn vang lên. Cậu nhắc điện thoại, một âm thanh lớn tuổi mà lộ vẻ uy nghiêm truyền tới, “Xin hỏi đây có phải là siêu thị XX không?”

“Đúng vậy? Xin hỏi bác muốn giao hàng gì?”

“Không phải, tôi tìm Thẩm Quần, xin hỏi cậu ấy có ở đây không?”

“Xin đợi một chút!” Buông điện thoại, A Tinh huých Thẩm Quần, “Lão bản, có người tìm!”

“Ác!” Nhận điện thoại, Thẩm Quần lễ phép báo tên, “Xin chào, tôi là Thẩm Quần, xin hỏi ai đấy ạ?”

Đầu kia điện thoại thoáng dừng, sau đó thanh âm Lôi Vạn Niên chậm rãi truyền tới, “Xin chào, ta là Lôi Vạn Niên, là cha của Nhất Minh. Xin hỏi ta có thể nói chuyện với cậu không?”

Tay Thẩm Quần run lên, điện thoại thiếu chút nữa rơi xuống.

“Uy? Cậu có còn nghe không?”

“Nga, vâng, cháu vẫn đang nghe.” Nắm chặt điện thoại, Thẩm Quần hít một hơi thật sâu, “Xin hỏi ngài muốn gặp ở đâu? Lúc nào?”

“Cậu không cần lo lắng như vậy. Chuyện trước kia coi như bỏ qua đi, đừng nhắc lại nữa, được không?” Điện thoại bên kia, trong thanh âm Lôi Vạn Niên rõ ràng có ý tốt, “Cậu là đứa nhỏ thiện lương hiếu ý, hấn là có thể hiểu tâm trạng của người cha phải không? Sẽ không chỉ vì vậy mà ghi hận lão già này chứ, phải không?”

“Đương nhiên không phải!” Thẩm Quần vội vàng giải thích, phát hiện thanh âm mình hơi cao, lại vội vàng hạ thấp một chút, bổ sung, “Ngài là cha Nhất Minh, cháu chỉ biết tôn kính với ngài. Kì thật cháu rời khỏi Lôi Nhất Minh không liên quan đến ngài; đều, đều là cháu không tốt.”

Lôi Vạn Niên nhẹ nhàng nở nụ cười, trái lại còn an ủi y, “Được rồi được rồi, không cần nhận lỗi nữa. Chúng ta tìm lúc nào đó đi uống trà được không? Nếu Nhất Minh không đi công tác thì ta còn cơ hội nào mà tìm cậu nữa! Đứa nhỏ kia có đôi khi cũng không yên tâm ba ba nó a!”

“Hắn, hắn không cố ý. Ngài đừng trách hắn!”

“Không trách không trách, cậu cũng không có ý kiến thì ta đây quyết định thời gian và địa điểm được không?”

“Vâng!”

Lôi Vạn Niên nói một chỗ, Thẩm Quần lấy bút ghi lại. Phát hiện chỗ kia rất gần chỗ mình ở, y vội vàng nói, “Có lẽ nên gặp ở chỗ nào gần chỗ ngài là hơn. Dù sao ngài cũng đã lớn tuổi, cháu chạy qua đó chút cũng không sao.”

“Không cần, không cần. Ta còn muốn gặp gặp tiểu Mông mà! Có tiểu bằng hữu thì đừng chạy xa như vậy!” Nói xong Lôi Vạn Niên lại hỏi thêm một câu, “Cậu sẽ không phản đối chứ?”

Thẩm Quần sững sốt một chút, có chút căng thẳng hỏi, “Nhất Minh, Nhất Minh đã nói với ngài chuyện tiểu Mông rồi sao?”

“Tiểu Mông là con cậu, đương nhiên cũng là cháu ta.” Lôi Vạn Niên thở dài, độ lượng nói, “Ta và mẹ nó đã nghĩ thông rồi. Vả lại, nếu đó là con của cậu thì hắn cũng thực đáng yêu.”

21. Chương 21

Thẩm Quần cầm điện thoại, chỉ có thể áy náy mỉm cười. Đối với lời Lôi Vạn Niên, y không biết phải nói thế nào mới được. Y không biết có nên nói cho ông biết trong người tiểu Mông còn có gien của Lôi Nhất Minh hay không, bởi việc này quá mức phức tạp, nhất thời không cách nào nói cho rõ ràng được. Thứ hai, vạn nhất bị người khác biết được, sợ rằng tiểu Mông sẽ bị coi như quái vật mắt.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi!”

“Vâng!”

Gác điện thoại, vừa quay đầu liền thấy A Tinh đang giả vờ lau lau mặt bàn, vừa không ngừng nhìn y, chắc hẳn cậu đã nghe lén cuộc trò chuyện vừa rồi của y.

“Cậu nghe được?”

“Không, tôi không nghe được gì hết.” A Tinh vội vàng phủ nhận, nói xong lại không đánh đã khai hỏi lại, “Lão bản đi gặp cha tiên sinh, không phải là muốn hai người chia tay chứ?”

Thẩm Quần lắc lắc đầu. Sáu năm trước thì có lẽ đúng, nhưng tâm ý hiện giờ của Lôi Vạn Niên đã khá rõ ràng. Nếu đã hiểu rõ ý của ông rồi mà còn không chấp nhận thì có vẻ không tốt lắm.

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, hảo hảo làm việc đi!”

“Nếu thật sự có chuyện gì vẫn nên gọi điện nói cho tiên sinh một tiếng mới được a.” Tuy Thẩm Quần nói không có việc gì, nhưng A Tinh trời sinh đã có tính gà mẹ lại cảm thấy không yên tâm lắm.

(tính gà mẹ: thiên hướng của gà mẹ là luôn bảo vệ con. Những người được ví là có tính gà mẹ là những người luôn có thiên hướng bảo vệ người khác, coi người khác như người cần bảo vệ.)

Vấn đề này... Nghe khẩu khí của đối phương, tựa hồ như Thẩm Quần còn có thể tưởng tượng ra bộ dáng của Lôi Nhất Minh nữa. Y thật sự lo lắng một chút, “Buổi tối nói sau!”

Trên đường đến nhà trẻ đón tiểu Mông, tiểu Mông không hỏi y dưới mười lần, “Đạt Đạt khi nào mới trở về.”

Y cũng không cảm thấy phiền mà giải thích không dưới mười lần, thuận tiện dạy nó một chút, “Mười ngày, đã qua hai ngày, mười giảm hai còn tám, còn tám ngày nữa.”

Cứ như vậy, tiểu Mông vẫn không hài lòng, luôn oán giận thời gian trôi qua quá chậm, còn luôn miệng nói, mỗi lần ăn cơm tối đều phải chờ điện thoại của Đạt Đạt mới ngủ, như vậy có thể nhanh đến buổi sáng ngày hôm sau.

Nghe cam đoan trẻ con của nó, Thẩm Quần nhin không được có chút buồn cười. Kỳ thật, chính hắn cũng hy vọng Lôi Nhất Minh có thể nhanh chóng trở về.

Hạnh phúc là một loại tình cảm làm người ta yếu đuối hơn, càng yêu sẽ càng yếu đuối. Hai người vốn luôn ôm nhau ngủ ban đêm, giờ lại bắt một người phải vượt qua, đêm dài đương nhiên trở nên vừa rét lạnh vừa cô độc. Tuy mỗi tối Lôi Nhất Minh đều gọi điện về, nhưng thanh âm dù sao cũng không phải người thật, Không thể ôm hôn hay sưởi ấm cho nhau.

“Đèn đỏ, ba ba mau dừng lại. Không thể vượt qua đường lúc đèn đỏ, sẽ bị Đạt Đạt đánh đó.” Trong đầu đang ở miền man suy nghĩ, Thẩm Quần bị tiểu Mông giữ chặt.

“Thực xin lỗi.” Cư nhiên nghĩ đến chuyện này giữa ban ngày ban mặt đến thất thần, lại còn đang nắm tay tiểu Mông, Thẩm Quần quả thực hận không thể có cái hố mà chui luôn vào.

Cũng may tiểu Mông cũng không phát hiện, tràn trề tinh thần mà nói, “Mười giảm hai còn tám, mười giảm ba còn bảy. Ngày mai nữa là chỉ còn bảy ngày là Đạt Đạt sẽ trở lại!”

Về nhà, Thẩm Quần làm cơm chiều, tiểu Mông xem TV. Xem được một nửa, nó lớn tiếng kêu lên, “Ba ba, mau đến đây, con thấy Đạt Đạt.”

Thẩm Quần vội vàng chạy đến phòng khách, trong TV là một phóng viên đang hỏi hắn về vụ công ty thực phẩm con không hợp vệ sinh. Nếu không phải chi nhánh mới này gây chuyện lớn như thế, Lôi Nhất Minh cũng không cần phải tự thân xuất mã đến đây.

Thẩm Quần nhìn người gần hai ngày không thấy mặt trong TV, một cảm giác đau lòng cơ hồ lấp đầy lòng y. Chỉ mới hai ngày không thấy mà hắn vừa đen vừa gầy. Mỗi ngày gọi điện thoại về hắn cũng chưa bao giờ nói tình hình nghiêm trọng thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ hắn hiện tại thì biết, nhất định không dễ dàng như hắn nói.

Phóng viên kia có cách phỏng vấn tương đối sắc sảo; nhưng bất luận gã nói cái gì, Lôi Nhất Minh đều dùng cách trực tiếp mà vẫn lễ độ để ứng đối: Vẫn chưa điều tra rõ ràng, hắn muốn tiếp tục tiến hành điều tra. Đối với những nhân viên bị ảnh hưởng, công ty đã đưa đi chữa trị và sẽ bồi thường; nhưng hắn không loại trừ khả năng có đối thủ cạnh tranh cố ý rải lời đồn khuếch đại sự thật để hãm hại công ty.

“Đạt Đạt hình như đang tức giận.” Trực giác của trẻ con thường rất đúng.

Huống chi cho dù là cách màn hình TV, Thẩm Quần vẫn có thể cảm nhận được sát khí và phần nộ trong mắt Lôi Nhất Minh. Phóng viên kia hình như đã bị hắn dọa sợ, khi hỏi lại vấn đề đã bắt đầu lấp ba lấp bắp. Thẩm Quần có chút ý xấu mà cười cười, y nhin không được mà nghĩ: Có lẽ tính tình ôn nhu hiền hậu của mình chỉ là biểu hiện bề ngoài, trong cốt tủy y vẫn tồn tại con người vô cùng cố chấp. Nếu có người dám tổn hại Lôi Nhất Minh hay tiểu Mông, chính mình thực sự sẵn sàng lấy dao liễu mạng với kẻ đó. Ý nghĩ như vậy có lẽ không có ai dám tin.

Y nhin không được khẽ nở nụ cười, đưa tay sờ sờ đầu tiểu Mông, “Đạt Đạt thực vất vả, tiểu Mông phải ngoan ngoãn nghe lời. Chờ điện thoại buổi tối gọi đến, con nhớ phải hôn chú nha.”

“Vâng!”

Phỏng vấn nhanh chóng chấm dứt, trong TV lưu lại một câu, “Chúng tôi sẽ tiếp tục thông tin thêm về vụ việc.” Tiểu Mông tự nhiên thay đổi kênh khác xem phim hoạt hình.

Thẩm Quần suy nghĩ một chút, vẫn là nhin không được ấn sồi điện thoại của Lôi Nhất Minh. Điện thoại vang thật lâu mới nghe được thanh âm của hắn, “Tiểu Quần?”

“Cậu không sao chứ? Tôi và tiểu Mông đều biết việc trong công ty cậu qua Tv rồi. Có muốn tôi làm cái gì không?” Nắm điện thoại Thẩm Quần nhớ lại, đây là luật của hai người lúc còn học đại học. Nhưng sáu năm nay vẫn chưa bao giờ lặp lại, không biết còn nhớ rõ bao nhiêu.

“Không có việc gì. Tôi có thể thu xếp! Tin tưởng tôi.” Thanh âm Lôi Nhất Minh rõ ràng mang theo mỗi một, nhưng vẫn tràn đầy tự tin như trước, “Bây giờ phóng viên đài truyền hình còn chưa biết rõ ràng sự việc đã nói bừa, anh đừng lo lắng, cũng đừng suy nghĩ lung tung.”

“Phải không?” Nghe thanh âm cố gắng tỏ ra thoải mái của hắn, Thẩm Quần cũng không tiện nói thêm gì nữa, chỉ có thể dò hẩn, “Hảo hảo chiều cổ chính mình. Đặc biệt là dạ dày của cậu, nhớ phải ăn cái gì đó.”

“Tôi biết rồi, anh cũng vậy nhé. Có nhớ tôi không?”

“Àn!” Tuy biết hắn không nhìn thấy nhưng Thẩm Quần vẫn nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó vẫy vẫy tay với tiểu Mông, “Tiểu Mông nó rất nhớ cậu.”

Điện thoại bên kia Lôi Nhất Minh cười ha ha, hiểu rõ hàm ý mà y mượn tiểu Mông để nói.

“Đạt Đạt, chừng nào chú về a?” Tiểu Mông tiếp điện thoại, câu đầu tiên hỏi là câu này.

“Ha ha, không phải đã nói rồi sao? Mười ngày, mười ngày sau nhất định chú sẽ trở về. Bây giờ đã qua mấy ngày rồi?”

“Hai ngày, tí nữa cháu ăn cơm rồi ngủ, vậy là có thể nhanh chóng đến ngày mai.”

Thẩm Quần nhìn tiểu Mông và Lôi Nhất Minh nói chuyện rất cao hứng, nhin không được nhớ lại lúc Lôi Nhất Minh đi công tác, không ngờ hắn lại nói cho tiểu Mông biết.

Lúc đó Lôi Nhất Minh còn cười đến quái đản, còn nhẹ nhàng thổi khí bên tai y, “Anh không phải thích nhất là nói với tiểu Mông rằng tôi đi công tác sao? Cái này gọi là nói dối thì phải phạt. Trước đây anh chưa từng ghe qua câu chuyện ‘Sói đến đấy!’ chưa?”

(Chuyện ‘sói đến đấy!': cậu bé chăn cừu nhiều lần nói dối rằng ‘Sói đến đấy!’ để lừa những người nông dân. Khi sói đến thật, cậu bé lại hô ‘Sói đến đấy’ nhưng không ai tin nữa, kết quả là cả bầy cừu bị ăn thịt.)

“Nhưng nếu tôi không nói như vậy thì tiểu Mông sẽ làm loạn lên mất.”

“Nếu anh lớn rồi mà còn không tuân theo lời hứa thì ngay cả nhóc con cũng không tin tưởng anh nữa đâu nha!” Lôi Nhất Minh liếc mắt đưa tình nhìn y, “Tôi cũng vì tốt cả thôi, cho anh một cơ hội văn hồi danh dự.”

Không còn cách nào khác, Thẩm Quần đành phải đảm đương nhân vật ‘ác’ này. Đúng như y đã dự đoán, vừa nghe Lôi Nhất Minh phải đi công tác, tiểu Mông đương nhiên là vừa khóc vừa nháo. Cuối cùng người thu thập tàn cục vẫn là Lôi Nhất Minh. Hắn cầm tờ lịch đi ra, vẽ một ngôi sao năm cánh thật to vào ngày sẽ về, để tiểu Mông mỗi ngày rời giường dậy đều nhìn thấy được, cam đoan đến ngày có sao năm cánh kia hắn chắc chắn sẽ trở về.

Chờ đợi không phải là chuyện đáng sợ nhất, kì thật chuyện đáng sợ nhất là không biết phải chờ đến khi nào. Lôi Nhất Minh dùng cách của riêng mình nói cho Thẩm Quần, không thể trốn tránh nữa, bởi thế giới tưởng tượng của y, hắn không biết ngày nào sẽ trở về, nhưng hắn đã đánh dấu vào lịch, đến ngày đó nhất định hắn sẽ trở về... Nam nhân kia có đôi khi giả hoạt đến đáng yêu như thế!

“Ba ba, Đạt Đạt bảo ba ba nghe điện thoại.” Hiển nhiên tiểu Mông đã buôn điện thoại với Lôi Nhất Minh đến chát luôn rồi.

Thẩm Quần tiếp điện thoại, “Là tôi.”

“Tối nay tôi còn bận, sẽ không gọi điện chúc ngủ ngon được. Nhớ kĩ buổi tối mỗi ngày tôi đều nói câu kia, ‘tôi yêu anh’.”

“Àn, tôi cũng vậy.” Thẩm Quần nhẹ giọng đáp lại một câu.

“Nhớ kĩ, nếu muốn cái đó thì phải có câu trả lời cho vấn đề mà tôi anh nha. Nếu ngày đó tôi không chủ động nói với anh ‘tôi yêu anh’ thì anh sẽ làm gì?”

“Hôm nay đã nói đáp án?”

“Hôm nay chưa cần, cứ nghĩ kĩ lại đi, lần sau phải nói cho tôi biết.”

22. Chương 22

Gác điện thoại, Thẩm Quần mới nhớ đã quên nói cho hần biết chuyện Lôi Vạn Niên hẹn gặp mình.

Nghĩ sau này nói cho hần biết cũng được, dù sao y cũng đã đồng ý rồi, tin rằng Lôi Nhất Minh cũng sẽ không nói gì đâu. Bây giờ chỉ riêng của hần đã phiền phức lắm rồi, vấn đề mà mình có thể giải quyết không cần phải đi làm phiền hần nữa. Quyết định xong, Thẩm Quần sờ sờ đầu tiểu Mông, xoay người quay lại phòng bếp tiếp tục làm cơm tối.

Ăn cơm tối xong, tiểu Mông nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ. Thẩm Quần không biết là nên vui vì nó như thế hay là nên buồn cười với tính tình trẻ con như thế nữa.

Không có việc gì làm, hần cũng lên giường sớm, nhưng lăn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được, đành phải cầm sách đọc. Tùy tiện lật vài tờ lại cảm thấy không có gì hay.

Thế này mới nhớ, tựa hồ là bởi vì đêm nay trước khi đi ngủ không nhận được điện thoại của Lôi Nhất Minh. Mới hai ngày nay mà đã tập thành thói quen rồi, làm Thẩm Quần không nhận được điện thoại không biết có cảm giác gì nữa.

Không có việc gì, y đành mở tủ đồ, tiện tay sửa sang lại quần áo một chút. Thu lại đồng đồ mùa đông, sắp xếp lại đồng đồ mặc mùa hè. Tuy bây giờ còn hơi sớm, nhưng vì không có việc gì làm nên y chỉ làm thế để giết thời gian.

Sắp xếp được hai bộ liền thấy áo khoác của Lôi Nhất Minh. Thẩm Quần đưa tay nhẹ nhàng sờ, thấy chất vải thật tốt, cảm giác rất thoải mái, kiểu dáng và đường may cũng thật đẹp. Nhưng hần không mang đi, ngược lại lại mang bộ mà mình đã mua cho ngày trước.

Trong sáu năm nay, y luôn tự ám thị mình rằng ba người Lôi Nhất Minh cùng tiểu Mông vẫn luôn sống cùng nhau. Có đôi khi ra ngoài mua đồ mà thấy đồ thích hợp với hần, y vẫn không nhận được mà mua luôn. Tuy không thể so với hàng tốt mà Lôi Nhất Minh hay mặc, nhưng đó cũng là loại quần áo cao cấp.

Sáu năm này, vào đêm khuya cô độc, có đôi khi y sẽ ôm những bộ quần áo này, vì chuyện mình không bao giờ có thể gặp được Lôi Nhất Minh nữa mà âm thầm rơi lệ. Cũng có lúc y cầm những bộ quần áo này mà tự lừa dối mình rằng hần sẽ trở về bất kì lúc nào mà cảm thấy hạnh phúc, còn có thể mỉm cười.

Nhẹ nhàng dán mặt lên quần áo Lôi Nhất Minh, hàng len dạ mềm mại như nước dán lên da thịt y. Có hương vị của hần. Thẩm Quần an tâm thở dài. Lại một lần nữa xác nhận trong lòng, đây là quần áo của hần. Không phải ảo giác, cũng không phải tự ám thị. Thật sự là hần! Mười giảm hai còn tám, còn tám ngày nữa là hần sẽ trở về. Không phải chờ đợi đến vô tận, hần có ngày về thực sự, là tám ngày. Nhưng cho dù là vậy, tám ngày này vẫn khó có thể chịu được!

“Cậu nói đúng, tôi còn dùng cảm bằng tiểu Mông. Kì thực, tôi còn cần cậu hơn, còn muốn cậu hơn so với nó.” Hôn lên áo Lôi Nhất Minh, nước mắt theo hai má chậm rãi chảy xuống. Giống như đang đọc chú ngữ, Thẩm Quần thì thào niệm, “Mau trở lại, mau trở lại, mau trở lại...”

Ôm áo khoác ngủ cả đêm, Thẩm Quần có dấu hiệu của cảm mạo, sáng hôm sau khi đang làm bữa sáng cho tiểu Mông liền hắt xì vài cái, tinh thần cũng không tốt lắm. Nhưng bởi vì đã hẹn buổi chiều sẽ gặp Lôi Vạn Niên – vừa là người lớn tuổi, vừa là cha của Lôi Nhất Minh nên Thẩm Quần đương nhiên không thể tùy tiện từ chối.

Y nói với tiểu Mông là đi gặp ba ba Đạt Đạt, tiểu Mông liền cao hứng, chọn một cái áo ngắn tay hình Doraemon mà nó thích nhất mặc vào, khi bị Thẩm Quần ngăn lại còn xụ mặt một hồi.

Ngẫm lại, cha con bọn họ đúng là phụ tự liền tâm. Lúc gặp Lôi Vạn Niên sáu năm trước, kí ức Thẩm Quần vẫn còn nhớ rõ: trong bữa cơm tối ở nhà họ, cảm giác khó xử và xấu hổ là thế nào...

Cho nên năm đó khi Lôi Vạn Niên muốn gặp y, y đã hạ quyết tâm phải rời khỏi. Y có thể hiểu tâm trạng của một người cha; nhưng y không thể để Lôi Nhất Minh vì mình mà phải đoạn tuyệt quan hệ với gia đình. Dù sao thì một giọt máu đào vẫn hơn cả ao nước lã.

(một giọt máu đào vẫn hơn cả ao nước lã: nguyên văn: , = Huyết, vĩnh viễn thị nùng vu thủy đích = Máu, vĩnh viễn vẫn đặc hơn nước. Ý chỉ: quan hệ huyết thống dù sao vẫn sâu đậm hơn người ngoài. có 1 câu tương tự: ‘một giọt máu đào hơn ao nước lã’ nên mình lấy câu này ^^)

Có lẽ y là người bị quan, nhưng chuyện cha mẹ y vĩnh viễn là một bóng ma trong lòng. Từng là một đôi yêu nhau như vậy, nhưng khi tình yêu rồi đi lại không thanh không tiếng, không báo trước cho ai biết trước. Có lẽ khi người quay đầu lại mới phát hiện thì ra người kia được không còn yêu mình nữa; cuối cùng chỉ có làm tổn thương nhau mới có thể kết thúc. Nhưng dù người có làm loạn đến đâu đi nữa thì vẫn là người một nhà.

Thẩm Quần vẫn hi vọng Lôi Nhất Minh không chỉ có mình là người yêu mà còn có cả người nhà hẳn nữa; cho nên mỗi lần ước nguyện y đều ước một điều, hy vọng có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Buổi chiều, Thẩm Quần đã chuẩn bị tốt xuất môn sớm hơn một chút so với thời gian hẹn gặp. Dọc theo đường đi, tiểu Mông kéo tay y lại, hỏi rất nhiều chuyện về Lôi Vạn Niên.

Ấn tượng của Thẩm Quần đối với ông rất ít, chỉ nhớ đó là một người lớn tuổi khá nghiêm túc; nhưng y không muốn trong lòng tiểu Mông có ấn tượng ban đầu không tốt nên chỉ mỉm cười, nói tự cho nó nhìn.

Đến chỗ hẹn gặp, vừa vặn có một sạp báo. Có đôi khi, lịch sử thường tương tự nhau làm cho người ta phải kinh ngạc.

Sáu năm trước, khi Thẩm Quần đi gặp Lôi Vạn Niên, cũng vô tình đi qua một sạp báo. Khi đó, Thẩm Quần gần như tuyệt vọng, nhưng tình cờ thấy một bài báo lớn đăng ngay trang nhất làm chấn động. Đó là bài viết về tương lai phát triển gien sau này của nhân loại.

Trên báo nói, không lâu nữa, có thể nhân loại sẽ phát triển đến trình độ hai nam nhân có thể tìm một cơ thể mẹ để mang thai chính đứa con của mình. Lúc ấy Thẩm Quần như bị ma ám mà mua tờ báo này. Trong đầu y khi ấy bắt đầu xuất hiện một ý nghĩ vừa lớn mật vừa không tưởng: y muốn có đứa nhỏ của mình và Lôi Nhất Minh. Nếu mình đã không thể có hẳn, vậy thì để mình có đứa con của hai người cũng được.

Trong toàn bộ bài viết kia cũng chỉ nêu những từ chung chung như ‘nếu’, ‘tương lai’, ‘suy đoán’, ‘giả sử’... Nhưng Thẩm Quần không thấy những từ đó; cái mà y thấy, chỉ là con số hai trăm vạn kia mà thôi.

... Một khi con người đã đến đường cùng, mà lại không thể quay đầu, vậy thì chỉ cần dưng vào ngõ cụt kia thì sẽ liệu chết trong cái ngõ cụt ấy.

“Ba ba, ba ba nắm tay con đau quá!” Tiểu Mông oán giận kêu lên.

“Thực xin lỗi, ba ba lại thất thần rồi.” Thẩm Quần mỉm cười ngồi xổm xuống, ôn nhu cầm lấy đôi tay nhỏ bé của con, cẩn thận thay nó thổi thổi, “Cái đau đi đi, cái đau đi đi.”

Tiểu Mông vừa lòng nở nụ cười. Hai người lại lần nữa dặt tay nhau, Thẩm Quần vô tình liếc mắt về phía sạp báo kia, trên đó thấy tin tức đăng là một vụ scandal của một ngôi sao nào đó; vì thế y mỉm cười rời đi.

23. Chương 23

Thẩm Quần đến sớm hơn một chút so với thời gian hẹn gặp, y nắm tay tiểu Mông tìm chỗ ngồi xuống, nói với người phục vụ chờ thêm một chút.

Ngồi được một lát, tiểu Mông mở to mắt nhìn bốn phía, lập tức liền bị một hồ cá nhiệt đới đặt gần đó hấp dẫn. Hai cái đuôi nhỏ dưng dưng đưa đưa khi ẩn khi hiện, có vẻ như không ngồi yên được nữa rồi.

“Ba ba, bên kia có có, con muốn qua đó chơi.”

“Không được. Ba ba không phải đã dạy con phải lễ phép sao? Con đang chờ ba ba Đạt Đạt, cũng là trưởng bối (người lớn tuổi/vai vế trên), không thể không giữ phép tắc.” Thẩm Quần sờ sờ đầu nó, tuy lời nói rất ôn nhu nhưng thái độ lại rất kiên quyết.

“Cũng không thể ăn trước cái gì được sao?” Tiểu Mông ngẩng đầu, cắn ngón tay hỏi.

“Đương nhiên không được.” Bỏ tay nó xuống, Thẩm Quần lấy khăn tay sạch lau tay cho nó, chỉ chỉ ly nước, “Uống nước trước đi!”

“Vâng!”

Thấy tiểu Mông ngoan ngoãn uống nước, Thẩm Quần an tâm mỉm cười.

Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Lôi Vạn Niên và Vương Tú Nhã không biết đã đứng bên cạnh hai người từ khi nào. Vội vàng kéo tiểu Mông đứng lên, cúi đầu chào hỏi, “Chào bác trai, chào bác gái*. Tiểu Mông, gọi ông nội, bà nội.”

(*nguyên văn: thúc thúc, a di hảo = : một câu chào hay thấy của người Trung, tương đương với câu ‘chào chú, chào cô’ của mình. Trong trường hợp ‘con dâu’ ‘ra mắt’ ‘bố mẹ chồng’, để tỏ ý tôn trọng (và chưa được sự cho phép của ‘bố mẹ chồng’ để được gọi thân mật hơn) nên ta chọn ‘bác trai, bác gái’ (là cách xưng hô hay thấy của người Trung). Bạn nào có cách xưng hô hợp lý hơn thì báo ta. Đa tạ! ^_^

** tương tự: nguyên văn là ‘gia gia’ và ‘nãi nãi’. Ta thấy đây là truyện hiện đại nên đổi luôn thành ‘ông nội’, ‘bà nội’ cho gần gũi. Bạn nào không thích thì cứ tự hiểu là ‘gia gia’, ‘nãi nãi’ nhé)

Tiểu Mông ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt Lôi Vạn Niên có đến tám chín phần mười giống Lôi Nhất Minh thì liền có ấn tượng tốt. Vương Tú Nhã bên cạnh cũng là vẻ mặt từ ái, vì thế nó chu chu cái miệng nhỏ, ngọt ngào kêu một tiếng, “Con chào ông nội, bà nội.”

“Ngoan, ngoan!” Vương Tú Nhã cùng Lôi Vạn Niên lập tức bị âm thanh non nớt và bộ dáng đáng yêu của nó thuyết phục; vấn đề tử tự (con cháu, ý chỉ người thừa kế) quảng luôn ra sau đầu.

“Đây là tiểu Mông sao? Bộ dạng thật đáng yêu a!”

“Thật sự là đứa nhỏ dễ thương. Giống ba ba, thật sự rất giống ba ba! Lớn lên nhất định là anh chàng đẹp trai rồi!”

“Mấy tuổi rồi?”

“Cháu sáu tuổi!”

“Ai nha, sáu tuổi nha? Có đi học ở nhà trẻ không?”

“Có ạ.”

“Nhà trẻ nào vậy ạ?”

“Nhà trẻ Kim Bình Quả (táo vàng :D) ạ.”

“Còn biết là nhà trẻ Kim Bình Quả nữa a? Thật thông minh!”

“Tôi cảm thấy lỗ tai đứa nhỏ này có chút giống Nhất Minh nhà ta, đều rất to, vành tai lại dày, tương lai nhất định rất có phúc, nhất định thông minh!”

“Đúng rồi, đúng rồi! Tương lai khẳng định là đứa nhỏ rất thông minh.”

Toàn bộ lực chú ý của hai vị lão nhân cơ hồ bị tiểu Mông hấp dẫn. Nói một hồi lâu mới phát hiện Thẩm Quần luôn đứng bên cạnh mỉm cười đã bị bỏ quên, lại vội vàng giải thích với y, “Chúng ta đều rất thích tiểu Mông, cũng không phải cố ý xem nhẹ cháu, đừng nghĩ nhiều.”

“Không ạ, không đâu ạ.” Thẩm Quần vội vàng lắc đầu.

“Còn chưa gọi món sao?” Lôi Vạn Niên mỉm cười, nhìn thực đơn, lại dùng ánh mắt Thẩm Quần, “Thích ăn cái gì?”

“Cháu không chọn! Ngài cứ chọn món ngài thích là được rồi.”

“Vậy bảo bảo* thích ăn cái gì?” Vương Tú Nhã quay đầu hỏi, nói xong lại bắt đầu vuốt vuốt mặt tiểu Mông, “Nói thích ăn cái gì, bà nội đều cho cháu.”

(* từ để gọi trẻ con một cách thân thiết, yêu thương của người lớn. Có thể thay ‘bảo bảo’ = cục cưng, bé con, bé yêu... gì thì tùy. Ta thích ‘bảo bảo’ nên để thế.)

“Cháu muốn ăn thịt nướng, không thích ăn rau.”

“Được, thịt nướng, không cần rau xanh.”

“Nói vậy, trẻ con không ăn rau xanh sao được? Bà chỉ gọi nướng chiều thôi!” Lôi Vạn Niên không đồng ý lắc lắc đầu, lại cúi đầu hỏi tiểu Mông, “Ba ba dạy cháu thế nào?”

“Ba ba dạy không thể không ăn rau xanh.” Tiểu Mông nhìn lên Thẩm Quần. Vốn nghĩ lần này có thể dùng mảnh này để trốn, nhưng trước pháp nhãn của Lôi Vạn Niên liền dễ dàng bại lộ, nhanh chóng bại trận!

Thẩm Quần bó tay tiểu Mông, không còn cách nào mà lắc đầu. Nhìn bộ dáng Lôi Vạn Niên giáo dục tiểu Mông, y như thấy được Lôi Nhất Minh đã được giáo dục thế nào. Gia giáo quả nhiên là vô cùng quan trọng.

“Muốn ăn thịt nướng thì cũng phải ăn nhiều rau xanh, thế mới là bé ngoan!”

“Đã biết, gia gia!”

Lôi Vạn Niên vừa lòng ngẩng đầu, sủng ái nhìn nó không nói nên lời.

“Cậu giáo dục tiểu Mông tốt lắm. Cậu là ba ba tốt.” Lôi Vạn Niên tán dương nhìn Thẩm Quần, “Tiểu Mông đứa nhỏ ngoan, cậu cũng thế.”

“Nhất Minh rất tốt.” Thẩm Quần cúi đầu, nhìn ngón tay mình đang đặt trên bàn, nói lời xuất phát từ nội tâm, “Hắn là tốt nhất.”

Lôi Vạn Niên cùng Vương Tú Nhã ngồi đối diện nhìn nhau cười. Lôi Vạn Niên mở miệng trước, “Tú Nhã, bà đưa tiểu Mông đi gọi món trước, thuận tiện ở đó có cá nhiệt đới, cho nó đến đó xem.”

“Tiểu Mông, đi với bà nội nào, chúng ta nhìn cá nhỏ.”

“Đi đi!” Thẩm Quần gật gật đầu với tiểu Mông, tỏ vẻ cho phép.

“Ta không có ác ý!” Lôi Vạn Niên trước mở miệng, “Ta và mẹ Nhất Minh đến đây tuyệt đối không phải vì ép cậu phải chia tay với Nhất Minh. Chúng ta chỉ là đến thành tâm giải thích thôi.”

“Ngài không cần...”

Lôi Vạn Niên khoát tay, ngăn lại lời Thẩm Quần định nói, tiếp tục, “Hãy nghe ta nói xong đã. Lúc trước khi cậu và Nhất Minh quen nhau, ta không đồng ý. Ta vẫn cho rằng hai nam nhân ở cùng nhau không có kết quả tốt. Ta nói như vậy không phải có ý giải thích gì đâu, chỉ là lúc đó ta rất coi trọng mặt mũi mà thôi. Bây giờ không thể nữa, ta biết hạnh phúc của con ta còn quan trọng hơn gấp ngàn lần cái hư danh gì đó.”

“Cậu biết không, sau khi cậu rời khỏi, Nhất Minh đã gặp một vụ tai nạn xe nghiêm trọng.” Nói tới đây, Lôi Vạn Niên thở dài một hơi, “Nó uống say rồi đâm vào con lươn. Lúc ấy rất nghiêm trọng... Ta và mẹ nó đều...”

“Cháu biết, cháu đã nhìn thấy vết sẹo trên người cậu ấy.” Thẩm Quần cúi đầu cầm một góc khăn trải bàn, nước mắt vô thanh vô tức rơi trên đùi y. Mỗi lần thấy vết sẹo kia, y đều có cảm giác mình chính là thủ phạm, vô cùng áy náy và đau lòng.

Thẩm Quần ngẩng đầu, vội vàng nói, “Là do cháu, ngẫu nhiên tự trách mình.”

“Ta cũng có trách nhiệm.” Lôi Vạn Niên thở dài, “Sau lần đó, ta đã nghĩ thông rồi, còn giúp nó tìm cậu, quan hệ của hai cha con vì thế mới dịu đi một chút. Thời điểm kia, ta đã nghĩ thông. Chỉ cần hai đứa hạnh phúc, ta và mẹ nó đều cảm thấy an tâm; cũng quyết định, nếu tìm được cậu thì nhất định phải hảo hảo nói với cậu một câu: xin lỗi, xin hãy tha thứ cho lão già yếu con đến nóng lòng này.”

“Không phải, là do cháu không đúng.” Rốt cuộc Thẩm Quần không nhận được rơi lệ, ngẩng đầu, liếc mạng lác đầu, “Kỳ thật người thương tổn Nhất Minh là cháu. Cháu sợ tình yêu của chúng cháu không có tương lai, rồi sẽ có một ngày nào đó cháu làm tổn thương cậu ấy, cho nên mới... Người thương tổn cậu ấy là cháu, nên cháu mới là người phải xin lỗi...”

“Đều đã qua rồi. Mặc kệ là lỗi của ai, chúng ta hãy tha thứ cho nhau đi!” Lôi Vạn Niên mỉm cười, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay Thẩm Quần, đưa khăn ăn cho y, “Đứa nhỏ ngoan, đừng khóc.”

“Thật sự xin lỗi!”

“Không phải nói nữa, mặc kệ là lỗi của ai cũng bỏ qua đi.” Đối với sự cố chấp giải thích của Thẩm Quần, Lôi Vạn Niên làm bộ như đang tức giận, thay đổi đề tài, “Ta nghe Nhất Minh nói, cậu trước đây là ở trong cố nhi viện đúng không?”

“Vâng!” Thẩm Quần gật gật đầu.

“Cậu vẫn rất muốn có một gia đình hạnh phúc phải không?”

Thẩm Quần lại một lần nữa gật đầu. Cái hạnh phúc y muốn phải có cả mình và Lôi Nhất Minh. Chỉ có hẳn bên cạnh, phòng ở của y mới gọi là ‘nhà’.

“Nếu cậu không ngại, từ nay về sau có thể thường xuyên mang tiểu Mông đến nhà ta và mẹ Nhất Minh chơi. Chúng ta sẽ giống như cha mẹ cậu, yêu thương cậu, đương nhiên còn có cả tiểu Mông nữa. Chúng ta có thể tạo thành một đại gia đình. Đương nhiên nếu hai đứa muốn có cuộc sống từ do, chúng ta cũng tuyệt đối không đến làm bóng đèn (aka kì đà cản mũi) đâu!” Nói tới đây Lôi Vạn Niên bật cười ha ha.

Thẩm Quần không biết nên dùng biểu tình gì để đối phó với lời ông nói, trong lòng vừa nóng vừa rộn, nước mắt lại lần nữa rơi xuống.

“Nếu Nhất Minh dám khi dễ cậu, ta và mẹ nó sẽ hảo hảo giáo huấn nó.” Nói xong Lôi Vạn Niên tựa hồ cũng biết đó là chuyện không thể, lại bổ sung thêm một câu, “Bất quá nó đối với cậu chân tình như vậy, những sai lầm gì gì đó chắc sẽ không làm ra đâu. Cậu biết tính tình nó vốn nóng nảy rồi đấy, nếu nó dám to tiếng với cậu thì cứ việc tới tìm ta. Ta nói nó cho!”

Mặt Thẩm Quần đỏ bừng, cơ hồ muốn dán luôn lên bàn, lúng túng ngượng ngùng không biết nên tiếp lời thế nào, chỉ có thể vô ý nói, “Cậu ấy tốt lắm, cậu ấy sẽ không làm thế đâu. Cậu ấy đối xử với cháu tốt lắm.”

24. Chương 24

“Đứa nhỏ này, cậu cũng đừng thành thật quá.” Người chính là như vậy, một khi đã thích, thì đương nhiên yêu cả đường đi lối về *. Tuy cũng vui vì Thẩm Quần rất yêu rất yêu con mình, nhưng người có tính tình tốt như thế cũng làm cho lão nhân gia như ông thấy càng thỏa mãn hơn.

(*nguyên văn: ca bạc trửu nhi vãng lý quả = : cánh tay khuỷu tay đều hướng vào trong, ý chỉ bao che khuyết điểm cho người thân/quen. Ở đây ta dùng câu ‘yêu ai yêu cả đường đi lối về’ với ý nghĩa tương tự. Ai có câu khác hay hơn thì chỉ cho ta ^^)

Cơm nước xong, Thẩm Quần tỉ mỉ chiếu cố chăm sóc làm lập trường của hai vị lão nhân gia rõ ràng không hề kiên định nữa, không tự chủ được mà thay y nghĩ biện pháp, sợ y phải chịu thiệt. Đặc biệt tiểu Mông lại đáng yêu như thế, cảm tình đương nhiên là nghiêng hẳn về bên này.

Toàn bộ buổi chiều, bốn người đều chìm trong không khí vui vẻ thoải mái dùng cơm, nói chuyện phiếm. Nếu không lo lắng trẻ con như tiểu Mông không ngồi yên được nữa, chắc chắn còn về nhà muộn hơn nữa. Ra đến cửa còn không quên nhắc nhở Thẩm Quần, không phải ủy khuất chịu đựng gì cả, có gì cứ tìm họ nói, khiến y có cảm giác như mình mới là con ruột của họ vậy.

Thẩm Quần chỉ mỉm cười gật đầu, trong lòng lại vô cùng cảm động đối với tâm ý của hai lão nhân gia đang liếc mạng muốn y an tâm. Y nhớ tới lời Lôi Nhất Minh đã từng nói, có đôi khi hạnh phúc ngay ở bên cạnh, nhưng cũng cần người phải vươn tay ra.

Buổi tối về nhà, Thẩm Quần học bộ dáng Lôi Nhất Minh, đặt tiểu Mông ngồi trên vai mình, vô cùng cao hứng về nhà. Có lẽ là do người rất vui vẻ, buổi tối khi Lôi Nhất Minh gọi điện thoại về, cơn cảm mạo của Thẩm Quần lại nặng thêm một chút, hơi hơi phát sốt.

Cách đường dây điện thoại, Lôi Nhất Minh đương nhiên không nhìn thấy gương mặt Thẩm Quần đang hồng lên, nhưng vẫn nhạy cảm phát hiện hình như y đang nghẹt mũi, “Anh bị cảm?”

“Không sao đâu, đã uống thuốc rồi, cậu đừng lo lắng.”

“Tôi bên này thực sự không dứt ra được, tự anh phải hảo hảo chiếu cố chính mình!” Lôi Nhất Minh thở dài, trong giọng nói tựa hồ thập phần lo lắng.

“Tôi thật sự không sao, mau xử lý chuyện bên đó cho tốt đi, đừng phân tâm vì tôi và tiểu Mông.” Tuy muốn hấn sớm trở về một chút nhưng y lại không nhẫn tâm làm hấn lo lắng. Thẩm Quần nghĩ nghĩ, vội vàng chuyển qua đề tài khác, “Chiều nay tôi đưa tiểu Mông đến gặp hai người, cậu đoán xem là ai?”

“Là ai?”

“Là ai? Tiểu Mông đến nói!” Thẩm Quần đem điện thoại đưa cho tiểu Mông đã sớm không kiên nhẫn. Nhìn bọn họ vừa hỏi vừa đáp.

“Đạt Đạt bảo ba ba nghe điện thoại.” Nói xong câu chúc ngủ ngon, tiểu Mông đưa điện thoại lại cho Thẩm Quần.

“Anh thực giao hoạt nga, dám đi gặp cha mẹ tôi sau lưng tôi?” Theo những gì tiểu Mông nói thì Lôi Nhất Minh đã biết bọn họ gặp mặt thành công rồi, tâm tình tựa hồ cũng bị tin này ảnh hưởng làm thoải mái không ít.

“Đâu có.”

“Bọn họ đều đối xử tốt với anh, anh yên tâm được rồi, xem sau này anh còn suy nghĩ lung tung cái gì được nữa.”

“Đâu có.”

“Không có sao?”

“Đương nhiên không có!” Vô luận Lôi Nhất Minh hỏi thế nào, Thẩm Quần đều thề thốt phủ nhận tất cả những suy nghĩ lung tung trước kia của mình.

“Tiểu xấu xa, anh mau cải danh đổi họ đi!”

“Không cần đâu! Để tôi nói cho cậu biết một chuyện.” Người thoải mái, miệng tựa hồ cũng rộng ra, bí mật ban đầu vốn khó có thể mở miệng thì giờ cũng không muốn giấu diếm nữa.

“Anh còn có việc gạt tôi a? Thật đúng là tiểu bại hoại!”

“Lúc chúng ta ở chung trước kia, có chụp được tấm ảnh lá rụng, đúng không?...” Dừng dừng, Thẩm Quần quay đầu nhìn về phía phòng mình, “Kỳ thật nó vẫn ở phía sau tấm ảnh chụp chung của tôi và tiểu Mông để trên đầu giường đó.”

“Tôi đã biết lâu rồi.” Lôi Nhất Minh cười đến khoái trá, “Tôi đã đem tấm ảnh kia đổi thành tấm ba người chúng ta chụp chung rồi, anh không phát hiện ra thật sao?”

“Sao có thể như vậy?” Đang muốn cho hấn cao hứng một chút, cư nhiên lại bị hấn đoạt trước. ngược lại ngoài ý muốn biến thành chính mình.

“Không sai không sai, là làm nũng thôi!”

Tay nắm điện thoại cứ như vậy run lên, trên mặt ‘bùng!’ một tiếng đỏ rực lên. Thẩm Quần chợt dạ nhìn tiểu Mông hấn là không nghe, không thấy được gì kia, lại cảm thấy vừa ngọt ngào vừa thẹn thùng với lời trêu đùa của Lôi Nhất Minh, miệng chỉ lắp đi lắp lại vài từ, “Nào có, cậu nói vậy.”

Lôi Nhất Minh lại một lần nữa nở nụ cười, cảm khái trong điện thoại, “Tôi thật muốn anh, thật muốn nhanh chóng trở về; hảo hảo ôm tiểu Mông, hảo hảo hôn anh. Không có anh ở bên cạnh, thời gian trôi qua quá chậm a!”

Tôi cũng vậy tôi cũng vậy! Thẩm Quần nắm điện thoại, lẩm nhẩm trong lòng. Y nuốt nước miếng, trấn định một chút mới nói, “Nhất... Nhất Minh...” Bởi vì quá mức hồi hộp mà thanh âm hơi run.

“Ân?”

“Cậu còn nhớ vấn đề mà cậu đã hỏi tôi không?”

Lôi Nhất Minh sửng sốt một chút, sau đó hần chậm rãi mỉm cười, “Có. Nếu ngày đó tôi không chủ động nói ‘tôi yêu anh’ thì anh làm thế nào?”

“Trước kia tôi đã trả lời thế nào?”

Về vấn đề này, Lôi Nhất Minh luôn hỏi lại, mà đáp án của Thẩm Quần không lần nào làm hần vừa lòng.

“Ha ha, rất nhiều a.” Lôi Nhất Minh vừa đếm ngón tay vừa kể lại cho y nghe, “Cái gì mà ‘nếu cậu chưa nói, tôi sẽ chờ’ này, cái gì mà ‘nếu cậu không nói, có lẽ là ám chỉ tôi nên rời đi’ này, rất nhiều rất nhiều, bất quá toàn bộ đều là những đáp án lẽ tẻ.”

Thẩm Quần nắm điện thoại, nở nụ cười, “Lần này thử lại một chút không?”

“Được, anh nói đi!”

Thẩm Quần thật sâu hít một hơi, “Nếu có một ngày cậu không chủ động nói với tôi, ‘tôi yêu anh’, đó là bởi vì cậu đang đợi tôi. Cậu muốn nghe câu ‘tôi yêu cậu; mà không phải là câu ‘tôi cũng vậy’! Cậu không muốn tôi vĩnh viễn chờ đợi, vĩnh viễn là người bị động.”

“Đúng rồi! Nhưng hiểu được đáp án rồi còn phải thực hiện nữa nga!”

Chậm rãi nhắm mắt lại, Thẩm Quần nắm chặt bàn tay đã đầy mồ hôi, giống như đang nắm trong tay lời hứa và tâm tình lơ lửng trên không của chính mình, qua hồi lâu y mới nhẹ nhàng mở miệng, “Tôi yêu cậu! Tôi sẽ không rời khỏi cậu, cậu cũng đừng rời khỏi tôi!”

“Đương nhiên!”

Chẳng lẽ đây là cái gọi là cảm giác an toàn sao? Hai người ở hai đầu điện thoại hầu như là mỉm cười cùng lúc. Hạnh phúc của hai người chậm rãi khếch tán ra cả căn phòng; tuy còn đang chờ ngày gặp lại nhưng giờ cho dù có chưa gặp nhau thì cũng không còn cảm giác khó nén như trước nữa.

“Anh thật lấu lỉnh, tôi muốn mua lễ vật gì đó để thưởng cho anh.”

“Mau chóng mang người về đây là được rồi!” Nói xong, Thẩm Quần nhẹ nhàng gác điện thoại, đi vào phòng mình cầm lấy bức ảnh ba người chụp chung, nở nụ cười. Y muốn ngày mai phải đổi thành một khung ảnh đôi.

25. Chương 25

“Mũ mang xong chưa?”

“Có!”

“Kiểm tra túi!”

“Báo cáo Đạt Đạt, toàn bộ đều ở đây.”

“Chúng ta chờ ba ba đi ra là có thể xuất phát!”

“Muôn năm!”

Thẩm Quần mới vừa ra khỏi cửa đã thấy tiểu Mông và Lôi Nhất Minh một lớn một nhỏ bộ dáng như đang chờ xuất phát, nhìn cách bọn họ ăn mặc, không ai dám hoài nghi đây có phải người một nhà hay không.

“Ba ba, ba ba thật chậm chạp a, chúng ta phải nhanh lên, xe của ông nội đã chờ ở ngoài rồi.” Tiểu Mông không biết đã nhòm qua cửa sổ bao nhiêu lần nhanh chóng chạy đến báo cáo tin tức chính xác.

“Sao cậu không nói sớm cho tôi biết?” Sao có thể để lão nhân gia chờ chứ? Thẩm Quần liếc nhìn Lôi Nhất Minh mang theo ý trách cứ. Người kia bày ra vẻ mặt vô tội, ‘tôi đã nói anh nhanh lên, anh lại muốn đi kiểm tra cửa sổ, sao có thể trách tôi chứ?’

Khó có dịp hẹn cha mẹ Lôi Nhất Minh ra ngoại thành chơi, Thẩm Quần vốn muốn sắp xếp mọi chuyện thật tốt, kết quả là chỉ có kiểm tra cửa sổ một chút mà để hai vị lão nhân phải đợi, bảo làm sao y có thể an tâm được chứ!

“Các người còn ở đó ngơ ngác cái gì, còn không mau xuống đi, sao có thể không biết xấu hổ mà để lão nhân gia chờ a!” Người mới này còn chậm chạp thoát cái đã biến thành người vô cùng tích cực. Nhìn thấy y như thế, Lôi Nhất Minh nhin không được có chút vừa buồn cười vừa đắc ý, vì vậy cầm lấy chìa khóa trên bàn, một tay cầm theo đồ đạc chuẩn bị xuất môn, một tay dắt tiểu Mông theo sát, khóa cửa.

Mới vừa xuống lầu, liền thấy Lôi Vạn Niên và Vương Tú Nhã không ngồi trong xe mà đứng dưới tàng cây sẫm soi cây cổ thụ này. Thấy bọn họ xuống tới liền vui vẻ vẫy tay với tiểu Mông, “Tiểu Mông, nhanh qua đây, để ông bà nội ôm một cái.”

Tiểu Mông vốn đã làm người ta phải thương yêu, giờ lại chu cái miệng nhỏ nhắn ra, hôn mỗi người một cái, làm hai vị lão nhân tâm hoa nộ phóng (vô cùng vui vẻ).

“Thật xấu hổ, là do cháu chậm chạp làm hai bác phải chờ. Cũng, cũng không để hai bác lên lầu ngồi, cháu thực sự vô phép quá.” Thẩm Quần đứng bên cạnh nhẹ giọng xin lỗi.

Lôi Vạn Niên đứng thẳng người lên, vừa ôm tiểu Mông vừa lắc đầu, cười với y, “Đứa trẻ này, sao lại xa cách như thế? Ta và mẹ Nhất Minh cũng không phải người ngoài, cần gì phải để ý này nọ như vậy.”

“Đúng vậy!” Vương Tú Nhã cũng vờ tức giận mà nhú mày, “Quả thực là xem hai người lão nhân gia ta đây là người ngoài mà.”

“Cháu không phải có ý này.” Thẩm Quần nhìn Lôi Nhất Minh với ánh mắt cầu cứu, ngụ ý ‘cậu mau thay tôi giải thích chút đi.’

Lôi Nhất Minh cười, mở cửa xe ra, “Được rồi được rồi, đại gia đừng nói nữa, mau lên xe đi, lộ trình nguyên ngày hôm nay của chúng ta nhiều lắm a, đừng có đứng đó kì kèo mè nheo như người nào đó a, lãng phí thời gian lắm!”

“Đúng vậy, ba ba chậm nhất.”

“Lên xe, lên xe.”

Thừa dịp đại gia lên xe, Lôi Nhất Minh kéo Thẩm Quần bên cạnh, cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được nhẹ nhàng nói vào bên tai y, “Tôi cứu ánh lần này đó, anh báo đáp tôi thế nào a? Buổi tối thay tôi...” Nói đến đây còn cố ý dừng lại, dùng môi nói hai chữ không ra tiếng, “Chà lưng.”

Người kia! Thẩm Quần cắn môi dưới, chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, ngực lại nổi lên trận ngọt ngào nhàn nhạt.

Không lâu sau khi công ty con mới được thu mua của Lôi Nhất Minh xảy ra chuyện.

Sự việc tuy đã điều tra được, nhưng bởi vì truyền thông đưa tin lung tung nên cũng có ảnh hưởng không nhỏ đến công ty. Sợ cứ tiếp diễn như vậy, một mỗi tích tụ lâu ngày sẽ ảnh hưởng đến thân thể hắn, hơn nữa vợ chồng Lôi Vạn Niên rất nhớ tiểu Mông; nên Thẩm Quần mới lớn mật đích đề nghị, không bằng đại gia cùng đi dã ngoại ở ngoại ô đi một chút.

Người yêu có thể nghĩ như vậy, Lôi Nhất Minh đương nhiên không gì vui bằng; dù sao đã từng là người không hề tự tin mà giờ có thể đưa ra đề nghị dũng cảm như thế, nói thế nào cũng đã là tiến bộ vượt bậc rồi. Thích một người, còn có thể cùng người nhà mình hão hão ở chung, chịu thay đổi mình vì hắn thì còn chuyện gì vui vẻ hơn được nữa chứ?

Cho nên hẳn có phải sắm vai tài xế đi nữa thì hẳn vẫn cam tâm tình nguyện, rất vui sướng, vô cùng vui sướng a!

“Có muốn uống gì đó không?” Nhìn Lôi Nhất Minh đang lái xe, Thẩm Quần lấy nước uống đã cuốn bị tốt từ trong túi, “Nước ô mai nhé?”

“Không cần, tôi đang lái xe mà!” Ngồi trên xe này là tính mệnh già trẻ nhà hắn, hiển nhiên không thể phân tâm. Mỉm cười với Thẩm Quần, Lôi Nhất Minh nhìn qua kính chiếu hậu, thấy cha mẹ mình hiển nhiên cũng chiều tiểu Mông thế nào, ba người đã cùng nhau chơi đùa vui vẻ, thảo nào người ta vẫn nói ‘người già như trẻ con’.

“Cho tiểu Mông uống đi.”

Thẩm Quần cúi đầu, lấy cái ly nhỏ ra, nhẹ giọng nói, “Vừa rồi tôi đã cho họ uống rồi.” Sau đó rót một chút vào ly, lên quay đầu nhìn thoáng qua mấy người ngồi phía sau, “Tôi cầm cho cậu, cậu dùng ống hút uống được không?”

“Anh muốn dứt cho tôi?” Rõ ràng biết tính tình Thẩm Quần dịu ngoan như thế nào, Lôi Nhất Minh cố ý đùa giỡn y, “Anh dứt thì tôi uống.”

“Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn nói những lời này...” Lấy ống hút ra, đưa tới bên miệng hắn, Thẩm Quần nhẹ giọng oán giận, nhưng sắc mặt lại dần dần đỏ lên.

“Có bao nhiêu tuổi cũng phải ngon ngọt nha!” Lôi Nhất Minh không biết mình làm sai cái gì, vừa tiếp tục khoái trá lái xe, vừa uống nước ô mai mĩ vị.

“Ông nội, ba ba dứt Đạt Đạt ăn cái gì vậy?” Tiểu Mông thấy chuyện mờ ám phía trước, đồng âm không cổ kị (lời trẻ con không kiêng dè) kêu lên, “Cháu cũng muốn.”

“Đạt Đạt phải lái xe, không có tay nào nha.” Trái ngược với Thẩm Quần đang bối rối, Lôi Nhất Minh lại rất thoải mái.

“Cháu cũng muốn dứt cho Đạt Đạt ăn.” Tiểu Mông chưa từ bỏ ý định đứng lên tranh việc đưa đồ uống cho Lôi Nhất Minh, buộc hắn phải uống một ngụm. Trẻ con như nó đương nhiên không thể nào điều chỉnh độ mạnh yếu; mắt thấy cái ly sắp bị hất đổ, hắn bất đắc dĩ phải đưa tay ra bắt lấy, “Được rồi được rồi, Đạt Đạt tự uống.”

Tiểu Mông cảm thấy mĩ mãn, không phát hiện lời nói và hành động trước sau của hắn không đồng nhất, trái lại vui vẻ trở lại chỗ ngồi, tiếp tục nói chuyện ở nhà trẻ cho hai vị lão nhân gia nghe.

Lôi Vạn Niên hơi trờng mắt với Lôi Nhất Minh, ám chỉ hắn đừng có nói dối không chớp mắt trước mặt trẻ con thế nữa. Lôi Nhất Minh làm mặt đờ đờ, tiện tay vỗ vô mu bàn tay Thẩm Quần. Thẩm Quần cúi đầu không để ý đến hắn, về mặt thẹn thùng.

“Đều lão phu lão thê rồi, da mặt sao còn mỏng như thế a!” Khóe miệng khẽ nhếch, Lôi Nhất Minh liếc mắt nhìn y.

(lão phu lão thê: vợ chồng, không phải kiểu vợ chồng già mà là cách gọi vợ chồng của người TQ.)

“Hảo hảo lái xe đi!”

Cho đến khi đến nơi, hai người chỉ dám len lén nắm chặt tay nhau, còn cái loại hành động như dứt này no ‘quá mức thân mật’ thì Thẩm Quần không dám làm nữa.

Lôi Nhất Minh tuy có bất mãn với y, nhưng cũng may đường không phải quá xa, chưa tới bữa trưa mà đoàn người đã đến nơi rồi. Vương Tú Nhã ôm tiểu Mông xuống xe trước. Tiểu Mông lần đầu tiên rời khỏi thành phố đến vùng ngoại ô liền cảm thấy vô cùng hứng thú, quay đầu nhìn hết núi non đến dòng suối, về mặt hiếu kỳ, hận không thể lập tức đến thám hiểm.

Lôi Nhất Minh là lao động chính, đương nhiên phải phụ trách chuyển đủ thứ, Thẩm Quần chỉ hỗ trợ cho hắn, Chờ bọn họ sắp xếp xong hết, Lôi Vạn Niên lấy dụng cụ câu cá ra, chia cho Thẩm Quần và Lôi Nhất

Minh, “Đến đến đến, hôm nay theo lão nhân ta thả câu đi! Ta đã hỏi thăm rõ ràng, chỗ này là nơi câu cá tốt nhất đó; nói không chừng bữa trưa nay chúng ta còn có thêm đồ ăn đó!”

“Nhưng cháu không biết câu.” Cầm cần câu, Thẩm Quần thành thật nói, “Cứ để cháu làm cơm đi! Cháu có mang theo vĩ nướng, giờ cháu đi nhóm lửa, chờ hai người câu được cá, việc xử lý gì gì đó giao cho cháu được rồi. Hơn nữa tiểu Mông...”

“Đừng gấp thế, không phải còn có mẹ Nhất Minh sao?” Lôi Vạn Niên khất tay với Thẩm Quần, “Cậu cho là Nhất Minh biết câu cá chắc? Đi câu đi, không vui chút nào cả.”

“Ba ba thật hăng hái, chúng ta bồi ông đi!” Lôi Nhất Minh xoay người quay về xe, cầm mũ đội lên đầu Thẩm Quần, “Nếu sợ câu không được còn có thể hỏi tôi mà! Đến lúc đó tôi sẽ cho anh một nửa, không để anh phải mất mặt đâu.”

“Đúng là khẩu khí của nhóc con! Tiểu Quần, chúng ta cũng không để nó khinh thường thế được.” Lôi Vạn Niên chỉ vào con trai, vẻ mặt không phục.

“Àn, cháu nghe ngài.” Thẩm Quần không phục liếc Lôi Nhất Minh một cái, lại vì hành động trẻ con của mình mà nở nụ cười.

Vương Tú Nhã cũng đã mang tiểu Mông đi dạo một vòng trở về, “Ông nội và bọn họ muốn câu cá đó. Tiểu Mông, chúng ta qua đó làm trọng tài đi.”

“Được!” Tiểu Mông vui vẻ hoan hô, “Cháu muốn làm trọng tài!”

“Được, làm trọng tài, người thua phải rửa chén.”

“Không thành vấn đề!”

“Tiểu Mông, nhóc nói coi ai thắng hả?” Lôi Nhất Minh móc môi vào cần câu, cố ý trêu nó.

“Àn?” Tiểu Mông suy nghĩ một chút, ánh mắt từ trên người Lôi Nhất Minh chuyển qua Thẩm Quần, sau đó lại từ Thẩm Quần chuyển qua Lôi Vạn Niên, cuối cùng giơ hai tay lên kêu to, “Ông nội thắng, ông nội sẽ thắng.”

“Ai, cháu ngoan! Đến, hôn ông một cái, nhìn ông cho cháu con cá lớn thế nào, cho cháu ta nấu canh ăn.” Lôi Vạn Niên đắc ý dào dạt, cũng móc môi câu, “Chuẩn bị cho tốt, bắt đầu rồi nga.”

Tay chân không lạnh lẽo bằng Lôi Nhất Minh và Lôi Vạn Niên, Thẩm Quần rõ ràng chậm hơn nhiều. Chờ y thả câu xuống sông, Lôi Vạn Niên nhin không được nhắc nhở y, “Ồi, tiểu Quần, vị trí của cậu gần bờ quá, không tốt đâu; mau đến chỗ nước sâu một chút, cũng đừng để bóng mình in xuống nước. Cá rất tinh, thấy bóng cậu thì nó sẽ không cắn câu đâu.”

“Vậy ạ?” Thẩm Quần không biết những điều đó, nhanh chóng thu lại dây câu, lại đi tìm vị trí khác.

Lôi Nhất Minh thấy y không biết nên đứng chỗ nào, nhin không được cười ha hả, “Quên đi, tiểu Quần! Anh có đứng đâu cũng như nhau thôi, dù thế nào cũng không câu được đâu. Anh đến chỉ là góp cho đủ số thôi, cứ tùy tiện làm ra vẻ đang câu là được rồi.”

“Cậu lại chọc tôi.” Thẩm Quần trừng hấn, nhẹ giọng phản bác, “Tôi cũng chưa bao giờ thấy cậu đi câu nha.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy hai mắt Lôi Nhất Minh tỏa ánh sáng, nhẹ tay giật lên, cần câu vẽ một vòng cung duyên dáng trên mặt nước, trong lưới câu là một con cá đang quẫy mạnh.

“Cáp, bây giờ tôi đủ tư cách nói anh chưa? Tiểu ngốc nghếch!” Lôi Nhất Minh đắc ý dào dạt cẩn thận gỡ cá xuống, bỏ vào thùng nước.

“Vậy mà cũng gọi là cá?” Lôi Vạn Niên hỏi lâu không nói lời nào, giờ cười nhạt, “Đo thử xem có phải nó chỉ dài hơn đầu ngón tay út của con không?”

Lời này cũng là thật, con cá này đúng là có hơi nhỏ. Lôi Nhất Minh vừa đắc ý, giờ không biết nói sao, quay đầu nhìn Thẩm Quần tìm đồng minh, “Tiểu Quần anh nói đi, ít nhất tôi là người đầu tiên câu được cá, đúng không? Không được chơi xấu a! Nói thế nào cũng là tôi thắng, đúng không?”

“Tiểu Quần, cậu đừng sợ nó, mới này nó mới chọc cậu, giờ đừng giúp nó nói.” Lôi Vạn Niên bên cạnh gấp rút nhìn y, một bước cũng không nhường, “Tiểu tử thôi, ta cảnh cáo con, đừng thấy tính tình Thẩm Quần tốt mà buộc nó phải nói lời trái lương tâm.”

“Tiểu Quần, anh làm chứng đi.”

“Tiểu Quần, đừng sợ nó.”

Một bên là người yêu, một bên trưởng bối tôn kính, Thẩm Quần chỉ có thể mỉm cười ho khan, “Lôi bá bá, theo lý thuyết thì Nhất Minh là người đầu tiên câu được cá.”

“Nghe thấy chưa, lão ba ba, tiểu Quần không bao giờ nói dối.” Lôi Nhất Minh đắc ý nhú mày, chỉ vào con cá nhỏ nhỏ trong thùng, “Dù nó chỉ to hơn chiếc đũa một chút nhưng cũng là con cá do ta bắt được đầu tiên, Nguyên ý chịu thua đi, lão ba.”

“Ai, thằng nhóc này!” Lôi Vạn Niên thở dài, vừa muốn nói gì, lại nghe thấy Thẩm Quần nói tiếp, “Nhưng Lôi bá bá cũng không cần tức giận. Nếu Nhất Minh coi con cá bé như ngón tay kia như bảo bối thì cũng hiểu hần như thế nào rồi, chỉ với tiêu chuẩn như thế thì đương nhiên không thể so sánh với cao thủ chân chính như Lôi bá bá đây được. Ngài nhường hần được rồi, hà tất phải chấp nhậ làm gì?”

Tình thế chuyển biến đột ngột, Lôi Nhất Minh mới giương vể mặt giương giương tự đắc thì giờ trên mặt đã nổi đầy hắc tuyến. “Tiểu Quần, nói nửa ngày, hóa ra là anh pha trò đùa cợt tôi!”

“Không có, không có, tôi sao sớ thể đùa cợt cậu chứ? Tôi nói thật đấy chứ!” Nhịn cười, Thẩm Quần nghiêm trang nói.

“Không sai, không sai, tiểu Quần nói đúng! Nhất Minh, thằng nhóc này cũng chỉ có thể thôi, may mắn như mèo mù vớ cá rán thôi, chúng ta không cần tranh với nó. Nó là người đầu tiên, chúng ta tiếp tục câu cá thôi.”

“Àn.”

“Tôi nói nhị vị hai người, thật đúng là khinh thường người khác a! Hôm nay tôi sẽ cho hai người xem thực lực của tôi.” Nói xong Lôi Nhất Minh xách thùng nước lên, đổ cả cá cả nước xuống sông. “Tôi phải câu được một con cá lớn, cho hai người nhìn, cho các người thua tâm phục khẩu phục.”

“Là cậu tự thả đó nha, chúng ta không ép cậu nha.”

“Cũng đừng hối hận a!”

Mắt thấy thắng lợi đã tới tay mà còn bị ném ra ngoài, Thẩm Quần và Lôi Vạn Niên nhìn nhau cười, nụ cười không được mấy tốt lành gì. Ngực không hện mà cùng nghĩ, có đôi khi, Lôi Nhất Minh không khác một tên nhóc con là bao.

Thế nhưng cũng không biết có phải bị Lôi Vạn Niên nói trúng hay không mà vận Lôi Nhất Minh thực sự chỉ dừng ở đây, từ đó đến lúc câu xong, ngay cả nửa con cá hần cũng không câu được nữa. Ngay cả Thẩm Quần đánh bậy đánh bạ cũng câu được vài con, đương nhiên cao thủ như Lôi Vạn Niên thì khỏi phải bàn, trong thùng nhanh chóng đầy hơn phân nửa.

Tiểu Mông chạy tới chạy lui, bên này nhìn một cái, bên kia nhìn một cái, bái phục Lôi Vạn Niên tới cực điểm, nghĩ ông nội quả nhiên là người lợi hại nhất thế giới. Lôi Vạn Niên đã nắm chắc phần thắng lại càng tỏ ra cao hứng, bắt đầu chỉ bí quyết cho tiểu Mông. Tiểu Mông tuy vẫn còn nhỏ nhưng là đứa trẻ khá thông minh, dưới sự chỉ dẫn của Lôi Vạn Niên cư nhiên cũng may mắn câu được một con cá không nhỏ. Lôi Vạn Niên càng khoa trương, cười Lôi Nhất Minh không có gì, đúng là làm cho hần bực mình muốn nổi khùng luôn.

Đến cuối cùng, trận thi câu cá này, thùng của Lôi Nhất Minh trống không. Đến khi mọi người thu cần, hần còn không cam tâm, đứng đó chuẩn bị đến chỗ khác câu tiếp.

“Có hối hận khi thả con cá kia xuống không? Bằng không bây giờ cậu cũng không phải không có gì.” Thu dọn dụng cụ xong, Thẩm Quần đứng bên cạnh hần, nhìn hần cười, thấy hần vừa nóng vừa đỏ nhiều mồ hôi,

liền cầm khăn mặt lau cho hần. “Được rồi được rồi, đừng cố câu nữa, phơi nắng thế này cũng k tốt. Ăn cơm xong tôi rửa chén cho.”

“Anh cũng đừng theo lão ba ba mà cười tôi, tiểu bại hoại!” Hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Quần, Lôi Nhất Minh kẻ sát vào tai hần nói nhỏ, “Xem lát nữa tôi hảo hảo ‘trừng phạt’ anh thế nào.”

“Được được được. Tùy cậu, đừng câu nữa, mau đến chỗ rửa ngồi đi.”

Lôi Vạn Niên ngồi bên kia thấy bộ dáng hai người, đoán nga rằng Thẩm Quần lại giúp Lôi Nhất Minh chơi xấu rồi, liền cao giọng nhắc nhở, “Tiểu Quần, cậu đừng có nhẹ dạ mà tin lời Nhất Minh a! Đánh cược thua rồi, người lớn đừng có nuốt lời như trẻ con thế.” Nói xong lại quay đầu, nói với tiểu Mông đang ngồi cạnh, “Cháu ngoan, mau nói cho ba ba bọn họ đi, người thua phải thế nào?”

“Người thua phải rửa chén, cháu là trọng tài, Đạt Đạt thua, Đạt Đạt phải rửa chén.”

“Rửa thì rửa, ai sợ ai chứ!” Lôi Nhất Minh và nói vừa bắt đầu thu dây; ai ngờ kì tích lại xảy ra ngay lúc này... Một con cá siêu lớn cứ nhiên mắc vào lưỡi câu, theo động tác của hần cũng bị giật lên khỏi mặt nước.

“Ha ha ha ha. Bây giờ thì sao?” Lôi Nhất Minh vừa phìền muộn giờ đã cao hứng, ngẩng đầu ưỡn ngực mang theo con cá siêu lớn đến bên kia, “Ba ba, người xem, con cá này còn nặng hơn tất cả cá mà ba ba câu được đó a! Theo con thấy thì so với nó, mấy con cá nhép kia còn không xứng là con cháu của con này đâu! Xem ai còn không biết xấu hổ nói mình thắng a!”

Nếu nói một phía, con cá Lôi Nhất minh vừa câu được quả thực là rất to. Lôi Vạn Niên bị biến cố này làm sững sờ. Tiểu Mông vừa mới coi ông như anh hùng giờ đang nhìn con cá được mệnh danh là ‘Vua cá’ kia thì lập tức phản bội, như con chó nhỏ chạy đến bên cạnh Lôi Nhất Minh, cất tiếng hoan hô, “Đạt Đạt thật giỏi, Đạt Đạt quả nhiên là lợi hại nhất!”

“Đúng là có nặng hơn thật, nhưng số lượng thì con cũng quá ít đi chứ! Chỉ có một con? Tiểu Mông còn có thể câu được một con, con vẫn là thua thôi.” Lôi Vạn Niên mặc kệ tất cả, kiên trì nói.

“Nhưng một con của con còn nhiều hơn tất cả những con của mấy người. Luận chất lượng, các người đều kém con cả, sao con thua được? Không có thiên lý! Trọng tài, trọng tài đâu? Mau đến đây phân xử đi!”

“Tiểu Mông chỉ là đứa trẻ con, con đừng hòng thay đổi nhận thức của nó.”

“Ba ba, lần đánh cược ngày người phải thua là ba ba a!”

Mất thấy hai người càng nói càng hăng, càng nói càng nghiêm túc, Vương Tú Nhã cười ngất, tiểu Mông cũng nhào vào ồn ào theo. Thẩm Quần không biết làm gì hơn là nhắc tay đầu hàng, đi ra giảng hòa, “Được rồi, được rồi, tính gì đi nữa thì cũng là tôi thua. Luận số lượng thì tôi kém Lôi bá bá, luận chất lượng thì tôi kém Nhất Minh, lần này tôi rửa bát.”

“Tiểu Quần, cậu đừng nuông chiều nó, cần thân sau này nó sẽ ăn hiếp cậu đó.”

“Còn lâu!”

Khuyên nửa ngày mà không có kết quả gì, Vương Tú Nhã lôi Thẩm Quần đi, “Đừng động vào bọn họ, chúng ta đi làm cơm trưa, lấy tất cả chiến lợi phẩm của hai người kia nấu hết, nuốt vào bụng rồi thì xem hai người kia lấy cái gì mà cãi nữa.”

“Bụng con cũng đói rồi, ba ba làm cơm ăn đi.” Tiểu Mông vuốt bụng, phụ họa.

“Vậy được rồi.” Thẩm Quần cầm lấy cá đi làm thịt.

Mãi cho đến khi ăn xong bữa trưa, tất cả mọi người vào bóng râm nghỉ ngơi, trận thua đủ của hai cha con mới lắng xuống.

Cãi nhau như vậy mới thực sự là người một nhà a!

Thẩm Quần len lén nghĩ, may mà mình chưa bao giờ thực sự buông tay với hần, bằng không hạnh phúc như vậy sao có thể hưởng thụ được. Nghĩ tới đây, y nhin không được ngẩng đầu tìm kiếm hình bóng Lôi Nhất Minh, không ngờ lại bị một bàn tay chặn ngang mắt, làm y bị một phen hoảng sợ.

Lôi Nhất Minh đưa tay lên miệng, làm động tác ‘chớ lên tiếng’, kéo tay Thẩm Quần, “Đi, chúng ta đi shopping.”

Hai vị lão nhân và tiểu Mông đã nằm trên ghế ngủ say, căn bản không phát hiện bọn họ đã ‘biến mất’, huống hi y cũng có rất nhiều việc muốn nói với hần, vì thế không chút ndo dự mà đi theo hần, giống y như kẻ trộm mà le lén chui vào bụi cây cách đó không xa.

“Đi chậm một chút!” Thật vất vả đi theo sau Lôi Nhất Minh tới một bãi đất trống vắng người, còn chưa đứng vững đã bị người nào đó vào *** ngực ẩm áp, đôi môi nóng cháy đã áp sát vào môi y.

Thẩm Quần rất tự nhiên vươn tay, cổ sức ôm chặt lấy cổ Lôi Nhất Minh, phối hợp động tác của hần làm nụ hôn càng lúc càng sâu. Bỗng y cảm nhận được bàn tay hần tiến vào áo, chạm vào da thịt mình, liền vội vàng ngăn lại, “Bây giờ là ban ngày!”

“Ai bảo hồi nãy anh dám cười nhạo tôi.” Lôi Nhất Minh trả thù, cúi đầu cắn cổ áo y xuống, cổ sức gặm cắn cổ y, như là quỷ hút máu mút thành một dấu hồng hồng trên cổ y.

“Đừng.” Lát nữa trở lại còn phải đối mặt với hai vị lão nhân, còn cả tiểu Mông nữa. Nếu thực sự làm ở đây thì y cũng không muốn sống nữa! Thẩm Quần khấn trương lui về sau, giọng nói đã tỏ ra yếu thế, “Cậu cũng biết, tôi muốn để Lôi bá bá hài lòng chứ không phải thực sự muốn cười nhạo gì cậu! Buổi tối, buổi tối thì tùy cậu... Bây giờ không được!”

“Bị hù rồi sao?” Nhìn chằm chằm Thẩm Quần một hồi, Lôi Nhất Minh rốt cục cười ra tiếng, sau đó dùng lực kéo y vào lòng, thở dài một hơi, “Anh thực sự xem tôi như trẻ con chắc? Tôi sẽ để ý mấy chuyện con con vậy sao?”

Thẩm Quần làm tất cả nhưng thứ đó, sao hần lại không biết được chứ?

Chỉ là muốn cho Lôi Nhất Minh hài lòng, muốn người mình thích có thể hòa hợp với người nhà, còn gì có thể làm một người vui vẻ hơn? Chỉ là...

“Nhưng tôi cũng phải chỉ vì muốn hù dọa anh mà mới lời anh đến đây đâu. Ai bảo anh làm chuyện khả ái thế chứ!” Nói xong Lôi Nhất Minh cúi đầu, cổ sức hôn y, nhỏ giọng nói bên tai y, “Lần sau chỉ hai người chúng ta đến đây thôi, được không?”

Người này, người này thật là! Thẩm Quần vừa hận vừa tức nhìn chằm chằm vào hần, sau cùng đành nhận mệnh nhắm mắt lại, đỏ mặt mà nhẹ gật đầu.

Nếu người này đã nói thế, có lẽ chuyện gì cũng dám làm a!

end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-boi-chi-luyen>